ΜΑΪΟΣ 2004

#7

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Συνέντευξη του Νόαμ Τσόμσκι στη "Β'" σελ 6-7

Ό,τι κάνουμε σήμερα, δεν είναι αρκετό για το αύριο

Να ενισχυθεί η αντιεξουσιαστική συνιστώσα του παγκόσμιου κινήματος δικαιοσύνης, για μια διαρκή πάλη κατά του συστήματος

της σύνταξης...

Επιζητούμε την οντότητα, της ελευθερίας

Εχουν περάσει 118 χρόνια από την Πρωτομαγιά στο Σικάγο, τότε που το «αναρχικό» αίτημα για 8 ώρες εργασίας ήρθε να αναταράξει τα νερά της τότε εργασιακής πραγματικότητας. Ο επιμερισμός της ημέρας και η διαίρεση της σε τρία 8ώρα για δουλειά – ξεκούραση & ελεύθερο χρόνο σηματοδότησε για πολλούς την απαρχή των «κατακτήσεων» για το εργατικό κίνημα. Σήμερα το διαχρονικό νόημα της Πρωτομαγιάς δεν καλύπτεται καν από τα «πεθαμένα» υπερφίαλα συνθήματα κάποιων εργατοπατέρων νοσταλγών του: «δεν είναι αργία, αλλά απεργία». Οι νέες συνθήκες που διαμορφώθηκαν τα τελευταία χρόνια σε κοινωνικό αλλά και εργασιακό επίπεδο επαναφέρουν το αρχικό αίτημα της «εργασίας» όχι πια στο αρχικό μονοδιάστατο επίπεδο των συνθηκών και των ωρών εργασίας, αλλά στο πολυδιάστατο επίπεδο της ποιότητας αυτής και του επανακαθορισμού της. Η παγκοσμιοποίηση όπως εκφράζεται διαμέσου της απελευθέρωσης των αγορών και της διακίνησης του κεφαλαίου, η εντατικοποίηση της εργασίας, η ελαστικοποίηση των όρων εργασίας προς όφελος των εργοδοτών, το διευρυνόμενο ωράριο των καταστημάτων, διαμορφώνουν τις συνθήκες εκείνες στις οποίες απαξιώνονται και καταργούνται οι οποιεσδήποτε κατακτήσεις των εργαζομένων.
Σήμερα το ζητούμενο δεν είναι οι «συνθήκες εργασίας» αλλά ή υπάρξη αυτής (της εργασίας) ως προαπαιτούμενη. Οι αγώνες των εργαζομένων στην σημερινή εποχή δεν γίνονται με στόχο την κατάκτηση ενός «καλύτερου αύριο» όπως παλιά αλλά για την διατήρηση αυτών των λίγων «κεκτημένων», τα οποία επαναπροσδιορίζονται μονομερώς εις βάρος τους με το εκβιαστικό μονόδρομο της παγκοσμιοποιημένης ανταγωνιστικότητας.
Η παγκοσμιοποίηση, είναι συστημικά συγκεκριμένη επιλογή της κυριαρχίας που συνάδει με αλλαγές στην παραγωγική διαδικασία. Το ζήτημα της Κύπρου δεν θα μπορούσε να αποτελεί εξαίρεση. Το Ναι και το Όχι εκφράζουν πτυχές συμφερόντων διαφορετικών τμημάτων των ελίτ των εμπλεκόμενων χωρών. Το Ναι είναι μέρος της ευρύτερης στρατηγικής της δυνάμεων επιβολής της παγκοσμιοποίησης, ενώ το Όχι δεν είναι μια γενναία πράξη, αλλά η ορθολογική προτίμηση στην διατήρηση των κεκτημένων. Σε όλα αυτά τα ζητήματα των καιρών ενά απλό Ναι ή Όχι δεν είναι αύτε αρκετό αλλά ούτε και προσεγγίζει την ουσία. Το ζητούμενο είναι ένα κίνημα ρήξης που ξεπερνά τις πολιτικές ηγεσίες και θα διαλύσει την ιεραρχική οργάνωση. Επιζητούμε μια νέα κοινωνική οντότητα όχι διαπραγμάτευσης, αλλά ελευθερίας.
Όπως επισημαίνει ο Νόαμ Τσόμσκι στην συνέντευξη του στην "Β", η πάλη κατά του συστήματος είναι διαρκής. Γι αυτό πρέπει να γίνονται συνεχώς βήματα, έστω κάποια βήματα. Το να επιδιώκεις δε το επόμενο βήμα προς την κοινωνική κινητοποίηση, αποτελεί κλασική αναρχική θέση. Άλλωστε, ποτέ, ό,τι κάνουμε σήμερα, δεν είναι αρκετό για το αύριο.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Εκδίδεται από την πανελλαδική συντακτική ομάδα της Βαβυλωνίας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Κ. Παλαιολόγου 18, τ.κ. 546 35 • Τηλ.: 2310-261.290
ΑΘΗΝΑ: Σπυρίδωνος Τρικούπη 19 • Τηλ.: 6932.135.511
ΞΑΝΘΗ: Αυτόνομο Στέκι "Κύκνος" Αγ. Γεωργίου 2 • Τηλ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Τηλ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Τηλ.: 6937.720.024
ΑΓΡΙΝΙΟ: Τηλ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: Τηλ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, τ.κ. 731 00 • Τηλ.: 6974.429.408

e-mail: newspaper_babylonia@yahoo.gr

Διλήμματα επιβολής της κυριαρχίας

Με βάση την επιδιαιτησία του ΟΗΕ και το 5ο σχέδιο Ανάν, βρεθήκαμε μπροστά σ' ένα "Ναι ή Όχι" εκ νέου αντιμέτωποι με ένα δίλημμα. Από καταβολής της η εξουσία γνωρίζει τη διαχείριση των διλημμάτων, καθώς της προσφέρουν την ενοποιητική βάση της κυριαρχίας. Εδώ, αυτό είναι ακόμα πιο ξεκάθαρο. Το Ναι και το Όχι εκφράζουν πτυχές συμφερόντων διαφορετικών τμημάτων των ελίτ των εμπλεκόμενων χωρών.
Το Ναι είναι μέρος της ευρύτερης στρατηγικής των δυνάμεων επιβολής της παγκοσμιοποίησης. Όλα τα όργανα διευθέτησης, εφόσον είχαν δημιουργηθεί ως εγγυητές των ζωνών επιρροής, διαβρώνονται. Η παγκοσμιοποίηση ως ενοποίηση του κόσμου με βάση τις αρχές της αγοράς απαιτεί γρήγορους ρυθμούς υλοποίησης. Ρυθμούς που μόνο η στρατιωτική επιβολή μπορεί να προσφέρει. Η ρευστοποίηση που επέρχεται από τις νέες συνθήκες παραγωγής επιζητά μια διαφορετική κοινωνική δόμηση πέρα και πάνω από το έθνος-κράτος. Ο πόλεμος ως σύγκρουση εθνών δίνει τη θέση του σε πόλεμο διευθέτησης ρόλων. Δεν μιλάμε για κυριαρχία εδαφών, αλλά για συντριβή παρεκτροπών. Δεν είναι συγκυριακή η λύσσα των σταυροφόρων της Δύσης για το Ναι. Είναι η εξέλιξη ενός ευρύτερου στρατηγικού πλάνου που πέρασε από τα Βαλκάνια, το Αφγανιστάν, το Ιράκ. Ζητά τη διευθέτηση του Κυπριακού με τα μάτια στραμμένα ήδη στο Κουρδικό. Το πλάνο αυτό θα επικυρωθεί τον Ιούνιο στην Κωνσταντινούπολη στη σύνοδο του ΝΑΤΟ και φέρει τη γεωπολιτική ονομασία "Αναμόρφωση της ευρείας Μέσης Ανατολής". Η επιβολή του "ανθρωπισμού", η δημοκρατία της αγοράς (φιλελεύθερη ολιγαρχία κατά τον Καστοριάδη) είναι τα ιδεολογικά του όπλα. Στην Κύπρο, το πείραμα προϋποθέτει μέχρι και τη δημιουργία λαού! Ενώ συνεχίζεται η αποϊστορικοποίηση περιοχών. Ο άνθρωπος-καταναλωτής δεν μπορεί παρά να έχει τη συλλογική μνήμη του προϊόντος. Εδώ οφείλουμε να τονίσουμε ότι το Ναι των Τουρκοκυπρίων στηρίζεται στην ανάγκη αποεγκλωβισμού τους από την Τουρκία.
Στο Όχι στοιχίζεται ένα ετερόκλητο πλήθος. Φασίστες, εθνικιστές κάθε μορφής, παπάδες, επίσημη και ανεπίσημη Αριστερά. Είναι το συνονθύλευμα εκείνο που αντιμετωπίζει την παγκοσμιοποίηση όχι με πολιτικούς αλλά με πολιτισμικούς όρους. Η ατομικότητα συνθλίβεται κάτω από το βάρος μιας ανούσιας καθημερινότητας. Ο άνθρωπος δεν μπορεί πλέον να προσδιορίσει με σαφήνεια την ύπαρξή του, του διαφεύγει ένα συνεκτικό νόη-

---

β

βαρβαρισμοί !

Για μια χούφτα (πετρο)δολάρια...

Σύμφωνα με ανακοίνωση του Υπουργείου Πετρελαίων του Ιράκ, ο μειοδοτικός διαγωνισμός ανέδειξε νικήτριες 3 εταιρίες από την Ε.Ε., μία αμερικανική και μία τουρκική, οι οποίες θα αναλάβουν να διοχετεύσουν στις διεθνείς αγορές συνολικά έξι εκατομμύρια βαρέλια πετρελαίου από τα κοιτάσματα του Κιρκούκ.
Η αμερικανική εταιρία είναι η ExxonMobil, που εξασφάλισε δικαιώματα για πώληση 2.000.000 βαρελιών πετρελαίου.
Η τουρκική εταιρία είναι η «Turpas» (1.000.000 βαρέλια). Οι τρεις εταιρίες από την Ε.Ε. (1.000.000 βαρέλια η κάθε μία) είναι η «Ελληνικά Πετρέλαια» και οι ισπανικές «Repsoil YPF» και «Cepsa».
Στις περσινές αντιπολεμικές διαδηλώσεις ο αναρχικός/ αντιεξουσιαστικός χώρος (παρά τις όσες διαφορές του) είχε μια ομοιογένεια ως προς μια αντίληψη: ο λόγος που αρθρώνεται με βάση στερεότυπες εθνικοκεντρικές αναλύσεις αφήνει στο απυρόβλητο το διαχειριστή των λαφύρων του πολέμου, τις εταιρίες, που δεν γνωρίζουν σύνορα και ιθαγένειες. Οι αναλύσεις που έκανε η αριστερά μιλώντας για ΗΠΑ - Αγγλία - Ελλάδα αποδεικνύονται ανούσιες, δεδομένου ότι εκτός από τους «Αμερικανούς φονιάδες των λαών» υπάρχουν και τα ΕΛ.ΠΕ.

Πηγή: **www.enew.gr**, στις 19 Απριλίου 2004

Α.Φ.

Αριστερή συναίνεση και αριστερός πατριωτισμός

Η στάση της Αριστεράς στο σχέδιο Ανάν χωρίστηκε κι αυτή στα στρατόπεδα του ναι και του όχι. Το πρώτο εκπροσώπησε κυρίως ο Συνασπισμός, που μέσα στην ευρωθολούρα του την επομένη του διαγγέλματος Παπαδόπουλου, η «Αυγή» κυκλοφόρησε με κεντρικό τίτλο «Δυναμώνει το ΝΑΙ»! Πολλά στελέχη του έχουν ήδη αποστασιοποιηθεί απ' την κεντρική γραμμή.
Ενάντια στο σχέδιο τοποθετήθηκε το ΚΚΕ. Η θέση του δεν μπόρεσε, όμως, να ξεφύγει απ' την κυρίαρχη λογική, μιλώντας για έναν Παπαδόπουλο που «στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων», μη λαμβάνοντας υπ' όψιν τους οικονομικούς ανταγωνισμούς Ελλάδας-Τουρκίας. Κι ενώ κατηγορεί τον ΣΥΝ ότι καλλιεργεί αυταπάτες περί δίκαιης λύσης μέσω της ΕΕ, οι ίδιοι καλλιεργούν αυταπάτες περί λύσης μέσω του ΟΗΕ και του δήθεν ανεξάρτητου ρόλου του.

Γ.Α.

Για μια νέα κοινωνική οντότητα, όχι διαπραγμάτευσης, αλλά ελευθερίας

μα, η ίδια του η ταυτότητα. Έτσι, ο ιδιότυπος νεορομαντισμός της κοινωνικής δεξιάς, που μέσω της μεταφυσικής επικαλείται την επιστροφή σε μια προσδιοριζόμενη ταυτότητα, βρίσκει ερείσματα. Εδώ έχουμε την ιδιότυπη αποϊστορικοποίηση του έθνους που ξέχασε τις σφαγές των Τουρκοκυπρίων από τους Έλληνες τη δεκαετία του 60, που ξέχασε ότι το μόνο που έκαναν οι φασίστες είναι να είναι κουκουλοφόροι στην κατοχή, ταγματασφαλίτες στον εμφύλιο και αιτία της εισβολής στην Κύπρο.

Όσο για την αθλιότητα του λεγόμενου αριστερού Όχι, πρέπει να επισημάνουμε ότι είναι πλέον προέκταση της πολιτικής της Αριστεράς στη διάρκεια των γεγονότων της 17Ν, της Ολυμπιάδας, των εκλογών. Δεν γίνεται για κανέναν λόγο πέρα από την αποδυνάμωση της κοινωνικής της βάσης, της αδυναμίας του αριστερού λόγου να βρει τα σύγχρονα σημεία ρήξης. Στοιχίζονται όλο και πιο πολύ σε μια νομιμότητα που καθιστά επίκαιρη την παρατήρηση του Μαρκούζε ότι είναι καταδικασμένοι να μην είναι ριζοσπάστες. Εκείνο που είναι ασυγχώρητο είναι η εγκατάλειψη των Τουρκοκυπρίων που είναι οι μόνοι που, έτσι ή αλλιώς, συντρίβονται. Το απαρχαιωμένο αντι-ιμπεριαλιστικό τους μπλοκ είναι η στοίχισή τους σε εθνικές επιλογές. Εδώ επίσης να επισημάνουμε ότι το Όχι των Ελληνοκυπρίων δεν είναι μια γενναία πράξη, αλλά η ορθολογική προτίμηση στην διατήρηση των κεκτημένων.

Δύο επισημάνσεις για τη μη αποδοχή των διλημμάτων:

Η πρώτη είναι ότι το έθνος-κράτος είναι ιστορικό δημιούργημα. Όπου η κατοχή του μύθου και της θρησκείας σαν κέντρο νομής και άσκησης της εξουσίας έπαψε να υφίσταται. Η κυριαρχία αντικατέστησε τον Θεό με τον Νόμο. Το έθνος-κράτος αποτέλεσε τον κινητήριο μοχλό αποδοχής, συμμετοχής και διαμόρφωσης ενός νέου τρόπου σκέψης. Ως εκφραστής της "γενικής βούλησης" έθεσε ως αναγκαίο όρο ύπαρξής του τον ζωτικό χώρο μέσα στον οποίο καλλιεργήθηκε η απαραίτητη ομοιογένεια για την πρωταρχική συσσώρευση του κεφαλαίου. Εμείς, από την αρχή μέχρι σήμερα, είμαστε εχθροί του συγκεκριμένου τρόπου συγκρότησης.

Η δεύτερη είναι ότι, για μας, η παγκοσμιοποίηση είναι συστημική, είναι συγκεκριμένη επιλογή της κυριαρχίας που συνάδει με αλλαγές στην παραγωγική διαδικασία. Η απάντησή μας είναι συνολική, πολιτική. Δεν εναντιωνόμαστε σε πτυχές της, ούτε προσδοκούμε βελτίωση. Αντιπαγκοσμιοποίηση σημαίνει αντικαπιταλιστική δράση. Αναζητάμε τη λεπτή γραμμή που ενώνει την οργή του τέταρτου κόσμου της Δύσης με τον απειλούμενο με εξαφάνιση Τρίτο Κόσμο. Ο ρόλος μας οφείλει να είναι η διατήρηση του χώρου ρήξης, ο περιορισμός της συναίνεσης. Γι' αυτό λέμε όχι στα διλήμματα και καλούμε όποιον αυτοαποκαλείται ριζοσπάστης να αναλάβει τις ευθύνες του.

Στην Κύπρο οι Ελληνοκύπριοι και κυρίως οι Τουρκοκύπριοι πληβείοι δεν έχουν να προσδοκούν τίποτα από το όποιο αποτέλεσμα. Ένα κίνημα ρήξης που θα ξεπερνά τις πολιτικές ηγεσίες, θα διαπερνά τις δύο κοινότητες στη βάση του τέλους της εκμετάλλευσης, θα ζητά μια επανένωση πέρα από κράτη και προτεκτοράτα, ένα τέτοιο κίνημα είναι το ζητούμενο. Η ανθρώπινη πολλαπλότητα μπορεί να εκφραστεί μόνο μέσα από μια δημιουργική αταξία που θα διαλύσει την ιεραρχική οργάνωση. Επιζητούμε μια νέα κοινωνική οντότητα όχι διαπραγμάτευσης, αλλά ελευθερίας.

Φιλήμονας Πατσάκης

Show me the money!

"Μια αγελάδα στην Ε.Ε. επιδοτείται με 2$ τη μέρα, όταν ο μισό πληθυσμός της γης ζει με λιγότερο από $1 τη μέρα",
είπε στο ευρωκοινοβούλιο αρμόδιος επίτροπος για τα ποσά που διαθέτει η Ε.Ε. για ανθρωπιστική βοήθεια.

Κι όμως, δεν ήταν αυτή η εύστοχη παρατήρηση που έπεισε για αύξηση της ανθρωπιστικής βοήθειας που παρέχει η Ε.Ε. προς χώρες του τρίτου κόσμου κλπ. Αυτό που συγκίνησε ήταν μια παρατήρηση στην παρατήρηση του επιτρόπου:

"Μην το βλέπετε σαν φιλανθρωπία, γιατί δεν είναι μόνο φιλανθρωπία. Παρέχοντάς τους χρήματα δημιουργούμε δεσμούς με αυτές τις χώρες, ώστε να αγοράζουν ευρωπαϊκά προϊόντα για ό,τι χρειάζονται προκειμένου να ανοικοδομηθούν".

Επιχείρημα για επιχειρηματίες.

Α.Φ.

Μόνιμος Κατηγορούμενος

Μεσούσης της κακοστημένης δίκης – φαρσοκωμωδίας για την υπόθεση του ΕΛΑ, επανέρχονται στο προσκήνιο τα σχέδια των εξουσιαστικών και κατασταλτικών μηχανισμών για την πάση θυσία εξόντωση του αγωνιστή συνδικαλιστή εργάτη Γιάννη Σερίφη.

Ο εισαγγελέας Μύτης, με εισήγησή του προς το δικαστικό συμβούλιο, ζητά την παραπομπή του Γιάννη Σερίφη σε δίκη, αυτή τη φορά, για συμμετοχή στον ΕΛΑ και μάλιστα σε συγκεκριμένη ενέργεια της οργάνωσης. Έτσι, χωρίς στοιχεία (οι όποιες μαρτυρίες μιλούν για άτομο νεαρής ηλικίας που φέρεται να συμμετείχε στην ανατίναξη κλούβας των ΜΑΤ στον Περισσό το 1994) το δικαστικό κατεστημένο σε αγαστή συνεργασία με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, σκηνοθετεί το νέο επεισόδιο στο πολύχρονο σίριαλ των διώξεων ενάντια στον Γιάννη Σερίφη.

Στη λυσσώδη προσπάθειά τους να τον εξοντώσουν με κάθε τρόπο δεν διστάζουν να γελοιοποιηθούν, καθώς μετά τις τελευταίες εξελίξεις προκύπτει ένα εύλογο ερώτημα:

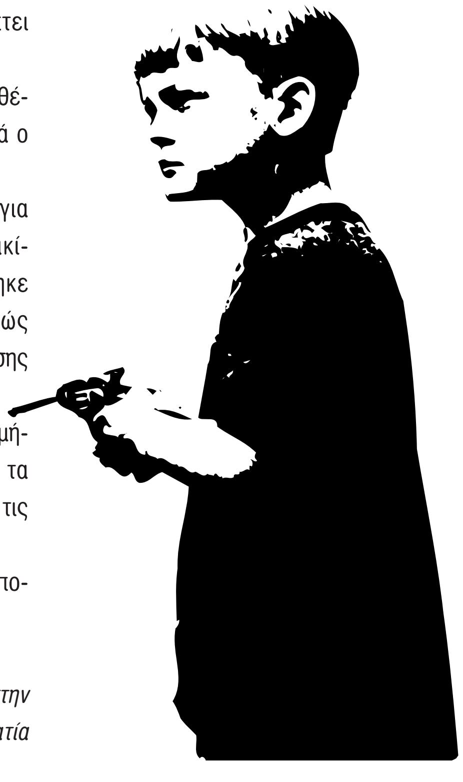
Δεν αποφάσισαν ακόμη πού θέλουν να εμπλέκεται τελικά ο Γιάννης Σερίφης;

Στην υπόθεση για τη 17Ν για την οποία διώχθηκε, φυλακίστηκε, δικάστηκε, αθωώθηκε αλλά θα ξαναδικαστεί καθώς κατά της πρωτόδικης απόφασης εκκρεμεί έφεση;

Στην υπόθεση του ΕΛΑ; Ή μήπως και στις ενέργειες με τα γκαζάκια και – γιατί όχι – και τις ρίψεις κροτίδων το Πάσχα;

Επιτέλους, ας πάψουν να υποτιμούν τη νοημοσύνη μας!

Συσπείρωση ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία

Στο καλό Μαρία...

...Γύρισες ανανεωμένη και χαρούμενη απ' τη μονή του Σινά όπου ολοκλήρωσες την εργασία σου... Νέα όνειρα, φιλοδοξίες, άρχιζες να τα βάζεις όλα μπροστά...

Η αγωνία σου για το κίνημα πάντα ίδια, να μάθεις, να δώσεις, να πράξεις... άργησε λίγο να βγει και το περιοδικό...

Πώς έφυγες έτσι ρε Μαράκι...

Δε γούσταρες πολλά... Σου την έσπαγαν διάφορα... Δεν άντεχες τις συμβάσεις...

Στο λιμάνι... πολλοί οι προορισμοί... όχι αυτός ρε Μαράκι...όχι έτσι...

...Η κραυγή πίσω, σου... δεν κατάλαβες... δεν ήταν λάθος... πάθος για τη ζωή ήταν... όλη τη ζωή που έχει και θάνατο...

Δεν λυπηθήκαμε...

Δεν στεναχωρηθήκαμε...

Δεν κλάψαμε...

Τσαντιστήκαμε και οργιστήκαμε ρε Μαράκι... μ' όλα ξανά...

Η απουσία γίνεται μνήμη που καθρεπτίζεται σε συντρόφους και συντρόφισσες... και είναι πάντα εδώ...

Φιλιά Μαρία απ' όλους και όλες.

Κύπρος, το σταυροδρόμι διεθνών συμφερόντων

Ζητούμενο είναι οι λαοί και των δύο πλευρών να αποδεσμευτούν πλήρως από τα συμφέροντα, τα παιχνίδια και τις "διαπραγματεύσεις" των αφεντικών. Μακριά από ιδεολογήματα περί "εθνικού συμφέροντος", να τεθούν οι όροι για την όξυνση του κοινωνικού πολέμου

Το «αβύθιστο αεροπλανοφόρο»

Το ζήτημα της Κύπρου επανέρχεται για άλλη μια φορά στην επικαιρότητα. Τόσο η έκταση που έχει λάβει στον ελλαδικό χώρο, όσο και το έντονο ενδιαφέρον της διεθνούς κοινότητας δεν αφήνουν αμφιβολία για τη βαρύτητά του. Η Κύπρος ανέκαθεν αποτελούσε ένα νησί καθοριστικής στρατιωτικής σημασίας για τις επιδιώξεις του αγγλικού και αμερικάνικου κεφαλαίου, κυρίως όσον αφορά τη Μέση Ανατολή.

Αυτό που μπορεί ο καθένας να αντιληφθεί είναι πως αυτοί που διαμόρφωσαν το σχέδιο Ανάν δε θέλουν το ζήτημα να λυθεί, αλλά να κλείσει ως τέτοιο. Να πάψει, δηλαδή, να αποτελεί πόλο αντιπαραθέσεων και προστριβών και να κατοχυρωθεί και τυπικά η αποικιοκρατική φύση του νησιού. Το σχέδιο Ανάν έρχεται όχι μόνο να εδραιώσει, αλλά και να επεκτείνει την κατάσταση αυτή. Αυτό φάνηκε ξεκάθαρα στον τρόπο με τον οποίο παρουσιάστηκε το σχέδιο. Ο εκβιασμός ενός ολόκληρου λαού, τα καθημερινά τηλεφωνήματα του Πάουελ στους ηγέτες των Κυπριακών κομμάτων, τα φληναφήματα περί «μεγάλου ναι» ή «μεγάλου όχι», καθώς και οι κινδυνολογίες περί τελευταίας ευκαιρίας φανερώνουν περισσότερο ένα άγχος να κλείσει το ζήτημα άρον άρον.

Αποικιοκρατικό και ρατσιστικό

Πέρα από τις τυπικές ρυθμίσεις για τον τρόπο διαχείρισης της εξουσίας το σχέδιο Ανάν μεταξύ άλλων:

1. Διαγράφει με μια ασαφή αναφορά στα «τραγικά γεγονότα του παρελθόντος» τα εγκλήματα τόσο της ελληνικής, όσο και της τουρκικής πλευράς στο νησί: το χουντικό πραξικόπημα στην Κύπρο απ' την πλευρά της Ελλάδας και την εισβολή και κατοχή απ' την πλευρά της Τουρκίας το 1974.

2. Νομιμοποιεί και επισημοποιεί τη διχοτόμηση και την κατοχή και διαιωνίζει έτσι τον καλλιεργούμενο εθνικισμό, με βάση τη λογική «διαίρει και βασίλευε».

3. Διαχωρίζει ρατσιστικά τους πολίτες με βάση το... DNA τους (!), καθώς το δικαίωμα ψήφου για τη Γερουσία σε κάθε πλευρά του νησιού κρίνεται όχι γεωγραφικά, αλλά με βάση τη «φυλετική του καταγωγή». Αυτό σημαίνει ότι ένας Τουρκοκύπριος δεν έχει δικαίωμα ψήφου αν κατοικεί στο νότιο τμήμα και το αντίστροφο! (Το πόση αξία έχει αυτό το δικαίωμα είναι άλλη ιστορία)

4. Δε λύνει το ζήτημα των προσφύγων, ενώ αναγνωρίζει και νομιμοποιεί τον εποικισμό.

5. Περιορίζει μεν αριθμητικά, μονιμοποιεί δε τη στρατιωτική παρουσία ελληνικών και τουρκικών στρατευμάτων στο νησί.

6. Δημιουργεί και ένα τρίτο καθεστώς κατοχής στο νησί, αφού ένα κομμάτι εδάφους – αλλά και χωρικά ύδατα – παραμένουν επίσημα κατεχόμενα από το βρετανικό στρατό.

Χαρακτηριστικό, επίσης, του κρατικού μορφώματος που θέλουν να δημιουργήσουν (και της σκοπιμότητας που αυτό εξυπηρετεί) είναι η προβλεπόμενη συμβολή του στην «πάταξη της τρομοκρατίας», ως αρμοδιότητα της ομοσπονδιακής κυβέρνησης!

Τα «ναι» και τα «όχι» της κυριαρχίας

Με βάση αυτά τα δεδομένα έχουν διαμορφωθεί στο αστικό στρατόπεδο δύο διαφορετικές στάσεις απέναντι στο σχέδιο:

● Η θετική στάση, η «ορθολογική», είναι αυτή που εκφράστηκε από το ΠΑΣΟΚ (μερικά στελέχη του διαφοροποιήθηκαν) και τον Γιώργο Παπανδρέου, που έσπευσαν από την πρώτη στιγμή να υποστηρίξουν το σχέδιο Ανάν. Τη θέση αυτή υποστήριξε και μεγάλη μερίδα των ΜΜΕ, ανάμεσα στα οποία περίοπτη θέση έχει και η «Αυγή» του Συνασπισμού. Η άποψη αυτή στηρίζεται στη λογική της σύμπλευσης με στόχο την αναβάθμιση της θέσης της Ελλάδας στο διεθνή συσχετισμό δυνάμεων, και κυρίως σε σχέση με τις ΗΠΑ. Πρόκειται για το ίδιο ιδεολόγημα της «ισχυρής Ελλάδας», που πραγματοποιεί διεθνείς business με τα διεθνή αρπακτικά, που επεκτείνεται στα Βαλκάνια, που εξασφαλίζει ασφαλές περιβάλλον για τις ελληνικές επιχειρήσεις... Η λογική αυτή αποτυπώθηκε ξεκάθαρα και κυνικά από τον τέως πρωθυπουργό Κ. Σημίτη: «ο γεωπολιτικός ρόλος της Τουρκίας για τις ΗΠΑ και την Ε.Ε. θα είναι όλο και πιο σημαντικός. Γιατί η Τουρκία μπορεί να επηρεάσει σημαντικά τις εξελίξεις σε μία πολύ μεγάλη περιοχή (Μέση Ανατολή, Κασπία, Κεντρική Ασία), όπου υπάρχουν τα αναγκαία για τη Δύση ενεργειακά αποθέματα» (Ελευθεροτυπία, 7/4/2004). ● Η άλλη θέση, η «πατριωτική», εκφράστηκε από τον Τάσσο Παπαδόπουλο και είναι αυτή που απορρίπτει το σχέδιο Ανάν. Η άρνηση του σχεδίου από μεγάλο τμήμα των αστικών κομμάτων στην Κύπρο δεν πρέπει ούτε να μας ξενίζει, ούτε να μας παραξενεύει. Οφείλεται ξεκάθαρα στην επιδίωξη των ελληνοκύπριων επιχειρηματιών να έχουν μια καλύτερη θέση στο μοίρασμα της πίτας (δεδομένου ότι η Τουρκία έχει για τις ΗΠΑ πιο αναβαθμισμένη θέση, λόγω των υπαρχόντων γεωστρατηγικών συμφερόντων). Αυτό εκφράστηκε και στο διάγγελμα του Παπαδόπουλου, από τη φαινομενικά μικρότερης σημασίας φράση: «δε θα υπάρχει κοινή νομισματική, δημοσιονομική πολιτική και δε θα επιτρέπονται επενδύσεις ελληνοκυπριακών επιχειρήσεων στο τουρκοκυπριακό συνιστών κράτος. Ο στόχος της επανένωσης της πατρίδας μας και του λαού της δεν επιτυγχάνεται». Η προοπτική της ενιαίας Κύπρου, και μάλιστα εντός της Ε.Ε. (το σχέδιο Ανάν αναφέρει στο 8ο Κύριο Άρθρο ότι «προσβλέπουμε στην ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση»!), προσφέρει την ευκαιρία στον περισσότερο αναπτυγμένο καπιταλισμό της νότιας Κύπρου να ορμήσει σαν κοράκι στο «παρθένο» βόρειο τμήμα. Και σε αυτό το επίπεδο κινούνται οι περιβόητες «διαπραγματεύσεις» ελληνοκυπριακής και τουρκοκυπριακής πλευράς. Οι μεν πρώτοι διεκδικούν την απόλυτη ελευθερία στις εμπορικές και επενδυτικές δραστηριότητες, οι δε δεύτεροι θέλουν να βάλουν σ' αυτό το πλιάτσικο κάποια όρια.

Αντίστοιχα συμφέροντα εξυπηρετούν οι αρνητικές ή θετικές θέσεις της τουρκικής και τουρκοκυπριακής πλευράς. Όλο αυτό το παιχνίδι συμφερόντων, σερβιρισμένο με πατριωτική γαρνιτούρα, έρχεται να δημιουργήσει τη λαϊκή συναίνεση στα σχέδια των αφεντικών, είτε με τον έναν είτε με τον άλλον τρόπο. Υπάρχει όμως ένα κοινό σημείο και στις δύο απόψεις. Το ότι καμία δε θίγει το ζήτημα των βάσεων και των κατεχόμενων απ' τον βρετανικό στρατό εδάφη! Δεν τοποθετείται, δηλαδή, στην ουσία του περιεχομένου του σχεδίου, αλλά στις επιμέρους ρυθμίσεις του σε σχέση με τις δύο πλευρές.

Οι κοινωνικοί αγώνες είναι κι εδώ το ζητούμενο

Ο Κυπριακός λαός χρειάζεται πράγματι να πει ένα συνολικό όχι στα σχέδια των αφεντικών. Όχι στην αποικιοκρατία που παραπέμπει σε άλλες εποχές (οι οποίες μάλλον δεν έχουν περάσει τόσο, όσο οι περισσότεροι πιστεύουν), όχι στο ρατσισμό και τον εθνικισμό, όχι στην καταπίεση και την εκμετάλλευση. Στην Κύπρο το εθνικό ζήτημα έχει λειτουργήσει τόσα χρόνια ως «πυροσβέστης» του κοινωνικού. Χαρακτηριστικό παράδειγμα: απεργίες δε γίνονται για να μη θιχτεί η «εθνική ενότητα»! Η έμπρακτη προβολή του συνθήματος «έξω όλοι οι στρατοί» (ελληνικοί, τούρκικοι, αγγλικοί) και ο στόχος της κοινωνικής απελευθέρωσης είναι η πραγματική λύση για την Κύπρο. Λύση, η οποία δε μπορεί σε καμιά περίπτωση να πραγματοποιηθεί ούτε με δημοψηφίσματα, ούτε με συμβούλια πολιτικών αρχηγών, ούτε με επιβεβλημένα από τα πάνω σχέδια. Ζητούμενο είναι οι λαοί και των δύο πλευρών να αποδεσμευτούν πλήρως από τα συμφέροντα, τα παιχνίδια και τις «διαπραγματεύσεις» των αφεντικών. Να παραμεριστούν τα ιδεολογήματα περί «εθνικού συμφέροντος», ώστε να τεθούν εκ νέου οι όροι για την όξυνση του κοινωνικού πολέμου.

ΥΓ. Όσοι «αριστεροί πατριώτες» (που μέχρι χθες διαδήλωναν με ελληνικές σημαίες κατά του σχεδίου Ανάν) σπεύσουν να πανηγυρίσουν για το ΟΧΙ των ελληνοκυπρίων στο δημοψήφισμα, καλά θα κάνουν να αναρωτηθούν τι απελευθερωτικές για την κοινωνία προοπτικές ανοίγει αυτό, όταν τίθεται από πατριωτική και όχι από ταξική σκοπιά.

Γιώργος Αθανασιάδης

Στα πλοκάμια του εθνικισμού και του διεθνούς κεφαλαίου

Το ΚΥΠΡΙΑΚΟ πεδίο σύγκρουσης των συμφερόντων που οριοθετούν τη νέα εποχή. Το δίλημμα ενός ΝΑΙ ή ενός ΟΧΙ στο θέμα της Κύπρου χωρίς αντικαπιταλιστική προοπτική παραμένει κενού περιεχομένου.

«Μας είναι απαραίτητη μια κριτική των ηθικών αξιών, και αυτό που πρέπει να εξεταστεί καταρχήν είναι αυτή τούτη η αξία των αξιών -για να γίνει δε αυτό, χρειαζόμαστε να γνωρίσουμε κάτω από ποιες συνθήκες και μέσα σε ποιες περιστάσεις γεννήθηκαν, αναπτύχθηκαν και παραμορφώθηκαν.»

(Νίτσε- "Γενεαλογία της Ηθικής")

Βρισκόμαστε σε μια περίοδο που ο ιστορικός ρόλος του έθνους-κράτους τελειώνει. Οι νέες τεχνολογίες και η υπερπαραγωγή καταναλωτικών προϊόντων ωθούν όχι απλά στην υπεραπόδοση των ήδη υπαρχουσών αγορών, αλλά και στην ανάπτυξη αγορών που έχουν χαμηλούς ρυθμούς απορρόφησης αγαθών. Έτσι, εκτός από νέες σχέσεις εμπορίου, είναι απαραίτητη και η βελτίωση των δρόμων εμπορίου που ήδη υπάρχουν, ιδίως όσον αφορά στην ασφάλειά τους.

Μετά την αυτοδιάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, έχουμε νέους στρατηγικούς σχεδιασμούς από την μεριά των ΗΠΑ και των Ευρωπαίων εταίρων. Η στρατιωτική προστασία της μεταφοράς πρώτων υλών (αγωγοί φυσικού αερίου, πετρελαιαγωγοί) και χρήση αποθεμάτων νερού, όπως και η κατοχή, είτε στρατιωτική είτε οικονομική-πολιτική, των τόπων που τα διαθέτουν. Σε αυτούς τους σχεδιασμούς η Κύπρος έχει τιμητική θέση. Βέβαια υπάρχει και η άποψη μερίδας του "Δικτύου", σύμφωνα με την οποία η Κύπρος δεν χρειάζεται γιατί ήδη υπάρχουν βάσεις στην Ελλάδα και στην Τουρκία. Τότε όμως γιατί οι Άγγλοι έχουν στήσει μια από τις πιο σύγχρονες βάσεις τηλεπικοινωνιών στο Ακρωτήρι της Κύπρου και όχι στο Μπρίστολ για να αποφύγουν και τα έξοδα;

Είναι σίγουρο ότι το Αγγλοσαξονικό κεφάλαιο – πιο έξυπνο και πιο πρακτικό – έχει σχεδιάσει τη νέα μορφή εισοδισμού και δεν καταπιάνεται με τίποτα τυχαία. Από την εκμετάλλευση των πρώτων υλών, τα πιθανά νέα κοιτάσματα αυτών, τα έργα υποδομής, μέχρι και την καταναλωτική απορροφητικότητα τεράστιων πληθυσμών.

Ο χώρος της Μέσης και Εγγύς Ανατολής πρέπει να αλλάξει. Το έθνος-κράτος είναι αχρείαστο για το σύγχρονο κεφάλαιο. Μια ενοποιημένη αγορά στα πρότυπα της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι το ιδανικό τους. Βρίσκονται όμως σε αντίθεση με το υπάρχον πολιτισμικό-πολιτικό σύστημα της περιοχής. Με την απουσία της Σοβιετικής Ένωσης, ιστορικοί ηγέτες της περιοχής και κινήματα – δημιούργημα της αντιπαλότητας Σοβιετικών και Δυτικών – βρέθηκαν ανίσχυροι ή κατέρρευσαν. Το εθνικοσοσιαλιστικό μοντέλο, όπως και ο αραβικός εθνικισμός έδωσαν τη θέση τους στους φονταμενταλιστές. Οι οπαδοί του εκδημοκρατισμού, οι επηρεασμένοι από δυτικά ρεύματα σκέψεις, όπως και οι οπαδοί αριστερών ιδεών, συντρίφθηκαν μπροστά στην εξάπλωση της θρησκείας. Άλλωστε ήταν φυσικό. Όταν στη Δύση ο Διαφωτισμός προωθούσε τη νέα θρησκεία της λογικής και αργότερα το προλεταριάτο ισχυροποιούσε την ταξική του συνείδηση, στην Ανατολή οι αστοί έμποροι διέδιδαν τις διδαχές του Ισλάμ από την Αφρική μέχρι την Ινδοκίνα ως αντίβαρο στην υποτελή στάση που κρατούσαν οι Άραβες άρχοντες. Έτσι, η μουσουλμανική θρησκεία ήταν η προσπάθεια διατήρησης της αξιοπρέπειας αυτών των λαών και όπλο στα χέρια των φτωχών μαζών. Προσπάθειες αλλαγής στις χώρες της Ανατολής πέρασαν μέσα από τη θρησκεία τους και οι φαινομενικές συγκρούσεις ιερατείων και θρησκευτικών τάσεων ήταν αποτέλεσμα κοινωνικών διεργασιών. Το ότι σήμερα αυτά τα θρησκευτικά κινήματα είναι η αντίσταση στον ιμπεριαλισμό είναι γεγονός. Σίγουρα την απέχθεια που μας προκαλούσε ο Νάσερ ή ο Καντάφι, μας την προκαλούν ιδεολογικά και οι μουσουλμάνοι φονταμενταλιστές. Τα οράματά μας απέχουν τόσο από τους μάρτυρες του Ισλάμ όσο και από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Αυτό δε σημαίνει όμως ότι μπορούμε να μένουμε απαθείς στο σφαγιασμό των λαών ή να αφήνουμε την προέλαση της νέας τάξης ανενόχλητη.

Ας γυρίσουμε όμως πίσω στη Δύση. Η αστική τάξη στην ανάπτυξή της χρειάστηκε το έθνοςκράτος για να ισχυροποιηθεί μέσα στα σύνορά του, αλλά και γιατί τα τεχνικά μέσα για την εξάπλωση του εμπορίου, όπως και η τεχνογνωσία για την ανάπτυξη της παραγωγής, ήταν σε εμβρυακή μορφή. Σ' αυτή την φάση έδειξε το προοδευτικό για την εποχή πρόσωπό της, ήρθε σε ρήξη με Αυτοκρατορίες και δημιούργησε επαναστάσεις. Σε ιδεολογικό επίπεδο αντιτάχθηκε στο σκοταδισμό και στη θρησκεία. Σ' αυτό το παράξενο μίγμα οι λαϊκές μάζες δημιούργησαν μια συμμαχία με την αστική τάξη υπερασπίζοντας τις κατακτήσεις της –εκτός από θλιβερά παραδείγματα θρησκόληπτων αγροτών – και βέβαια όταν ο πρώιμος καπιταλισμός έδειξε την αδυναμία ικανοποίησης βασικών αιτημάτων, τα ανικανοποίητα αυτά αιτήματα βρήκαν το φυσικό τους χώρο, δηλαδή τις εργατικές ενώσεις και την ανάπτυξη της ταξικής συνείδησης. Υπήρχε όμως πάντα, ανάλογα με το επίπεδο ανάπτυξης της επαναστατικής συνείδησης, και ο πατριωτισμός, που εμπλεκόταν ως ιδεολόγημα και μέσα στην εργατική τάξη. Άλλωστε πολλές φορές οι λαϊκές μάζες υπεράσπισαν πατριωτικά τα φυσικά σύνορα των καταπιεστών τους. Από τη Γαλλική Επανάσταση –όταν οι μάζες την υπερασπίστηκαν από τον εξωτερικό εχθρό – στον 1ο Παγκόσμιο Πόλεμο – όταν οι διεθνιστές προάγανε τον πόλεμο κατά του πολέμου – φτάνουμε στην υπεράσπιση των πατρίδων στο 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο. Ακόμα και στον Ισπανικό Εμφύλιο οι αναρχικοί και οι διεθνιστές ήταν στο ίδιο στρατόπεδο με στρώματα της αστικής τάξης. Μάλιστα λίγο νωρίτερα, στα τέλη του 19ου αιώνα, οι Ισπανοί αναρχικοί συμμάχησαν με τους δημοκράτες στο κίνημα του Καντοναλισμού, κατά τη διάρκεια της 1ης Δημοκρατίας και πριν την παλινόρθωση της Μοναρχίας.

Παρόλο που είναι κάθετη η αντίθεση αστών πατριωτών και διεθνιστών (αν εξαιρέσουμε αυτό το θλιβερό τριτοδιεθνιστικό πατριωτικό ιδεολόγημα, ανάγκη της Σοβιετικής Ένωσης), πολλές φορές η ροή της ιστορίας έφερε τους επαναστάτες κοντά σε εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα με τη λογική ότι δεν μπορούσαν να μείνουν απαθείς σε εγκλήματα κατά των λαών. Σίγουρα η αντίθεση με την ιμπεριαλιστική ολοκλήρωση ήταν και αντίθεση με τους τριτοκοσμικούς σοσιαλδικτατορίσκους. Κανείς όμως επαναστάτης δεν άφησε ανυπεράσπιστους τους λαούς ούτε δέχθηκε τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς.

Φτάνοντας στην Κύπρο, μια χώρα που δεν ακολούθησε την εξέλιξη του έθνους-κράτους λόγω θέσης, αλλά χρησιμοποιήθηκε ως αποικία από τους Άγγλους, βλέπουμε το εθνικό ζήτημα να δημιουργείται σε βάρος μάλιστα του ταξικού.

Όταν οι εκτιμήσεις οπαδών της αντιπαγκοσμιοποίησης συνεπικουρούν στα σχέδια των εμπνευστών της παγκοσμιοποίησης, μήπως ο εχθρός έχει αρχίσει να βρίσκεται και μέσα στο ίδιο το κίνημα;

Μετά τη διχοτόμηση, ένα κράτος χωρίς βαριά βιομηχανία, με τους μεγαλύτερους ρυθμούς ανάπτυξης στον κόσμο –που χάρη στο χαμηλό φορολογικό συντελεστή έχει γίνει ο παράδεισος ξένων εταιρειών, ιδίως Ρώσικων λόγω των διακρατικών συμφωνιών μη διπλής φορολόγησης εταιρειών – και με μεγάλο ναυτικό στόλο, κρατώντας ταυτόχρονα και την τουριστική αγορά σε υψηλό επίπεδο, είναι λογικό να έχει μια πολύ ισχυρή αστική τάξη. Επίσης μεγάλο μέρος του πληθυσμού που ασχολείται με τη διαμεσολάβηση – τεράστιος αριθμός δικηγορικών υπαλλήλων, εξειδικευμένων υπαλλήλων γραφείου – ταυτίζεται με τα συμφέροντα της ντόπιας αστικής τάξης. Ως αποτέλεσμα, έχει δημιουργηθεί μια ισχυρή συμμαχία πατριωτών, που μαζί με την Εκκλησία, η οποία έχει αμύθητα πλούτη και επενδύσεις στις μεγαλύτερες εταιρείες του νησιού, είναι πλειοψηφικό ρεύμα.

Από την άλλη έχουμε το Αγγλοσαξονικό κεφάλαιο και την Ευρωπαϊκή Ένωση να επιθυμεί την οικονομική ένωση του νησιού, έτσι ώστε να εξυπηρετήσει τα γεωπολιτικά της σχέδια. Σ' αυτή την περίπτωση δημιουργεί ένα νεοαποικιακό κράτος με πλήρη εξάρτηση στην εξωτερική του πολιτική, όπως και στα όργανα διοίκησής του, μέσω των τοποτηρητών που θα ελέγχουν τη λειτουργία του. Επίσης, τα δυο κρατίδια που θα υπάρχουν, δεν έχουν, πέραν της ιθαγένειας, τίποτα το κοινό όσον αφορά στην κοινωνική ζωή, παρά μόνο κοινούς εγγυητές.

Εδώ είναι άξιο απορίας, πώς το "Δίκτυο" μιλάει για επανένωση των δυο κοινοτήτων μέσω διζωνικού κράτους. Μήπως ονειρεύεται να γίνει το νέο Κ.Κ. Εσωτερικού που μίλαγε για την Ευρώπη των εργαζομένων, λες και οι καπιταλιστές θα έκαναν τέτοιο δημιούργημα για να το παραδώσουν προς συμφέρον των εργαζομένων; Βέβαια είναι και οι Γκρίζοι Λύκοι και ο Παπαθεμελής στη μέση. Σύμφωνα με τους διεθνιστές του "Δικτύου", γι' αυτό το λόγο θα πρέπει να υπερασπιστούμε την κοινωνία από αυτούς, μαζί με τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές και τους οπαδούς της νέας τάξης.

Βρισκόμαστε σε μια ιστορική περίοδο με πολλές μεταβολές σε γεωπολιτικό επίπεδο, χωρίς να υπάρχει από τη μεριά των λαών και των καταπιεσμένων μια σαφής αντικαπιταλιστική θεώρηση και αντιπαλότητα. Μαζώξεις στυλ Πόρτο-Αλέγκρε έδειξαν τα όριά τους. Ναι μεν κριτική, αλλά όχι ρήξη. Οι λαοί που είναι σε άμεση ρήξη σίγουρα δεν έχουν την αντικαπιταλιστική λογική που θα μας άρεσε. Αρκούνται απλά στη θρησκεία τους. Οι αντιθέσεις που δημιουργούν οι σχεδιασμοί των καπιταλιστών σίγουρα δε μας ικανοποιούν.

Άλλωστε ένα ΝΑΙ ή ένα ΟΧΙ χωρίς αντικαπιταλιστική προοπτική φαντάζει γελοίο. Κοιτώντας όμως πίσω μας βλέπουμε ότι τέτοιες αντιθέσεις μέσα στην κοινωνία είχαν προκαλέσει στο παρελθόν ρήγματα ισχυρά με αντανάκλαση σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής. Έτσι και σήμερα που οι κυρίαρχοι οραματίζονται έναν κόσμο όπου θα εκλείψουν οι αντίθετες φωνές και όπου οι σχεδιασμοί τους για την οικονομία, την κοινωνία και το περιβάλλον θα βαίνουν κανονικώς ώστε να ικανοποιηθεί η κίνηση των αγορών, υπάρχει ανάγκη για ισχυρό αντικαπιταλιστικό λόγο. Λόγο που να αναδεικνύει, από τη μία τις αντιφάσεις του συστήματος, και από την άλλη το ρεφορμισμό και την ενσωμάτωση ρευμάτων της αντιπαγκοσμιοποίησης. Σίγουρα ο εχθρός μας βρίσκεται και μέσα στην πατρίδα (όπως άλλωστε γράφει και στην προκήρυξή του το "Δίκτυο"). Όταν όμως οι εκτιμήσεις οπαδών της αντιπαγκοσμιοποίησης συνεπικουρούν στα σχέδια των εμπνευστών της παγκοσμιοποίησης, μήπως ο εχθρός έχει αρχίσει να βρίσκεται και μέσα στο ίδιο μας το κίνημα;

Γ.Αυγός

Το έργο του στη γλωσσολογία

Όταν το 1959 ο γλωσσολόγος Noam Chomsky δημοσίευε τη βιβλιοκριτική του στο έργο του ψυχολόγου Skinner, Verbal Behavior (1957) και εξέθετε τις απόψεις του για τη μάθηση της γλώσσας, συνέδεε πλέον άμεσα τη μελέτη της γλώσσας με τη θεωρία της ψυχολογίας και διατύπωνε μια καινούρια οπτική, αμφισβητώντας θεμελιώδεις υποθέσεις της επιστήμης της ψυχολογίας, που εκείνη την εποχή και ιδιαίτερα στις Η.Π.Α. ήταν πλατιά αποδεκτές. Ο Skinner, ο πιο γνωστός εκπρόσωπος του συμπεριφορισμού υποστήριζε πως "η γλώσσα είναι ένα σύνολο από εκφράσεις, που καθεμιά χρησιμοποιείται σε συγκεκριμένη περίσταση" και πως "η γλωσσική γνώση ορίζεται ως το σύνολο των λέξεων και των προτάσεων, που έχει αποθηκεύσει το άτομο στη μνήμη του και τις οποίες μπορεί να ανακαλέσει σε δεδομένη στιγμή".

Η θεωρία της γενετικής μετασχηματιστικής γραμματικής του Chomsky αντίθετα έβλεπε τη γλώσσα ως "ένα οργανωμένο σύστημα ήχων και εννοιών, που επιτρέπει την παραγωγή και κατανόηση άπειρου αριθμού εννοιών και προτάσεων". Με βάση την άποψη αυτή , αλλά και δεδομένου πως το παιδί παράγει προτάσεις και μορφές λέξεων που δεν έχει ξανακούσει, υποστήριξε ότι "το άτομο είναι εφοδιασμένο με ένα μηχανισμό κατάκτησης της γλώσσας (Language Acquisition Device), ο οποίος επιτρέπει την εσωτερίκευση των δομών τη μητρικής του γλώσσας μέσω της επαφής του με την ομιλία των ατόμων του περιβάλλοντός του". Η παραγωγή του λόγου επομένως "είναι αποτέλεσμα του συνδυασμού των κανόνων, που έχει εσωτερικεύσει το άτομο από το περιβάλλον του (βαθιά δομή) και των μετασχηματιστικών κανόνων, οι οποίοι διαμορφώνουν το τελικό εκφώνημα (επιφανειακή δομή)". Η ιδεώδης εσωτερική γνώση του ατόμου για τη γλώσσα του ονομάστηκε "γλωσσική ικανότητα" (competence), ενώ το αποτέλεσμα της χρήσης αυτής της γνώσης σε πραγματικές περιστάσεις, όπου μεσολαβούν διάφοροι ψυχολογικοί παράγοντες ονομάστηκε "γλωσσική επιτέλεση" (performance).

Το παραπάνω μοντέλο εξελίχθηκε στη θεωρία της "κυβέρνησης και αναφορικής σύνδεσης", όπου αν και οι στοιχειώδεις αρχές της γενετικής μετασχηματιστικής γραμματικής εξακολουθούν να αποτελούν τη βάση, εμπεριέχεται ένας πολύ μικρός αριθμός αρχών. Θεωρείται ότι "η αλληλεπίδραση αυτών των αρχών μπορεί σε συνδυασμό με κάποιους συγκεκριμένους σε κάθε γλώσσα κανόνες, να περιγράψει όλες τις δυνατές μορφές γλωσσών του κόσμου", μια και παρ' όλες τις διαφορές τους οι γλώσσες του κόσμου φαίνεται πως χαρακτηρίζονται ταυτόχρονα κι από θεμελιακές ομοιότητες.

Οι θεωρητικές θέσεις του Chomsky οριοθέτησαν τις έρευνες στον τομέα της εξελικτικής ψυχογλωσσολογίας, αφού απέκλειαν

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ

Να στοχεύσουμε προς την κοινωνική

Η πάλη κατά του συστήματος είναι διαρκής. Γι αυτό πρέπει να γίνονται συνεχώς βήματα, έστω κάποια βήματα. Το να επιδιώκεις δε το επόμενο βήμα προς την κοινωνική κινητοποίηση, αποτελεί κλασική αναρχική θέση. Άλλωστε, ποτέ, ό,τι κάνουμε σήμερα, δεν είναι αρκετό για το αύριο.

Πρέπει να ενισχυθεί η αντιεξουσιαστική συνιστώσα του παγκόσμιου κινήματος δικαιοσύνης. Άλλωστε, το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ έχει έντονα εξουσιαστική δομή και οι αποφάσεις έρχονται από μία απόμακρη κεντρική επιτροπή.

Ο γνωστός παγκοσμίως ελευθεριακός, αναρχικός, ριζοσπάστης ή κατ' άλλους απλώς αιρετικός διανοούμενος Νόαμ Τσόμσκι, επισκέφθηκε μέσα στον Απρίλιο Θεσσαλονίκη και Αθήνα όπου έδωσε συνολικά πέντε διαλέξεις, γύρω από τα ζητήματα της ειδικότητάς του στη γλωσσολογία, αλλά κυρίως για την αμερικανική εξωτερική πολιτική της οποίας έχει αναχθεί ως ο πιο σφοδρός επικριτής της τα τελευταία χρόνια στις ΗΠΑ. Τα κατάμεστα αμφιθέατρα στις Φιλοσοφικές σχολές των δύο πανεπιστημίων και το πυκνότατο πρόγραμμά του, δείχνουν και το μεγάλο ενδιαφέρον του κόσμου που ψάχνει, αμφισβητεί και κινητοποιείται ενάντια στις ολέθριες επιλογές των κυρίαρχων.

Μέλη της συντακτικής ομάδας της «Β» αναζήτησαν τον Νόαμ Τσόμσκι, επιδιώκοντας μια συζήτηση μαζί του για θέματα και πέραν αυτών στα οποία αναφέρθηκε στις ομιλίες του. Στο άκουσμα της έκδοσης μιάς πανελλαδικής αντιεξουσιαστικής εφημερίδας και παρά τον πιεστικό χρόνο του, έδειξε ενδιαφέρον για τη «Β» και δέχθηκε να συναντηθούμε έστω και αργά το βράδυ της Δευτέρας 19 Απριλίου στο ξενοδοχείο όπου είχε καταλύσει. Και τα κεντρικότερα σημεία αυτής της συζήτηση μεταφέρουμε στις σελίδες της «Β».

Β. Είχαμε την ευκαιρία να σας ακούσουμε σε διάλεξη σας στη Βοστόνη το 1982, καταγγέλλοντας την αμερικανική εξωτερική πολιτική και τους ισραηλινούς βομβαρδισμούς στον νότιο Λίβανο. Εικοσιδύο χρόνια καταγγελίας…

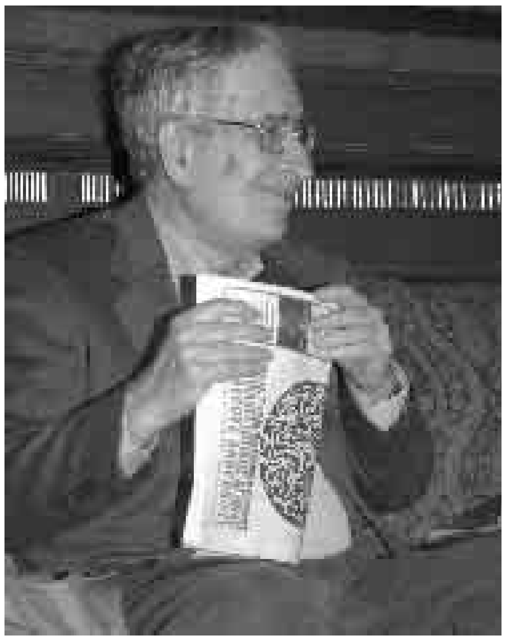
Ν.ΤΣ. Πολλά παραπάνω…

Β. Είναι αρκετό αυτό, μετά και το πολύνεκρο χτύπημα στη Μαδρίτη; Γιατί, παρότι - όπως εσείς μνημονεύσατε στην ομιλία σας στη Φιλοσοφική της Θεσσαλονίκης- το 90% του ισπανικού λαού ήταν αντίθετο στον πόλεμο και διαδήλωνε μαζικά κατά της συμμετοχής των ισπανικών στρατευμάτων στο Ιράκ, αυτά δεν αποτράπηκαν. Έτσι, επιτακτικά τίθεται το ζήτημα οι κοινωνίες να επεξεργαστούν πιο αποτελεσματικές και αποτρεπτικές του πολέμου πολιτικές αντίστασης.

Ν.ΤΣ. Είναι αλήθεια ότι πραγματοποιήθηκαν τεράστιες διαμαρτυρίες κατά του πολέμου στο Ιράκ, που όμως δε τον σταμάτησαν. Όμως είναι η πρώτη φορά που στις εκατοντάδες χρόνων ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού, που πραγματοποιήθηκαν αντιπολεμικές διαμαρτυρίες πριν την εκδήλωση ενός πολέμου. Δέστε την περίπτωση του Βιετνάμ, όπου λίγοι μπορούσαν να πουν το πότε άρχισε ο πόλεμος εκεί και τα πρώτα χρόνια οι περισσότεροι δεν γνώριζαν ότι εκεί βομβαρδίζουν οι Αμερικανοί, σκοτώνοντας ανθρώπους. Από το 1962 που άρχισε ο πόλεμος στο Βιετνάμ χρειάστηκαν πέντε με έξι χρόνια για να αρχίσει να καταλαβαίνει ο κόσμος τι συμβαίνει και να πραγματοποιηθούν οι πρώτες αντιπολεμικές διαμαρτυρίες. Τίποτα πριν και πολύ περισσότερο πριν την έναρξη του πολέμου. Αυτή τη φορά, στην περίπτωση του Ιράκ, οι εκδηλώσεις διαμαρτυρίας άρχισαν πριν

ΝΟΑΜ ΤΣΟΜΣΚΙ ΣΤΗ «ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ»

στο επόμενο βήμα κινητοποίηση

την έναρξη του πολέμου. Υπάρχει μεγάλη διαφορά. Ήταν ένας αποτελεσματικός τρόπος να αλλάξουν στάση οι χώρες. Δεν υπάρχει σήμερα δυτικός ηγέτης που να μπορεί να κάνει ότι έκανε ο Κέννεντι και ο Τζόνσον ή ο Νίξον. Υπάρχει λαϊκή αντίθεση που αλλάζει τις κοινωνίες. Δέστε και την περίπτωση της Βραζιλίας, τι είχε πριν τέσσερα χρόνια και τι έχει τώρα: έναν λαϊκό ηγέτη μετά από έντονη πίεση του λαού. Δεν λέω ότι είναι μεγάλα πράγματα, αλλά είναι ένα βήμα που δείχνει ότι γίνονται αλλαγές στην κοινωνία.

Β. Είναι όμως αρκετά, απλώς ο ισπανικός λαός να ανατρέπει τον δεξιό Αθνάρ και να φέρνει στην εξουσία το σοσιαλιστικό κόμμα; Σοσιαλδημοκρατικές κυβερνήσεις δεν ήταν στις 13 από τις 15 χώρες όταν βομβάρδισαν τη Γιουγκοσλαβία το 1999 μαζί ΗΠΑ και ΝΑΤΟ;

Ν.ΤΣ. Φυσικά και δεν είναι αρκετά. Τίποτα δεν είναι αρκετό. Απλώς ένα βήμα. Είναι όμως ένα δείγμα προόδου του κόσμου. Πάτε μερικά χρόνια πριν, που κάποιες χώρες είχαν ακόμη φασιστικές δικτατορίες. Και αυτές είναι αλλαγές.

Β. Ναι, αλλά σήμερα δεν έχουμε απλώς τον πόλεμο στον τρίτο κόσμο, αλλά και μέσα στις δυτικές μητροπόλεις;

Ν.ΤΣ. Γι αυτό και η πάλη είναι διαρκής, που υπερασπίζοντας δικαιώματα και χρησιμοποιώντας επιτεύγματα προχωρούμε. Η πορεία σίγουρα δεν είναι ανοδική, έχει σκαμπανεβάσματα.

Β. Όμως και οι σύγχρονοι πόλεμοι έχουν αρχίσει εδώ και πάνω από μία δεκαετία. Ο πρώτος πόλεμος στο Ιράκ έγινε το 1991. Άρα και σε αυτή την περίπτωση χρειάστηκαν χρόνια για να δούμε τις περσινές αντιπολεμικές διαδηλώσεις.

Ν.ΤΣ. Κοιτάξτε, το '91 έγινε ένας σύγχρονος πόλεμος για τον οποίο υπήρξαν διαδηλώσεις. Μετά επιβλήθηκε ένα εμπάργκο και είναι πολύ πιο δύσκολα να αναπτύξεις διαμαρτυρίες για κάτι τέτοιο. Όμως, κατά τον δεύτερο πόλεμο στο Ιράκ πέρσι, υπήρξαν μαζικότατες αντιπολεμικές διαδηλώσεις αρκετά πριν αρχίσουν οι βομβαρδισμοί και οι οποίες συνεχίζονται, περιορίζοντας τις κινήσεις της αμερικανικής κυβέρνησης.
Στην πραγματικότητα υπάρχει ένα νέο κοινωνικό κίνημα, που διαμαρτύρεται και πιέζει, ενώ πριν από λίγα χρόνια δεν υπήρχε τίποτα. Σήμερα έχουμε ένα παγκόσμιο κίνημα που απαιτεί δικαιοσύνη. Τίποτα δεν είναι κατοχυρωμένο και η αντίσταση απαιτεί προσπάθειες, αλλά χρειάζεται χρόνος. Τα αποτελέσματα απαιτούν χρόνο.

Β. Τα τελευταία χρόνια έχει αναπτυχθεί το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης. Εσείς συμμετείχατε στο Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ, παρότι αυτό περιορίζει την αντίθεση του μόνο στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Είναι αυτό αρκετό με δεδομένο τις πιο ριζοσπαστικές και αντιεξουσιαστικές απόψεις σας;

Ν.ΤΣ. Τίποτα δεν είναι αρκετό. Το σημαντικό αυτή τη στιγμή είναι να κάνουμε το επόμενο βήμα για να πάμε παραπέρα. Έτσι, προστατευόμενοι από τη νεοφιλελεύθερη λαίλαπα κάνουμε ένα σημαντικό βήμα και αυτό αποτελεί μια επίτευξη.
Σίγουρα δεν ανατρέπεις τον καπιταλισμό και αποτρέπεις τον ιμπεριαλισμό, αλλά κάνεις κάποιο βήμα μπροστά.

Β. Στοχεύοντας μόνο στον νεοφιλελευθερισμό και όχι συνολικά τον καπιταλισμό; Δεν αποτελεί ο πρώτος δυναμική έκφραση του δεύτερου, άρα πρέπει να καταφερόμαστε συνολικά κατά του καπιταλιστικού συστήματος;

Ν.ΤΣ. Μα, κάνοντας το επόμενο βήμα μπροστά προς την κοινωνική κινητοποίηση, αυτό αποτελεί κλασσική αναρχική θέση. Ποτέ άλλωστε ό,τι κάνουμε σήμερα δεν είναι αρκετό για το αύριο.
Πολλά κάνουν πολλοί σε διάφορους τομείς. Όπως, για πρώτη φορά βλέπουμε να αναπτύσσεται ένα σημαντικό κίνημα εναντίον των μεγάλων εταιρειών, κάτι που δείχνει συγκεκριμένα τι είναι καπιταλιστικό. Αυτό όμως δεν αναπτύχθηκε από το πουθενά.

Β. Για πιο αποτελεσματικές πρακτικές κατά του στόχου αυτού, δεν είναι η ενίσχυση της αντιεξουσιαστικής συνιστώσας αυτού του παγκόσμιου κινήματος αντίστασης;

Ν.ΤΣ. Σίγουρα ναι. Αυτό είναι που πρέπει να γίνει. Γιατί το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ έχει έντονα εξουσιαστική δομή. Οι αποφάσεις έρχονται από μία απόμακρη κεντρική επιτροπή.

Β. Πριν από λίγα χρόνια σε ένα κείμενο σας είχατε πει ότι η δυσκολία σήμερα για την εφαρμογή των αναρχικών αντιλήψεων είναι τα μεγάλα πληθυσμιακά σύνολα.

Ν.ΤΣ. Οι εξουσιαστικές αντιλήψεις υπάρχουν πρώτα μέσα στην ίδια την οικογένεια και τους άλλους θεσμούς της κοινωνίας. Για αυτό η πάλη πρέπει να είναι παντού και διαρκής. Δεν πρέπει να στοχεύουμε μόνο συνολικά, αλλά τις εξουσιαστικές πρακτικές μέσα από τους επιμέρους τομείς. Δέστε για παράδειγμα με το γυναικείο κίνημα, στο πόσο συνέβαλε στην απελευθέρωση των γυναικών. Εγώ δεν λέω να μείνουμε μόνο στους λόγους και σε αριστερού τύπου ενέργειες. Άλλωστε, άλλο η υπεράσπιση των δικαιωμάτων και άλλο η έμπρακτη κατάκτησή τους. Και πέρα από την επίτευξη του πρώτου, εμείς στοχεύουμε στο δεύτερο, ως το αμέσως επόμενο βήμα.

Μαρίνα Μεϊντάνη, Μπάμπης Μπίκας, Γρηγόρης Τσιλιμαντός, Δημήτρης Παπαδόπουλος, Άγγελος Φελεσάκης

ως ανεπαρκείς τις προσπάθειες να εξηγηθεί η εκμάθηση της γλώσσας μέσα από τη θεωρία της συμπεριφοράς και έστρεψαν το ενδιαφέρον στις εσωτερικές διεργασίες. Οι μελέτες που ακολούθησαν ήταν αποκλειστικά στραμμένες στο συντακτικό, για να περάσουν αργότερα στην περίοδο κυριαρχίας της σημασιολογίας, και κατόπιν να δώσουν έμφαση στο γενικότερο πλαίσιο της γλωσσικής επικοινωνίας.

Παρά το ότι νεότερες έρευνες για τη γλωσσική εξέλιξη των παιδιών αναδεικνύουν πως η γλωσσική γνώση δεν αποτελεί γνώση μόνο του συστήματος της γλώσσας, αλλά και γνώση της χρήσης αυτής σε διαφορετικές περιστάσεις επικοινωνίας και για διαφορετικούς σκοπούς, η θεωρία του Chomsky διατηρεί την εξέχουσα σημασία της, άλλωστε και ο ίδιος έχει αναθεωρήσει σε αρκετά σημεία τις απόψεις του. Η κατανόηση της ανθρώπινης γνωστικής δραστηριότητας απαιτεί να λάβουμε υπόψη μας ένα επίπεδο οργάνωσής της πολύ πιο σύνθετο, που δεν ανάγεται σε μια ενδοατομική διαδικασία ανεξάρτητη από τις κοινωνικής φύσης ρυθμίσεις, οι οποίες αποτελούν στην πραγματικότητα ένα από τα συστατικά στοιχεία της ανθρώπινης γνωστικής δραστηριότητας.

Ε.Α.

Chomsky N. (1959), *Review of Verbal Behavior by B.F.Skinner*, Language, 35 ● Chomsky N. (1991), *Συντακτικές Δομές*, μτφρ. Φώτης Καβουκόπουλος, εκδ. Νεφέλη ● Chomsky N. (2003), *Η αρχιτεκτονική της γλώσσας*, μτφρ. Αγγελος Φιλιππάτος, εκδ. Καστανιώτης Κατή Δ.(1992), *Γλώσσα και επικοινωνία στο παιδί*, εκδ. Οδυσσέας. ● Παπαμιχαήλ Γ. (1994), *Η Γνωστική Εκπαίδευση στην πρώτη σχολική ηλικία*, εκδ. Οδυσσέας ● Χατζησαββίδης Σ. (2002), *Η Γλωσσική Αγωγή στο Νηπιαγωγείο*, εκδ. Βάνιας

Το νέο παγκόσμιο καθεστώς κυριαρχίας

Η κατάρρευση της διεθνούς νομιμότητας

του *Φώτη Τερζάκη*

Στο διεθνές σκηνικό που διαμορφώθηκε μετά την 11η Σεπτεμβρίου δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι τα πάντα είναι καινούργια και τίποτα πλέον όπως πριν, κάτι που μια ορισμένη δημοσιογραφική ρητορεία θέλησε να μάς κάνει να πιστέψουμε. Αντίθετα: το στοιχειωδώς ασκημένο στην πολιτική ανάλυση μάτι θα δει την επιτάχυνση μιας διαδικασίας που έχει ξεκινήσει πολύ καιρό πριν, και με ανάλογες στρατηγικές, στο οικονομικό, στο στρατιωτικό και στο επικοινωνιακό πεδίο. Σε πρώτο και πιο εμφανές επίπεδο, κύριο χαρακτηριστικό αυτής τής διαδικασίας – που είχε ξεκινήσει αμέσως μετά την κατάρρευση του Ανατολικού Μπλοκ, με ορόσημα τον πρώτο Πόλεμο του Κόλπου και τη διεθνή επέμβαση στο Κόσοβο – είναι η κατάρρευση του καθεστώτος διεθνούς νομιμότητας με την ολοσχερή εξουδετέρωση του θεσμικού οργάνου που την αποκρυστάλλωνε, του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, και η έμπρακτη ακύρωση της αρχής της εθνικής κυριαρχίας, και μάλιστα με την επιλεκτική και καθ' ερμηνείαν επίκληση μιας νομιμοποιητικής ρητορείας περί «ανθρωπίνων δικαιωμάτων». Στην διαμόρφωση αυτής της διεθνούς πραγματικότητας έχει παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο βεβαίως ο πολιτικοστρατιωτικός σχηματισμός των ΗΠΑ, ο οποίος ήδη από τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και ύστερα δρα ως παγκόσμια ηγεμονική υπερδύναμη με την ωμότητα και τον κυνισμό της απλής και αδιαμφισβήτητης ισχύος. Ωστόσο εντυπωσιακή είναι η σύμπραξη της διεθνούς κοινότητας και ειδικά των ευρωπαϊκών κρατών που, παράλληλα με την πλήρη εξουδετέρωση τού Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, προσφέρουν αποφασιστική νομιμοποίηση στην επίμαχη στρατηγική των ΗΠΑ. Ο μόνος παράγοντας που μοιάζει να εξηγεί, με κάθε λογική πιθανότητα, την αινιγματική στάση της διεθνούς κοινότητας είναι μια ουσιώδης ταυτότητα συμφερόντων με τις ΗΠΑ στη νέα διεθνή σκακιέρα που διαμορφώνεται. Η αναπότρεπτη χιονοστιβάδα των γεγονότων στο διάστημα που μεσολάβησε, έρχεται να επιβεβαιώσει συντριπτικά αυτή την εκτίμηση. Τα αμερικανικά αντίποινα κατά του αραβικού κόσμου αιματοκύλισαν μετά το Αφγανιστάν το Ιράκ (ήδη αποδυναμωμένο από ένα σχεδόν δεκαετές φονικό εμπάργκο με την ουσιαστική στήριξη του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών), ανατίναξαν την τελευταία ελπίδα των Παλαιστινίων επιβραβεύοντας απροκάλυπτα την παρανοϊκή βία των δημίων τους και απειλούν να ρίξουν σε χάος ολόκληρη τη Μέση Ανατολή. Στο πλευρό των αμερικανικών στρατευμάτων κατοχής συμπαρατάσσονται σήμερα, εκτός από παραδοσιακούς «συμμάχους» όπως η Βρετανία και η Αυστραλία, Ισπανοί, Ιταλοί, Πολωνοί, Βούλγαροι, Ιάπωνες – για να μη μιλήσουμε για την έμμεση στήριξη και τις «διευκολύνσεις» που ένας πολύ μεγαλύτερος αριθμός ευρωπαϊκών κυβερνήσεων, περιλαμβανομένης της ελληνικής, προσφέρει στους εισβολείς. Με τον ένα ή με τον άλλον τρόπο το μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης συμμετέχει στο μαζικό έγκλημα κατά του ιρακινού – και με μια ευρύτερη έννοια του αραβικού – λαού και στις εφιαλτικές εκατόμβες μεταξύ των αμάχων. Το πρόσφατο κύμα εξέγερσης των Ιρακινών, το μεγαλύτερο από την έναρξη της κατοχής και το πρώτο με την ουσιαστική σύμπραξη Σιιτών και Σουνιτών (ξεχνάμε συνήθως τις δομές τοπικής αυτοοργάνωσης που κρύβονται πίσω από τα θρησκευτικά δίκτυα), ωθεί τους εισβολείς σε μια ανατριχιαστική επίδειξη κτηνωδίας, ανατινάζοντας κατόπιν σχεδίου τζαμιά με γυναίκες και παιδιά τήν ώρα της λειτουργίας, χρησιμοποιώντας βόμβες διασποράς μέσα σε κατοικημένες περιοχές και απαγορευμένα απ' όλες τις διεθνείς συμβάσεις όπλα, υπό την πλήρη σιωπή και ουσιαστικά κάλυψη του ΟΗΕ – ενώ, για ν' αποκορυφωθεί ο παραλογισμός, ο Ντικ Τσέινι δηλώνει από την Ιαπωνία ότι μια επέμβαση του ΟΗΕ «είναι επιθυμητή» προκειμένου ν' απελευθερωθούν οι τέσσερις Ιάπωνες όμηροι.

Η σύμπραξη της διεθνούς κοινότητας στην εξουδετέρωση του ΟΗΕ προσφέρει ουσιαστική νομιμοποίηση στη μονομερή δράση των ΗΠΑ, ενώ η πλειοψηφία της Ευρώπης συμμετέχει στο μαζικό έγκλημα κατά του αραβικού κόσμου

Το πρόσφατο πλήγμα της 11ης Μαρτίου στην Ισπανία αναζωπύρωσε την αντιτρομοκρατική υστερία των Ευρωπαίων. Όσο αποτροπιασμό και αν μας προκαλούν τέτοιου είδους ωμές ενέργειες, πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι είναι η μόνη δυνατότητα που έχει πλέον απομείνει, ουσιαστικά μονόδρομος για τον ανθιστάμενο αραβικό κόσμο. Θύμα μιας συνεχούς και αδιάλειπτης βίας που είναι η ίδια αδιάκριτη και συχνά αγγίζει διαστάσεις γενοκτονίας, έχοντας εναντίον του ολόκληρο ουσιαστικά τον ανεπτυγμένο κόσμο με την τερατώδη οικονομική και τεχνολογική του υπεροχή, στερημένος και από το παραμικρό μέσο προσφυγής σε οιαδήποτε μορφή διεθνούς νομιμότητας (αφού τέτοια έχει προ πολλού πάψει να υπάρχει), εξωθείται στην πιο άγρια και τυφλή καταστροφικότητα η οποία, με τη σειρά της, γίνεται περαιτέρω δικαιολόγηση για την καταστολή και τον έσχατο στραγγαλισμό του. Αν κάτι εκπλήσσει εδώ είναι η γελοία προσποίηση αθωότητας των Ισπανών (ή των Ιταλών, ή των άλλων «συμμάχων»): δεν ήξεραν δηλαδή ότι βρίσκονται σε πόλεμο, δεν γνώριζαν ότι ο στρατός τους σφάζει αμάχους σε μια χώρα η οποία ποτέ δεν τους είχε απειλήσει; Και χρειαζόταν άραγε το χειρότερο για να μεταστραφεί η κοινή γνώμη κατά της κυβέρνησης Αθνάρ μόλις την τελευταία ώρα πριν τις εκλογές; Αν είναι έτσι, πρέπει με λύπη μας να δεχθούμε πως η αποκαλούμενη «τρομοκρατία» έχει νόημα και αποτέλεσμα, είναι de facto νόμιμη και δι-

Ντε φάκτο νόμιμη βία

καιολογημένη. Αν δούμε τα πράγματα σε παγκόσμια κλίμακα και όχι υπό το πρίσμα τού ενός ή του άλλου διαλυόμενου εθνικού κράτους, βρισκόμαστε πράγματι μπροστά σε ένα μεγάλο, αραβικό Βιετνάμ εν εξελίξει, που ερμηνεύει σε νέο φως εκείνο το Βιετνάμ που προηγήθηκε και όπου διακυβεύεται, για τελευταία φορά πιθανώς, η αξιοπρέπεια της αντίστασης στην ωμή ισχύ – πράγμα που μας θέτει απέναντι σ' ένα επιτακτικό ηθικό αίτημα: την με κάθε τρόπο στήριξή του, ενάντια στις κυβερνήσεις των οποίων αιχμάλωτοι παραμένουμε εμείς οι ίδιοι στις δικές μας κοινωνίες.

Ένα άλλο παράδειγμα επί της ουσίας κατάλυσης της διεθνούς νομιμότητας και αθέμιτης σύγκλισης Ηνωμένων Πολιτειών, Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών και Ευρωπαϊκής Ένωσης, υπό τα σαφή κελεύσματα των πρώτων, είναι τούτη ακριβώς τη στιγμή επίκαιρο στον ελληνικό χώρο: το καλούμενο Σχέδιο Ανάν για την επίλυση του Κυπριακού, λίγο πριν από την πλήρη ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση και την αυτόματη εξ αυτού υπαγωγή της στα θέσμια της κοινοτικής νομοθεσίας. Ο διχασμός των ελληνικών κομμάτων υπέρ ή κατά του Σχεδίου Ανάν – πέραν κάθε στοιχειώδους λογικής, αφού το εν λόγω σχέδιο συνιστά ένα νομικό και πολιτικό τερατούργημα που θα έπρεπε να είναι από την πρώτη στιγμή εκτός συζήτησης – περιπλέκεται ακόμα περισσότερο από την παγίδευσή του στη μικρόνοα λογική του λεγόμενου «εθνικού συμφέροντος». Ενάντια στη γνωστή ελληνική ρητορεία που εδώ και μισό αιώνα επαναφέρει ακούραστα το κυπριακό ως «μείζον εθνικό θέμα», πρέπει σήμερα ν' αντιμετωπίσουμε το κυπριακό αυστηρά ως διεθνές θέμα: υπό αυτή την οπτική τα πράγματα γίνονται απολύτως διαυγή, και οι επιλογές αυτονόητες ανάλογα με τη θέση που παίρνει κανείς μέσα στη σκακιέρα.

Το σχέδιο Ανάν παράδειγμα κατάλυσης της διεθνούς νομιμότητας

Η θυσία της Κύπρου είναι κίνηση που απαιτείται για να στηθούν προκεχωρημένα φυλάκια των ΗΠΑ απέναντι στον ασταθή-απείθαρχο αραβομουσουλμανικό κόσμο

Τα «τερατώδη» σημεία του Σχεδίου Ανάν μπορούν να συνοψιστούν σε τρεις κρίσιμες συνέπειες:

Πρώτον, παραβιάζει οφθαλμοφανώς και χωρίς κανένα εγγενή λόγο την ισχύουσα ευρωπαϊκή νομοθεσία, η οποία κανονικά διασφαλίζει την εδαφική ακεραιότητα της νήσου, κατοχυρώνει τη μόνη νόμιμη κυβέρνηση, που συμβαίνει να είναι η ελληνοκυπριακή, ακυρώνοντας εμπράκτως το κατοχικό κράτος, και ταυτόχρονα προνοεί για τις μειονοτικές ομάδες, εν προκειμένω των τουρκοκυπρίων, περιφρουρώντας τα ίσα δικαιώματά τους απέναντι σε ενδεχόμενες καταχρήσεις της πλειοψηφίας (και ο ελληνικός εθνικισμός είναι μία μείζων απειλή για τη δημιουργία ελεύθερης και δημοκρατικής Κύπρου). Ακριβώς για να αποτρέψει αυτή τη φυσιολογική εξέλιξη, που ανοίγει ένα πεδίο δύσκολων ίσως διαπραγματεύσεων, αλλά εντός των πλαισίων της διεθνούς νομιμότητας, έρχεται το Σχέδιο Ανάν να κατοχυρώσει ασθμαίνως μόνιμες αποκλίσεις από την κοινοτική νομοθεσία, οι οποίες όχι μόνο είναι χωρίς προηγούμενο και εγείρουν τεράστια ερωτηματικά ως προς τη λειτουργικότητά τους, αλλά και κυρίως καταστρατηγούν την ισχύ των ευρωπαϊκών θεσμίων και, ως εκ τούτου, τη διεθνή νομιμότητα υπό μία πολύ ουσιώδη έννοιά της. Δεν υπάρχει, όπως είπα, εγγενής λόγος γι' αυτό, άλλος από τα στρατηγικά συμφέροντα ενός μιλιταριστικού κράτους, της Τουρκίας, που αυτή τη στιγμή κρίνεται ως ζωτικός προμαχώνας των ΗΠΑ στον μουσουλμανικό κόσμο. Γιατί όμως οι ίδιοι οι Ευρωπαίοι βιάζονται να αυτοακυρωθούν έναντι της βούλησης των ΗΠΑ δεν είναι εκ πρώτης όψεως εμφανές – εκτός ίσως από την απροθυμία μιας ήδη δυσλειτουργικής Ευρωπαϊκής Ένωσης να επωμιστεί τις περιπλοκές ενδεχόμενων διακοινοτικών εντάσεων στο μέλλον.

Δεύτερον, συγκαλύπτει και επί της ουσίας νομιμοποιεί μια στρατιωτική εισβολή και κατοχή, η οποία έγινε κατά εξόφθαλμη υπέρβαση του δικαιώματος επέμβασης μιας εγγυήτριας δύναμης (όπως ήταν το 1974 η Τουρκία), και κυρίως τον εποικισμό που συνιστά έγκλημα πολέμου ενώ, όπως συχνά συμβαίνει σε ανάλογες περιπτώσεις, γίνεται προκάλυμμα εφεδρικών στρατιωτικών δυνάμεων και παραστρατιωτικών ομάδων κρούσης. Είναι τα ίδια εγκλήματα με τα οποία βαρύνεται το Ισραήλ απέναντι στους αυτόχθονες αραβικούς πληθυσμούς τής Παλαιστίνης, και η πλήρης κάλυψή του από τις Ηνωμένες Πολιτείες δίνει το στίγμα ενός στρατηγικού σχεδίου που αυτή τη στιγμή εξυφαίνεται για ολόκληρη τη Μέση Ανατολή: η θυσία της Κύπρου είναι η επόμενη κίνηση που απαιτείται για να στηθούν τα προκεχωρημένα φυλάκια των ΗΠΑ απέναντι στον ασταθή και απείθαρχο αραβομουσουλμανικό κόσμο.

Τρίτον, δημιουργείται ένα υβριδικό μόρφωμα, το οποίο στερείται κάθε τυπικής και ουσιαστικής υπόστασης κράτους, αφού έχει καταστατικά εκχωρήσει τα κυριαρχικά του δικαιώματα σε ό,τι αφορά στην έσχατη λήψη αποφάσεων την ίδια την άμυνα. Πρόκειται, αν δεν φοβόμαστε τα λόγια, για ένα καθαρό προτεκτοράτο του άξονα ΗΠΑ-Βρετανίας, χειρότερο από εκείνο του 1974 και της Ζυρίχης του 1959. Η αναλογία – που ήδη επισημάνθηκε – με το θλιβερό μόρφωμα της Βοσνίας είναι αποκαλυπτική. Ακόμα περισσότερο εύστοχη θα ήταν όμως μια σύγκριση μ' εκείνο που αυτή ακριβώς τη στιγμή γίνεται προσπάθεια να δημιουργηθεί στο Ιράκ. Έτσι καθίσταται ανάγλυφο το ευρύτερο σχέδιο «αναμόρφωσης» της Μέσης Ανατολής που, μοιραία, θα πρέπει να ακολουθήσουν και οι υπόλοιπες ανθιστάμενες ζώνες της περιοχής: η πλήρης στρατιωτική και πολιτικοδιοικητική κυριαρχία του ατλαντικού άξονα θα εξασφαλίζει τα αναμενόμενα στρατηγικά πλεονεκτήματα ειδικώς στις ΗΠΑ έναντι κάθε πιθανού μακροπρόθεσμου αντεκδικητή, πολύ πιο άμεσα όμως θα εξαναγκάζει την υπαγωγή των εν λόγω χωρών, ως πηγών ενεργειακών αποθεμάτων και φτηνού, εξαθλιωμένου εργατικού δυναμικού, στο σιδερένιο σύστημα της παγκόσμιας αγοράς, προς όφελος μιας διεθνούς κεφαλαιοκρατικής ελίτ που δεν είναι λιγότερο ευρωπαϊκή απ' όσο αμερικανική...

Στην αναφαινόμενη πλανητική ιεράρχηση πλούτου και ισχύος που εγγυάται η διεθνοποιημένη αγορά και τα ελεγχόμενα επικοινωνιακά δίκτυα, η στρατιωτική μηχανή των ΗΠΑ αποκαλύπτεται ως ο εκτελεστικός βραχίονας μιας κεφαλαιοκρατικής ολιγαρχίας, της οποίας πραγματική νομοθετική εξουσία είναι οι διεθνείς χρηματαγορές και νομοδοτικά όργανα γίνονται όλο και πιο αποφασιστι-

κά οι διεθνείς οργανισμοί, οικονομικοί και δικαιικοί. Αγγίζουμε ίσως εδώ το μυστικό της παράδοξης ευθυγράμμισης ΗΠΑ, ΟΗΕ και Ευρωπαϊκής Ένωσης στο έσχατο εγχείρημα ανατίναξης εκείνης της νομιμότητας, της οποίας οι ίδιοι εμφανίζονται ως αυτοδιορισμένοι εγγυητές και θεματοφύλακες – εγχείρημα που ραπίζει ηχηρά όσους αφελώς, τις παραμονές της αμερικανικής εισβολής στο Ιράκ, βιάστηκαν να διαβάσουν στους ευρωπαϊκούς δισταγμούς και υπολογισμούς ένα ελπιδοφόρο ρήγμα στο νέο παγκόσμιο καθεστώς κυριαρχίας... Στο φως αυτής της δυναμικής των διεθνών εξελίξεων μπορεί με κάθε βεβαιότητα να ισχυριστεί κάποιος ότι η νέα παγκόσμια τάξη πραγμάτων είναι η ουσιαστική ολοκλήρωση εκείνου για το οποίο οι διάφοροι ολοκληρωτισμοί τού εικοστού αιώνα δεν ήταν παρά ένα πρώιμο, διστακτικό και χονδροειδές πείραμα.

Στο στόχαστρο οι πολιτικοί πρόσφυγες

Στη συντονισμένη επίθεση της κυριαρχίας δεν έχουμε παρά να αντιτάξουμε την αλληλεγγύη μας

Στις αρχές του Απρίλη σημειώθηκε μία συντονισμένη επίθεση από τους διωκτικούς μηχανισμούς της Ευρώπης (Ιταλία, Γερμανία, Βέλγιο, Ολλανδία), καθώς και στην Τουρκία, με στόχο το Επαναστατικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Κόμμα-Μέτωπο (DHKP-C). Συνελήφθησαν 25 άτομα στην Τουρκία, καθώς και 16 στις προαναφερθείσες χώρες ως ύποπτοι για τρομοκρατικές ενέργειες και διασύνδεση με ισλαμιστές. Μαζί με αυτούς συλλαμβάνονται στην Περούτζια άλλοι τρεις Ιταλοί μέλη του Campo Antiimperialista, καθώς και δύο Τούρκοι αντιφασίστες με την κατηγορία ότι είχαν διασυνδέσεις με το DHKP-C. Οι τρεις Ιταλοί αφέθησαν ελεύθεροι το Σάββατο 24/4.

Σε αυτή τη διεθνή συγκυρία συλλαμβάνεται στις 31/3 ο Κούρδος αγωνιστής μέλος του DHKP-C και κάτοικος της Ελλάδας τα τελευταία 7 χρόνια, στο Παρανέστι Δράμας, Σινάν Μποσκούρτ (Taylan), καθώς βοηθούσε τρεις συντρόφους του απεργούς πείνας που πέρασαν «παράνομα» τα σύνορα για να εισέλθουν στην Ελλάδα. Ο Σινάν παραπέμφθηκε σε δίκη στις 2/4 στη Δράμα με την κατηγορία της «διακίνησης λαθρομεταναστών», ενώ οι άλλοι τρεις με την κατηγορία της «παράνομης εισόδου στη χώρα». Παράλληλα όμως η γερμανική κυβέρνηση απαίτησε την έκδοσή του στη Γερμανία, καθώς ο Σινάν έχει γερμανική υπηκοότητα και καταζητείται για τρομοκρατική δράση στην εν λόγω χώρα, εντάσσοντας στην ουσία τη σύλληψη του Σινάν στο διεθνές πογκρόμ των συλλήψεων μελών του DHKP-C σε όλη την Ευρώπη.

Κάτω από αυτό το βαρύ κλίμα διεξάχθηκε η δίκη του Σινάν και των τριών αγωνιστών στο τριμελές πλημμελειοδικείο Δράμας με την ασφυκτική παρουσία πάνοπλων αστυνομικών. Μετά τη σκληρή στάση της έδρας, η οποία δε δέχθηκε κανένα ελαφρυντικό, καμία πολιτική διάσταση στη δίκη και την παρουσία κάμερας στο δικαστήριο, ο Σινάν καταδικάστηκε σε 12 μήνες φυλάκιση για «παράνομη διακίνηση λαθρομεταναστών», ποινή εξαγοράσιμη χωρίς ανασταλτικό χαρακτήρα και οι υπόλοιποι τρεις σε 10 ημέρες φυλάκιση για «παράνομη είσοδο στη χώρα» και εξετάζεται η αίτησή τους για πολιτικό άσυλο. Αμέσως πληθώρα οργανώσεων και φορέων σπεύσανε σε κινήσεις αλληλεγγύης σε διάφορες πόλεις με πορείες, ανακοινώσεις και παρεμβάσεις, καθώς ο Σινάν ήταν και γνωστός για την αγωνιστικότητα του καθώς και για την ενεργή παρουσία του σε συνδικαλιστικούς αγώνες.

Φτάνοντας στο σήμερα, αναμένεται η εκδίκαση της έφεσης στην Κομοτηνή με την κατηγορία της «παράνομης διακίνησης», όπου θα μάθουμε και την απόφαση του συμβουλίου των εφετών της Κομοτηνής για το αν θα εκδοθεί ο Σινάν στη Γερμανία ή όχι. Επειδή όμως η γερμανική κυβέρνηση διέπραξε ένα γραφειοκρατικό λάθος στην αίτηση έκδοσής του (συμβαίνουν και στις καλύτερες οικογένειες αυτά!), η έφεση ίσως καθυστερήσει για κάποιο καιρό. Την ημέρα της έφεσης καλεί οργανώσεις και φορείς σε κινήσεις αλληλεγγύης στην Κομοτηνή. Οι υπόλοιποι τρεις παρόλο που καταδικάστηκαν σε δέκα ημέρες φυλάκισης παραμένουν έγκλειστοι στη Δράμα, καθώς αναμένεται ακόμα η αίτηση πολιτικού ασύλου, ενώ κινδύνεψαν και με απέλαση στην Τουρκία.

Στη συντονισμένη λοιπόν επίθεση της κυριαρχίας εμείς έχουμε να αντιτάξουμε την αλληλεγγύη μας, καθώς είναι η φανερή η προβοκάτσια και η κατασκευή σκευωρίας στους Τούρκους και Κούρδους αγωνιστές, που σκοτώνονται καθημερινά πολεμώντας το στρατοκρατικό καθεστώς της Τουρκίας, προσπαθώντας να τους εντάξουν στον πόλεμο ενάντια στην «τρομοκρατία», αφού, όπως επιτάσσει και το σύγχρονο δόγμα της ασφάλειας, όποιος αγωνίζεται είναι «τρομοκράτης». Εξ' άλλου οι πρακτικές και ο λόγος του DHKP-C απέχει μίλια μακριά από τις αντίστοιχες των σκοταδιστών φονταμενταλιστών. Ιδιαίτερα στην υπόθεση του Σινάν, αυτό φαίνεται ακόμα καλύτερα, αφού πριν από έξι μήνες ο Σινάν είχε ανανεώσει το γερμανικό του διαβατήριο στο γερμανικό προξενείο χωρίς κανένα απολύτως πρόβλημα!

Βασίλης Μπέλλος

Μια εκκλησία στους δρόμους

"Ήμουν κι εγώ σ' αυτό το τρένο". Η πένθιμη ιαχή που ακουγόταν σ' όλη την Ευρώπη την επομένη του χτυπήματος στη Μαδρίτη, προσφέρεται για κάποιους άλλους συνειρμούς.

Η έκφραση οδύνης από ένα ετερόκλητο πλήθος που βγαίνει στους δρόμους μ' αναμμένα κεριά και γαρύφαλλα θεωρώντας φίλο ή αδερφό τον αδικοσκοτωμένο άγνωστο, έχει κάτι το εκκλησιαστικό. Μοιάζει με το βράδυ της δικής μας Μεγάλης Παρασκευής που περιφέρεται ως οικείος και θρηνείται ως συγγενής, κάποιος άλλος ξένος.

Διασώζει κάτι από το ήθος του καλού Σαμαρείτη, η δυναμική ανταπόκριση στο πρόβλημα του άλλου, όποιος κι αν είναι.

Να βγεις στους δρόμους συμπάσχοντας, παραπέμπει στο "αλλήλων τα βάρη βαστάζετε", την έκκληση του Παύλου προς τους Γαλάτες, που συνοψίζει το νόημα του εκκλησιαστικού γεγονότος στον δώθε κόσμο.

Έκκληση, κάλεσμα, εκκλησιασμός. Όσο μιλάμε ελληνικά, οι λέξεις διατυμπανίζουν την ιστορία τους. Μας λένε πως η εκκλησία έλαβε για πρώτη φορά την υπόστασή της στις συγκεντρώσεις των δήμων, στις συνελεύσεις των πολιτών.

Η αθρόα συμμετοχή στα συλλαλητήρια που ακολούθησαν το μακελειό στα ισπανικά τρένα, τα μη ατομικά κίνητρα, η ομόθυμη συμπαράσταση προς τους πληγέντες, η ελπίδα να μην ξανασυμβεί, η συνειδητοποίηση του "σήμερα είμαστε αύριο δεν είμαστε", μετατρέπει αυτόματα το συγκεντρωμένο πλήθος σε Εκκλησία. Σε μια εκκλησία των πεζοδρομίων, που χρησιμοποιεί πανό για εξαπτέρυγα και ντουντούκες για να εκφράσει τις ευχές της.

Με μια λέξη αρχαία όσο ο βράχος της Πνύκας, περιγράφουμε ένα σύγχρονο κοινωνικό φαινόμενο. Αυθαιρετούμε ή αποκαθιστούμε ένα νόημα χαμένο στο χρόνο; Ας το κρίνει ο αναγνώστης.

Ο όρος "εκκλησιαστικό" είναι πιο δόκιμος από τον πεφορτισμένο όρο "χριστιανικό".

Αφενός, δεν ενοχλεί τους εμπνευστές του νέου συντάγματος της Ευρώπης, που φρόντισαν να απαλείψουν την αναφορά στο κοινό χριστιανικό παρελθόν των λαών της. Αφετέρου οι αναγνώστες της "Β" είναι περισσότερο εξοικειωμένοι με τις αρνητικές συνδηλώσεις που επιφέρει η αναγωγή του όρου σε μηχανισμό χειραγώγησης σκέψης, καθεστωτικό στυλοβάτη κλπ, κλπ, παρά με τα ήθη των γονιών τους, που νηστεύουν τη Σαρακοστή καταγγέλλοντας τη σταύρωση του Ιησού από τα εβραϊκά δικαστήρια και τα ρωμαϊκά στρατεύματα κατοχής.

Άλλο, η παγκόσμια ιστορία του καισαροπαπισμού κι άλλο οι αποσιωπημένες καταβολές της αιτίας, που κάνει τον κοσμάκη στο μεγάλο χαλασμό να βλέπει τον πλησίον ως εαυτόν. Το πρώτο είναι κατάντια του ιερατείου που ερωτοτροπεί με την εξουσία, το δεύτερο είναι κληρονομιά εκκλησιαστική που ανήκει σε όλους, πιστούς και μη.

Τη χρειαζόμαστε αυτή την κληρονομιά τώρα που η ιστορία επαναλαμβάνεται σα φάρσα: Ο καισαροπαπισμός έφερε τις σταυροφορίες, οι σταυροφόροι λεηλατούσαν την Ανατολή αμαυρώνοντας τον σταυρό του Χριστού που φορούσαν στους θώρακες. Κάποια στιγμή βρέθηκαν αντιμέτωποι με κάτι που τους ξεπερνούσε σε αποτροπιασμό. Με τους Ασσασίνους του Χασάν Αζ Σαμπάχ. Ορκισμένους δολοφόνους, οπιομανείς, που αψηφούσαν τον πόνο και τον θάνατο, που δηλητηρίαζαν τα πηγάδια στην έρημο και εκτελούσαν δημοσίως στα παζάρια και στα τεμένη, αδιαφορώντας για τη δική τους τύχη.

Ο σύγχρονος Καίσαρ με παπική ενίοτε φρασεολογία, στέλνει ξανά τους σταυροφόρους στην Ανατολή. Έτσι τουλάχιστον ονομάζονται τα αμερικανικά στρατεύματα στις χώρες υποδοχής. Τα οποία, με τα μέσα που διαθέτουν, διαλύουν πανεύκολα κάθε τακτική αντίσταση.

Τότε, έρχεται η ώρα των Ασσασίνων. Δολιότεροι απ' τους εχθρούς τους, αφήνουν για λίγο το Αλ Αμούτ, τον τεχνητό τους παράδεισο και μεταφέρουν τον πόλεμο μετόπισθεν, εκεί που πάει σχολείο το παιδί του σταυροφόρου, εκεί που γυρνά απ' τη δουλειά η γυναίκα του.

Η χωροχρονική αυτή φάρσα θα σταματήσει, όταν οι σταυροφόροι γυρίσουν πίσω μετανιωμένοι. Κι αυτό, θα το καταφέρει μονάχα μια Εκκλησία στους δρόμους…ή οι Ασσασίνοι.

Μ. Γρηγόριος Ιβηρίτης

φάκελος / **Πρωτομαγιά**

Εξέγερση κι αγώνας

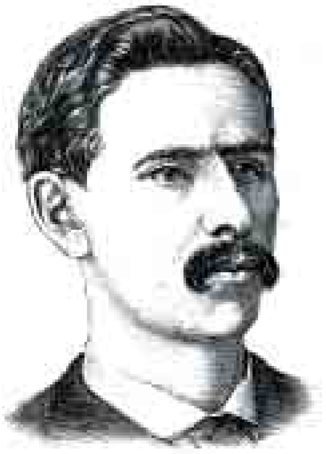
"Η σημερινή κοινωνική τάξη πραγμάτων βασίζεται στη ληστεία των μη-ιδιοκτητών από μέρους των ιδιοκτητών, οι καπιταλιστές εξαγοράζουν το μόχθο των φτωχών προσφέροντας μισθούς που αρκούν μονάχα για την επιβίωση, απορροφώντας ολόκληρη την υπεραξία...Μ' αυτό τον τρόπο, ενώ οι φτωχοί στερούνται ολοένα και περισσότερο τις δυνατότητες εξέλιξης, οι πλούσιοι θησαυρίζουν ληστεύοντας ολοένα και περισσό-τερο... Το σύστημα αυτό είναι άδικο, παράλογο και καταστροφικό... Οι εργάτες δεν μπορούν να ζητήσουν βοήθεια από καμιά εξωτερική πηγή στον αγώνα τους ενάντια στο τωρινό σύστημα, πρέπει να πετύχουν την απελευθέρωσή τους με τις δικές τους μόνο προσπάθειες."

Απόσπασμα από το πρόγραμμα της Διεθνούς Ένωσης Εργαζομένων (Μαύρη Διεθνής), που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα "Συναγερμός" του Σικάγο, με εκδότη τον Αύγουστο Σπάι

1η Μάη 1886-2004

Η μνήμη της εξέγερσης δεν σημαίνει μόνο την εξέγερση της μνήμης αλλά και την εξέγερση της συνείδησης

Η εργατική εξέγερση της 1ης Μάη 1886 στο Σικάγο αποτέλεσε το κορυφαίο αγωνιστικό ορόσημο, για τη συνέχιση των κοινωνικών και ταξικών αγώνων, του σχετικά νεοσύστατου ανατρεπτικού διεθνούς εργατικού κινήματος. Όμως, τα γεγονότα και οι οραματικές ιδεολογικοπολιτικές επιδιώξεις των πρωταγωνιστών του Σικάγου, στην ιστορική τους πορεία στο σήμερα, διαστρεβλώθηκαν, , αγνοήθηκαν και αφυδατώθηκαν από το αντικαπιταλιστικό-ανατρεπτικό- ριζοσπαστικό τους περιεχόμενο, για κοινωνική δικαιοσύνη, απελευθέρωση και χειραφέτηση.

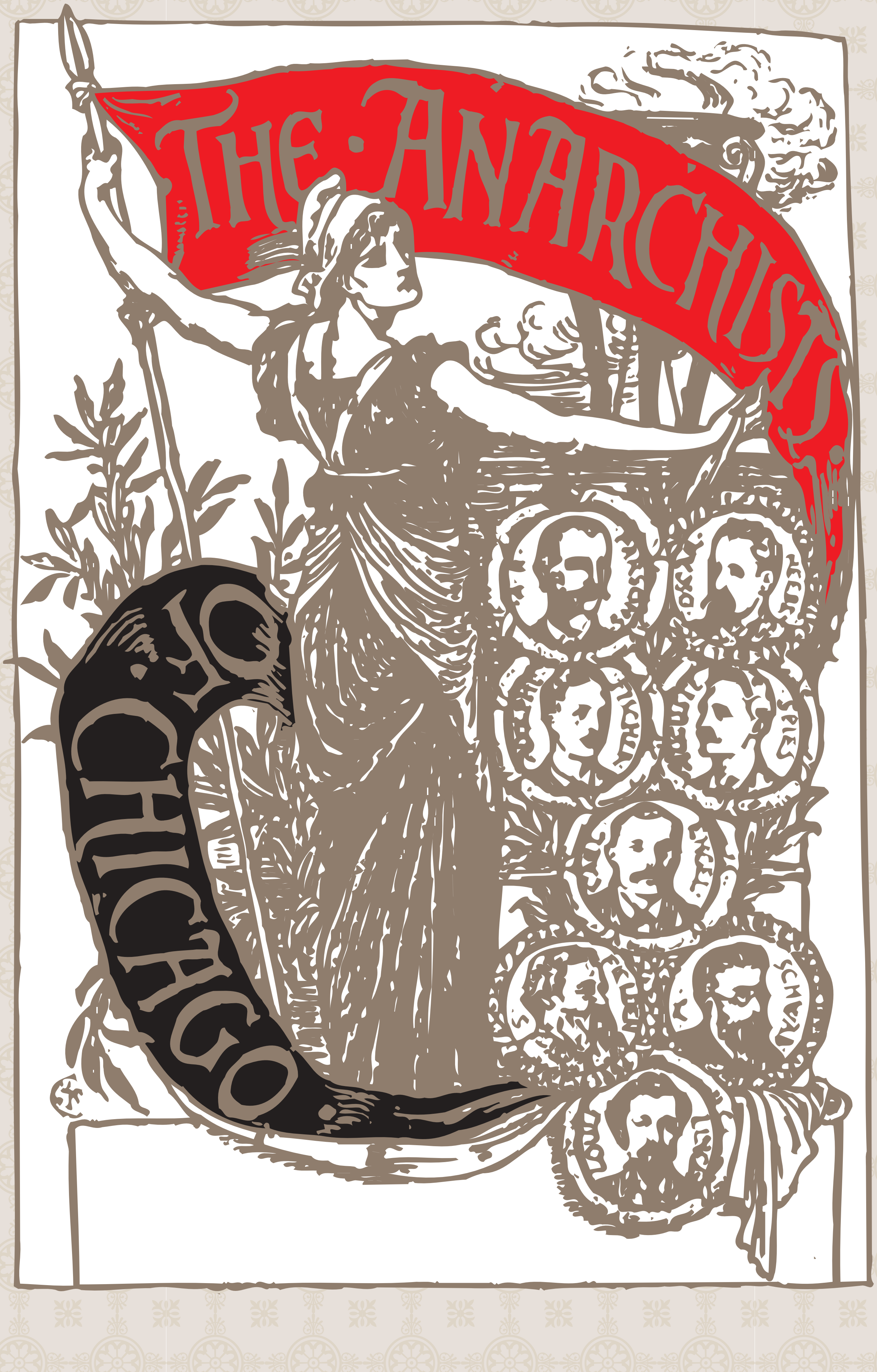
Έτσι κι αλλιώς, η αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας της μορφής και του περιεχομένου της 1ης Μάη δεν θα πραγματοποιηθεί με τον εορτασμό της σαν καθεστωτικής γιορτής και εξαργύρωσης των αγώνων από τα καθεστωτικά κόμματα, τους μίσθαρνους κονδυλοφόρους των ΜΜΕ, την υποταγμένη διανόηση και τις υποταγμένες κρατικοσυνδικαλιστικές οργανώσεις των ΓΣΣΕ-ΑΔΕΔΥ. Αυτή η πρωτομαγιά δεν αγγίζει τις αγωνίες, τις ανάγκες και τις απαιτήσεις των ίδιων των εργαζομένων. Όμως, η πρωτομαγιά της ενεργής πολιτικοποίησης- συμμετοχής-συναπόφασης- μαχητικότητας , των αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών, των επιτροπών αγώνα και των άμεσων και καθημερινών κοινωνικών, πολιτικοσυνδικαλιστικών ταξικών αγώνων –αντιστάσεων-συγκρούσεων, υπάρχει και αναπτύσσεται μαζικά στις συνειδήσεις και στη συλλογική δράση των εργαζομένων, όταν οι ίδιοι χειραφετηθούν και πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους. Αυτή η πρωτομαγιά παραμένει ζωντανή, αγγίζει, συγκινεί και γίνεται εξαιρετικά επικίνδυνη για την πολιτική και οικονομική εξουσία. ακριβώς γιατί είναι μια "κινητή" γιορτή όλων των εκμεταλλευόμενων- καταπιεζόμενων- διευθυνόμενων τάξεων.

Ήταν, είναι, και θα είναι παρούσα στις ακηδεμόνευτες μαχητικές απεργίες, στις αντιϊμπεριαλιστικές αντιπολεμικές διαδηλώσεις, στις διαδηλώσεις ενάντια στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό.

Στη σκιά των γυάλινων λάβαρων της εξουσίας, συντονίζουμε το βήμα μας στους αντικαπιταλιστικούς –ανατρεπτικούς -ριζοσπα-στικούς δρόμους των κοινωνικών και ταξικών αγώνων.

Δεν υπάρχουν αδιάβατοι δρόμοι!! "Οι δρόμοι γίνονται περπατώντας."

φάκελος / Πρωτομαγιά

φάκελος / Πρωτομαγιά

Θα έρθει η μέρα που η σιωπή μας θα είναι πιό δυνατή από τις φωνές που κατα-πνίγετε σήμερα*

*Τα λόγια αυτά του Αύγουστου Σπάις είναι χαραγμένα στο μνημείο των ''μαρτύρων του Σικάγου'' στο νεκροταφείο Βολοτχάιμ. Ο αγώνας τους σύμβολο για τους εργαζόμενους όλου του κόσμου. Πολύ πριν γίνει επίσημη αργία από το κράτος η Πρωτομαγιά...

Το Σάββατο της Πρωτομαγιάς του 1886 ''καθόλου καπνός δεν έβγαινε από τις ψηλές καπνοδόχους των εργοστασίων και των μύλων της πόλης'' γράφουν οι εφημερίδες του Σικάγου. Η μέρα ήταν σαν γιορτή με τα εργοστάσια κλειστά και τους χιλιάδες απεργούς να περιδιαβαίνουν, με συγκεντρώσεις μαζικές και λόγους στα πολωνικά, τα γερμανικά, τα αγγλικά και τη βοημική διάλεκτο. Το σύνθημα ήταν: ''Οχτώ ώρες δουλειά, οχτώ ώρες ανάπαυση, οχτώ ώρες ύπνο». Η απόφαση είχε παρθεί δυο χρόνια πριν. Μετά από πολλές κινήσεις για μείωση του ωραρίου, η μη σοσιαλιστική Ομοσπονδία Οργανωμένων Συνδικάτων και Εργατικών Ενώσεων ψηφίζει την πρόταση για καθιέρωση του οχτάωρου από την 1η Μαΐου 1886. Παρά τις αρχικές ενστάσεις τους, θεωρώντας την πρόταση ρεφορμιστική, οι επαναστάτες σοσιαλιστές και οι αναρχικοί, που τότε είχαν έντονη παρουσία στα συνδικάτα, υιοθέτησαν το αίτημα. Τις μέρες του '86 στο Σικάγο τα Κεντρικό Εργατικό Συνδικάτο και η Διεθνής Ένωση Εργαζομένων «Μαύρη Διεθνής» κατάφεραν να περάσουν τα συνθήματα και τις θέσεις τους στο Σύνδεσμο για την καθιέρωση του οκταώρου, στον οποίο συμμετείχαν και κοινοβουλευτικά σοσιαλιστικά κόμματα. Τον Οκτώβρη του 1885 το μεγαλύτερο εργατικό συνδικάτο της Αμερικής, μετά από εισήγηση του αναρχικού Αύγουστου Σπάις υιοθέτησε την ακόλουθη πρόταση:

''Απόφασή μας είναι να κάνουμε έκκληση στην τάξη των μισθωτών να πάρει τα όπλα, για να προβάλει στους εκμεταλλευτές της το μοναδικό επιχείρημα που μπορεί να θεωρηθεί αποτελεσματικό. ΤΗ ΒΙΑ. Μολονότι περιμένουμε ελάχιστα από την καθιέρωση τον οχταώρου, υποσχόμαστε με πίστη να βοηθήσουμε τ' αδέλφια μας που βρίσκονται σε μειονεκτική θέση σ' αυτήν την ταξική πάλη, με όλα τα μέσα και τη δύναμη που διαθέτουμε, ΕΦΟΣΟΝ ΚΙ ΑΥΤΟΙ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝ ΕΝΑ ΑΝΟΙΚΤΟ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟ ΜΕΤΩΠΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΚΟΙΝΟΥΣ ΜΑΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΤΕΣ, ΤΟΥΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΣ ΑΛΗΤΕΣ ΚΑΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΕΣ. Η ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΜΑΣ ΚΡΑΥΓΗ ΕΙΝΑΙ: ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΓΕΝΟΥΣ''

Εκείνη την Πρωτομαγιά, στο Σικάγο, περισσότεροι από 45.000 εργάτες απεργούν και συμμετέχουν μαζικά στις δυναμικές διαδηλώσεις, ενώ τις επόμενες μέρες ο αριθμός αυξάνεται εντυπωσιακά. Τη Δευτέρα 3 Μαΐου η εξάπλωση της απεργίας είναι τρομακτική. Το ποτάμι κοντά στην ξυλεμπορική Αγορά είχε πλημμυρίσει από παρατημένη ξυλεία, οι οικοδομικές εργασίες, έχουν παραλύσει, τα μεγάλα χυτήρια μετάλλων και οι μεταφορικοί σταθμοί μπλοκαρίστηκαν.

Το απόγευμα της ίδιας μέρας έγιναν σοβαρές φασαρίες στο εργοστάσιο Μακ Γκόρμικ Χάρβεστερ. Τρεις εργάτες σκοτώνονται από την αστυνομία. Ο Σπάιζ αγανακτισμένος από τις αγριότητες τυπώνει μια προκήρυξη με την οποία προτρέπει τους εργάτες να αντισταθούν παίρνοντας τα όπλα.

Το ξημέρωμα της Τρίτης 4 Μαΐου βρίσκει την αστυνομία να επιτίθεται ενάντια σε 3.000 απεργούς κοντά στην 35η οδό. Οι επιθέσεις συνεχίστηκαν και το απόγευμα, ειδικά στη νοτιοδυτική πλευρά της πόλης. Το βράδυ αποφασίζεται συγκέντρωση στην Πλατεία Αγοράς. Γύρω στις 9 περίπου 3.000 άτομα έχουν εμφανιστεί, ανάμεσά τους και ο δήμαρχος Χάρισον, που είχε δώσει άδεια για τη συγκέντρωση και παρακολουθούσε σαν θεατής για να μην διασαλευτεί η τάξη. Στο αστυνομικό τμήμα της οδού Ντεμπλέν, μισό τετράγωνο πιο πέρα ένα αρκετά μεγάλο σώμα αστυνομικών βρισκόταν σ' ετοιμότητα. Η συγκέντρωση ήταν πολύ ήσυχη. Ο Σπάιζ μίλησε στους απεργούς από ένα αμάξι μπροστά στο εργοστάσιο των αδερφών Κρέιν. Ύστερα μίλησε ο Πάρσονς. Γύρω στις 10 μια δυνατή καταιγίδα άρχισε να διαλύει τη συγκέντρωση, ενώ εκείνη την ώρα ο Σπάιζ και ο Πάρσονς είχαν φύγει. Ο μόνος που είχε μείνει ήταν ο Φίλντεν που μιλούσε στον κόσμο που ήταν ακόμα εκεί. Λίγο μετά τις δέκα αναχώρησε και ο δήμαρχος αφού πρώτα τηλεφώνησε στην αστυνομία για να δηλώσει ότι η συγκέντρωση ήταν ειρηνική.

Ύστερα από λίγα λεπτά, ο διευθυντής της αστυνομίας, Τζον Μπόνφιλντ, μισητός σ' όλη την πόλη για την κτηνωδία του, μπήκε επικεφαλής ενός αποσπάσματος για να διαλύσει όσους είχαν απομείνει από τη συγκέντρωση. Η ενέργεια αυτή δεν είχε κανένα νόημα πέρα από το ότι ο Μπόνφιλντ ήθελε να προκαλέσει μακελειό. Την ώρα που φωνάζουν στους συγκεντρωμένους να διαλυθούν, μια βόμβα πέφτει κοντά στο απόσπασμα, με αποτέλεσμα να τραυματιστούν 66. Επτά από αυτούς πέθαναν αργότερα. Η αστυνομία άρχισε αμέσως να πυροβολεί υστερικά το πλήθος. Μέχρι και σήμερα ακόμα δεν έχει εξακριβωθεί ποιος έριξε τη βόμβα. Αν ήταν επαναστατική ή προβοκατόρικη ενέργεια.

Τις επόμενες μέρες ο τρόμος και ο πανικός απλώθηκε πάνω από την πόλη. Ακόμη και πολλοί αμύδεοι για το νόημα του σοσιαλισμού και του αναρχισμού συλλήφθηκαν και βασανίστηκαν. «Κάντε τις επιδρομές πρώτα και κοιτάξτε το νόμο μετά» ήταν η δημόσια δήλωση του Julius Grinnell, κρατικού πληρεξούσιου. Ο αστικός Τύπος παίζει όπως πάντα το ρόλο του στη διαμόρφωση του κατάλληλου κλίματος. Τελικά στα τέλη του Μάη το κακουργιοδικείο προφυλακίζει οκτώ μέλη της Μαύρης Διεθνούς, όλοι τους αναρχικοί για το φόνο των αστυνομικών. Οι κατηγορούμενοι είναι οι Α. Πάρσονς, Α. Σπάις, Μ. Σνομπ, Σ. Φήλντεν, Τζ. Ένγκελ, Α. Φίσερ, Ο. Νήμπ και Λ. Λίνγκ.

Η δίκη πραγματοποιείται μέσα σε κλίμα τρομοκρατίας, με σημαντικές δικονομικές παραβιάσεις και τον Τύπο να ζητά την εσχάτη των ποινών. Η τελική σύνθεση του σώματος των ενόρκων ήταν αστεία: επιχειρηματίες, υπάλληλοί τους και ένας συγγενής ενός από τους νεκρούς αστυνομικούς.

Το ότι οι οκτώ δικάζονταν για τις αναρχικές πεποιθήσεις τους και για τις συνδικαλιστικές δραστηριότητες τους ήταν σαφές απ' την αρχή. Η δίκη έκλεισε όπως είχε ανοίξει. Ο κρατικός πληρεξούσιος Grinnell λέει μιλώντας στους ένορκους. «Ο νόμος δικάζεται. Η αναρχία δικάζεται. Αυτά τα άτομα έχουν επιλεχτεί, έχουν διαλεχτεί από το Ορκωτό Δικαστήριο, και κατηγορούνται επειδή ήταν ηγέτες. Δεν υπάρχουν άλλοι ένοχοι παρά οι χιλιάδες που τους ακολουθούν. Κύριοι του σώματος ενόρκων: καταδικάστε αυτά τα άτομα, κάντε τα παράδειγμα για αυτούς, κρεμάστε τους και σώζεται τους θεσμούς μας, τη κοινωνία μας.»

Στις 19 Αυγούστου εφτά από τους κατηγορούμενους καταδικάστηκαν σε θάνατο, και ο Νιμπ σε 15 χρόνια φυλακή.

''Δικάστηκα σ' αυτήν την αίθουσα για φόνο και καταδικάστηκα για αναρχία'', λέει ο Φίσερ μετά την έκδοση της απόφασης.

Ύστερα από μια μαζική διεθνή εκστρατεία για την απελευθέρωσή τους, το κράτος τις ποινές των Σγουόμπ και Φίλντεν σε ισόβια φυλάκιση. Ο Λίνγκ εξαπάτησε το δήμιο αυτοκτονώντας στο κελί του μια ημέρα πριν από τις εκτελέσεις. Στις 11 Νοεμβρίου 1887 οι Πάρσονς, Ενγκελς, Σπάιζ και Φίσερ κρεμάστηκαν. Το βράδυ της εκτέλεσής τους, μια μεγάλη διαδήλωση με τύμπανα και σημαίες με μαύρα κρέπια διέσχισε τους δρόμους της Νέας Υόρκης. Την Κυριακή 13 Νοεμβρίου, οι αγωνιστές θάφτηκαν στο νεκροταφείο Βολοτχάιμ του Σικάγο. Τη νεκρική πομπή ακολούθησαν γύρω στα 200.000 άτομα.

Μαρία Μ.

ΠΗΓΕΣ:

Κείμενο της Worker Solidarity Movement της Ιρλανδίας μεταφρασμένο από την Αντιεξουσιαστική Ομάδα Μυτιλήνης,

Σ.Γιελέν 1886: *Η ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΡΑΣΗ, Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ.*

φάκελος / Πρωτομαγιά

Η επέκταση της εκμετάλλευσης και καταπίεσης δική τους, η πρωτομαγιά δική μας

1η Μάη ζει μέσα στην καθημερινή πάλη και αναπτύσσεται εκεί που οι καθημερινοί κοινωνικοί και ταξικοί αγώνες την ξαναζωντανεύουν, κρατώντας ανοιχτό το παράθυρο της ελπίδας, για μια άλλη κοινωνικοπολιτική δόμηση και αναγέννηση, σε μια ζωή που να την ορίζουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι.

Αν η Πρωτομαγιά είναι η ημέρα των εργαζομένων, των ανέργων και των κοινωνικά αποκλεισμένων, η ημέρα που σηματοδοτεί και συνενώνει τους αγώνες, τις αντιστάσεις, τις διεκδικήσεις και τα γενικότερα οράματα, για μια άλλη κοινωνικοπολιτική δόμηση και αναγέννηση, για την Ε.Ε. είναι η μέρα που τα κεφαλαιοκρατικά αφεντικά θα γιορτάσουν την επέκτασή της με την ένταξη των δέκα νέων μελών-κρατών στο Δουβλίνο. Στην πραγματικότητα, όμως, συντελείται η διεύρυνση της Ευρώπης Φρούριο σε όλους τους νευραλγικούς κλάδους του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, με την ομογενοποίηση των ευρωπαϊκών αγορών, στα πλαίσια του διεθνοποιημένου οικονομικού ανταγωνισμού, έτσι ώστε τα κράτη και το κεφάλαιο να ελέγχουν το κόστος εργασίας και να κατευθύνουν την εργατική δύναμη σε όποιο τοπικό ή περιφερειακό γεωγραφικό σημείο της αγοράς θα τους εξασφαλίσουν υψηλή κερδοφορία.

Τα κράτη και οι κυβερνήσεις της Ε.Ε. νομιμοποιούν και επεκτείνουν στην επικράτειά τους τις πολιτικοφονταμελιστικές επιλογές των ΗΠΑ, και συγχρονίζο-νται στην κατεύθυνση της Νέας κοινωνικοπολιτικής Τάξης και Ασφάλειας (αντιτρομοκρατικοί νόμοι, κλίμα φόβου, "ανασφάλεια" κλπ) , για τον έλεγχο-πειθάρχηση-ποινικοποίηση -καταστολή των κοινωνικών και ταξικών αγώνων - αντιστάσεων -συγκρούσεων (βλ. εσωτερικός εχθρός), ώστε να εξασφαλίσουν την μέγιστη κοινωνική και εργασιακή ειρήνη που τους χρειάζεται, για ένα νέο διευρυμένο κύκλο καταστρατήγησης και κάμψης των κοινωνικοπολιτικών, εργασιακών, ατομικών δικαιωμάτων και απαιτήσεων των διαφωνούντων (ανέργων, εργαζομένων, νεολαίων, φοιτητών, μεταναστών, νεόφτωχων προλετάριων).
Την ίδια στιγμή, δηλαδή, που ο βορειοαμερικανοβρετανικός νεοϊμπεριαλισμός θα εξακολουθεί να πιέζει και να εκβιάζει μέσω του ΟΗΕ, του ΔΝΤ και της Ε.Ε., για τη μετατροπή της Κύπρου σε τριζωνικό προτεκτοράτο των Αμερικανοβρετανικών δυνάμεων και του ΝΑΤΟ, βάση και ορμητήριο για τις νέες πολεμικές σταυροφορίες τους εναντίων των λαών της Μ. Ανατολής (εξωτερικός εχθρός). Το σύνολο της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας, μετά τις καθεστωτικές εκλογές και την επάνοδο της ΝΔ στην κυβερνητική διαχείριση, έχοντας σαν βάση τους προσανατολισμούς της Ε.Ε. και διαχέοντας το διεθνές τρομοϋστερικό κλίμα στην κοινωνία ενόψει των Ολυμπιακών Αγώνων, αποσκοπεί στη μεγιστοποίηση της εργασιακής-κοινωνικής ειρήνης για τη δημιουργία της κατάλληλης "εθνικής συναίνεσης". Οι πενιχρές αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις που διαπραγματεύεται η ΓΣΕΕ με το ΣΕΒ δείχνουν ότι η λιτότητα θα συνεχιστεί. Η άρνηση του ΣΕΒ για ποσοστιαίες αυξήσεις στους μισθούς και η θέση του για την αποδέσμευση των κλαδικών συμβάσεων από τη Γενική Συλλογική Σύμβαση, δείχνουν τις προσπάθειες που καταβάλλουν τα αφεντικά για να επιβάλλουν ένα καθεστώς πλήρους εργοδοτικής ασυδοσίας. Η ανεργία εξακολουθεί να βρίσκεται σε υψηλά επίπεδα, η υποαπασχόληση και τα ελαστικά ωράρια του 10ωρου και 12ωρου τείνουν να γίνουν ο κανόνας στις εργασιακές σχέσεις. Η δικιά μας 1η Μάη δεν εστιάζεται στις διαπραγματεύσεις και στις βελτιωτικές μεταρρυθμίσεις των όρων και των προϋποθέσεων με τους οποίους θα ολοκληρωθεί η παγκοσμιοποίηση των αγορών, η καταστρατήγηση των εργασιακών δικαιωμάτων και ο κοινωνικός έλεγχος- επιτήρηση. Αλλά από τους αντικυβερνητικούς- αντιΟΝΕ- αντικα-πιταλιστικούς- αντικρατικούς όρους και τις ανατρεπτικές,ριζοσπαστικές προϋποθέσεις που θέτουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, οι φοιτητές, οι μαθητές, οι άνεργοι, οι μετανάστες. Δε φωτίζεται από τις αναλύσεις και τις πράξεις της κεντροαριστεράς των ίσων αποστάσεων μεταξύ εξουσιαστών και εξουσιαζόμενων και των "μοναδικών αλάνθαστων αληθειών"

Ο Μάης του '36 στη Θεσσαλονίκη

Μέσα από τις αναμνήσεις του εργάτη Γιάννη Ταμτάκου

«...Στις 9 Μαΐου του 1936 ξεσπάνε και τα γεγονότα της Θεσσαλονίκης. Στο καπνεργοστάσιο της Κομέρσιαλ οι εργάτες θέσανε στα τέλη Απριλίου τα αιτήματά τους στον εργοδότη, αυτός δεν τα δέχτηκε και προχώρησαν σε κατάληψη του εργοστασίου. Κλείστηκαν μέσα, έβγαλαν μαύρες και κόκκινες σημαίες και ζητούσαν τη συμπαράσταση των άλλων επαγγελμάτων. Βέβαια το ΚΚΕ δεν ακολουθούσε πολιτική επέκτασης των απεργιών, αλλά οι εργάτες από το παρελθόν είχαν διαπαιδαγωγηθεί στο πως να εξαπλώνουν μια απεργία, με τη στήριξη των άλλων αγωνιζόμενων που, μεταξύ άλλων, οργάνωναν και εράνους για ενίσχυση. Και πράγματι αυθόρμητα οι εργάτες ξεσηκώθηκαν σε απεργίες για συμπαράσταση των καπνεργατών —οι τσαγκαράδες, οι ραφτάδες, οι οικοδόμοι, οι μεταλλουργοί, οι αυτοκινητιστές— κι έγινε πανθεσσαλονικιώτικη η απεργία.Εκείνο τον καιρό δούλευα τσαγκάρης στο εργοστάσιο του Χρηστίδη. Το κατάστημα ήταν στην Εγνατία και το εργοστάσιο ήτανε στην οδό Δωδεκανήσου. Αλλά εμείς δουλεύαμε κατ' αποκοπή, δεν κάναμε μεροκάματο. Όση δουλειά βγάζαμε, όσα ζευγάρια ετοιμάζαμε, τόσα πληρωνόμασταν. Πολλές φορές δεν κοιμόμασταν κιόλας τη νύχτα. Βρισκόμασταν διαρκώς σε διέγερση, κάναμε συζητήσεις, κάναμε συγκεντρώσεις, κατά κλάδο καμμιά φορά, αλλά πηγαίναμε και σπίτι. Εγώ βέβαια στο σπίτι πάντα επέστρεφα πολύ αργά

...Σε μια λοιπόν από αυτές τις συγκεντρώσεις (με αφορμή την απεργία της Κομέρσιαλ), όπου ξεσηκώθηκε η εργατική τάξη της Θεσσαλονίκης, στη διασταύρωση των οδών Εγνατίας και Βενιζέλου, από το Ε' αστυνομικό τμήμα (ακριβώς απέναντι από τα λουτρά "Παράδεισος", τα οποία σήμερα δεν λειτουργούν) δίνει ο αστυνομικός διευθυντής Γ. Ντάκος διαταγή κι ανοίγουν πυρ στους συγκεντρωμένους και σκοτώνουν οκτώ εργάτες, επειδή τάχα εμποδίζαμε την κυκλοφορία! Αυτοί σάμπως δεν εμποδίζουν την κυκλοφορία, όταν κάνουν τις παρελάσεις και τις γιορτές τους; Όμως από το κράτος προέρχεται η τρομοκρατία.
Δεν βρέθηκα μέσα στους πυροβολισμούς, ήμουν στην οδό Σολωμού, σκόπωσαν στην αρχή έξι-επτά από τους συγκεντρωμένους, αργότερα σκότωσαν στη γωνία Αντιγονιδών και Εγνατίας μια καπνεργάτρια, την Αναστασία Καρανικόλα, μπροστά σ' ένα περίπτερο. Μεταξύ των νεκρών ήταν και ο Τάσος Τούσης, ένας εργάτης από το Ασβεστοχώρι στις επιδιορθώσεις αυτοκινήτων, που τον σκότωσαν στη Συγγρού. Εκείνη την ώρα, αρχίζουν να χτυπάν οι καμπάνες και να καλούν τον κόσμο σε συναγερμό. Οι χωροφύλακες όμως συνεχίζουν και παρακάτω το έργο τους και σκοτώνουν άλλους τέσσερις-πέντε, μεταξύ αυτών και γυναίκες. Τελικά οι σκοτωμένοι είναι δώδεκα με δεκατρείς και οι τραυματίες γύρω στους τριακόσιους
Τα γεγονότα αυτά προκάλεσαν τέτοια έξαψη που έβλεπες να κατεβαίνουν απ' όλες τις συνοικίες αυθόρμητα άντρες και γυναίκες και παιδιά και να πετροβολούν τους χωροφύλακες με σκοπό να τους αποδεκατίσουν. Καταφέραμε, δηλαδή, με τα λίγα μέσα που είχαμε στα χέρια μας, με πέτρες, με ξύλα κ.λ.π να κλείσουμε τους χωροφύλακες μέσα στα αστυνομικά τμήματα και στο Διοικητήριο. Το κακό είχε παραγίνει και χιλιάδες κόσμος κατέβαινε πια στους δρόμους.
Εμείς αποτελούσαμε τη μειοψηφία, πλειοψηφία ήταν το ΚΚΕ. Εμείς όμως ήμαστε που ρίξαμε το σύνθημα να βάλουν φωτιά στα τμήματα να κάψουν τους χωροφύλακες και γι' αυτό το λόγο χαρακτηριστήκαμε από το ΚΚΕ προβοκάτορες, αφού αυτοί δεν θέλαν κάτι τέτοιο. Ενώ στην αρχή ξεσήκωσαν κάπως τους εργάτες, όταν η απεργία πήρε ανεξέλεγκτες διαστάσεις, άρχισαν να μαζεύονται και να προσπαθούν να την αναχαιτίσουν ...Την επόμενη μέρα, στην κηδεία των θυμάτων, οι χωροφύλακες ήταν τρομοκρατημένοι, κλεισμένη στα σπίτια τους και μέσα στα τμήματα. Ο στρατηγός του Γ' Σώματος Στρατού, ο Ζέπος, είδε ότι όταν έφερε τους στρατιώτες της Θεσσαλονίκης για να μας διαλύσουν, οι στρατιώτες συναδελφώθηκαν κι αγκαλιάζονταν με τον κόσμο. Το μίσος ήταν κατά των χωροφυλάκων. Κατάλαβε ότι τίποτα δεν θα κατάφερνε με δαύτους. Η κατάσταση είχε περάσει πλέον στα χέρια των εργατών. Μόνο που δυστυχώς δεν βαδίζαμε στη σωστή κατεύθυνση...»

Από το βιβλίο του Γιάννη Ταμτάκου "Αναμνήσεις μιας ζωής στο εργατικό κίνημα" Εκδόσεις «Κύκλοι Αντιεξουσίας», Θεσσαλονίκη 2003

φάκελος / Πρωτομαγιά

της μεσσιανικής ,εθνοπατριωτικής, καθεστωτικής αριστεράς. Αλλά εμπνέει και εμπνέεται από τα κινήματα που αντιστέκονται στις καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις και εναντιώνονται στους παγκόσμιους οργανισμούς των κρατούντων (ΠΟΕ, ΔΝΤ,ΟΟΣΑ, ΝΑΤΟ), στην παγκόσμια αυτοκρατορία των ΗΠΑ, στην Ε.Ε., στους τρομοκρατικούς νεοϊμπεριαλιστικούς πολέμους, στο ρατσισμό, στον εθνικισμό, στο σύγχρονο Μακαρθισμό κινημάτων και αγωνιστών.

Αγώνες καθημερινοί, ανατρεπτικοί, για εμάς αυτή είναι η 1η Μάη

Το συνολικό ζήτημα της κοινωνικής απελευθέρωσης και χειραφέτησης των εργαζομένων από την εκμετάλλευση και καταπίεση πρέπει να τίθεται καθημερινά στις μικρές και τις μεγάλες μάχες που υπάρχουν και αναπτύσσονται στους εργασιακούς χώρους, στις απεργίες, στις διαδηλώσεις. Με τέτοιες μορφές συλλογικής μαχητικής δράσης, που θα στρέφονται ενάντια στην κυβέρνηση, στον συνένοχο - συνυπεύθυνο κρατικό συνδικαλισμό των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, στην κατεύθυνση του οργανωμένου μαζικού πολιτικοσυνδικαλιστικού εκβιασμού των αφεντικών και του κράτους. Εκείνο που χρειάζεται σήμερα δεν είναι μόνο η ταξική ενότητα των εργαζομένων με ριζοσπαστικές αλυσίδες, αλλά και μια κουλτούρα με ριζοσπαστικά και ανατρεπτικά χαρακτηριστικά. Γιατί οι πιο ριζοσπαστικοί δεσμοί δεν είναι μόνο αυτοί που δημιουργούνται απ' την ταξική καταπίεση και τους απαιτητικούς αγώνες, αλλά και οι δεσμοί που διαμορφώνονται από την αυθεντική και ισότιμη συμμετοχή των εργαζομένων σε περιεκτικές διαδικασίες πολιτικοσυνδικαλιστικής- πολιτιστικής- μορφωτικής αμφισβήτησης και αναγέννησης. Αυτό που πράγματι αξίζει είναι οι αγώνες, η συμμετοχή, η άμεση δημοκρατία , η αυτοοργάνωση και η αυτοδιεύθυνση. Μια εγκάρσια συνολική κοινωνικοπολιτική μάχη, που γίνεται μέσα κι έξω από τους πολιτικοσυνδικαλιστικούς αγώνες. Που βλέπει τα αιτήματα και τις απαιτήσεις των εργαζομένων όχι σαν ένα σταθμό άφιξης των αγώνων αλλά σαν μια νέα αφετηρία για νέους χειραφετημένους αγώνες με οράματα και στόχους.

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Αυξήσεις - κοροϊδία και ανατροπές επιδιώκουν τα αφεντικά

Οι στατιστικές μετρήσεις διαψεύδουν παταγωδώς τα επιχειρήματα των εργοδοτών περί αυξημένου εργατικού κόστους και ανάγκης περισσότερης ευελιξίας

Μια χειρότερη εκδοχή της αντεργατικής παλιάς τάξης πραγμάτων, επιχειρούν να εγκαθιδρύσουν τα αφεντικά με αφορμή τις διαπραγματεύσεις για την υπογραφή της γενικής σύμβασης εργασίας. Έτσι, αν και τα κέρδη τους παρουσιάζουν αλματώδη αύξηση τα τελευταία χρόνια, επιδιώκουν παραπέρα κουτσούρεμα των μισθών προβάλλοντας τον «κίνδυνο» επιβάρυνσης των επιχειρήσεων.

Το οπλοστάσιο της εργοδοσίας μάλιστα, περιλαμβάνει τέτοια «πειστικά» επιχειρήματα, όπως αυτό που πρόβαλε στην πρόσφατη συνάντηση για τη σύμβαση ο πρόεδρος της ΕΣΕΕ (έμποροι) Δημήτρης Αρμενάκης, υποστηρίζοντας ότι αν δοθούν μεγάλες αυξήσεις στους μισθούς θα αυξηθούν και οι τιμές! Νέα και επικίνδυνα δεδομένα δημιουργεί εξάλλου, η απαίτηση των εργοδοτών για αποσύνδεση της γενικής σύμβασης από τις κλαδικές και επιχειρησιακές συμβάσεις. Η εργοδοσία, επιδιώκει η γενική σύμβαση που σήμερα αποτελεί το όριο ασφαλείας για την στοιχειώδη διασφάλιση των κατώτερων μισθών, να μην λαμβάνεται υπόψη σαν βάση για τις κλαδικές και επιχειρησιακές συμβάσεις και αυτές να αποτελούν καρπό διμερούς διαπραγμάτευσης, όπως συστήνουν διεθνείς οργανισμοί και το διευθυντήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Χαρακτηριστικό είναι ότι ο πρόεδρος του ΣΕΒ Οδυσσέας Κυριακόπουλος στη διάρκεια των διαπραγματεύσεων, έθεσε ανοιχτά το θέμα και προχώρησε ένα βήμα παραπέρα, υποδεικνύοντας στους εργοδότες στις διαβουλεύσεις για τις κλαδικές και επιχειρησιακές συμβάσεις να δώσουν αυξήσεις ανάλογα με την παραγωγικότητα κάθε κλάδου, επιχείρησης (και αύριο, κάθε εργαζόμενου).

Αυξήσεις - κοροϊδία

Στις πρωτοτυπίες των διαπραγματεύσεων για τη νέα σύμβαση, περιλαμβάνεται και το μοντέλο αυξήσεων που επιχειρεί να καθιερώσει η εργοδοτική πλευρά. Στην 3η συνάντηση με τη ΓΣΕΕ στις 15 Απρίλη, οι εργοδότες πρότειναν αύξηση στο κατώτερο μεροκάματο 29 ευρώ σε μηνιαία βάση και αύξηση στον κατώτερο μισθό της τάξης των 26 ευρώ το μήνα (ποσοστό περί το 4,9%). Ουσιαστικά, οι εργοδότες έκαναν τη χάρη να δώσουν 1,16 ευρώ την ημέρα στους εργατοτεχνίτες και 26 ευρώ στους υπαλλήλους που σήμερα παίρνουν μισθό 519 ευρώ (μεικτά) το μήνα. Η πρόταση απορρίφθηκε από τη ΓΣΕΕ καθώς φαίνεται ότι και η ενδοτικότητα των θεσμικών συνδικαλιστών έχει κάποια όρια, εκτός του ότι οι εργαζόμενοι δεν είναι πια τόσο αποχαυνωμένοι για να καταπιούν τόση κοροϊδία. Στη 4η συνάντηση στις 21 Απρίλη λοιπόν, οι εργοδότες παρουσίασαν στο τραπέζι μια παραλλαγή της αρχικής τους πρότασης βάσει της οποίας οι αυξήσεις θα δοθούν με μεικτό σύστημα. Χωρίς να αναφέρουν ακριβές ποσοστό, πρότειναν σύμβαση διετούς διάρκειας και αυξήσεις που θα προκύπτουν από το άθροισμα του πληθωρισμού στην Ελλάδα, ένα μέρισμα της παραγωγικότητας και μια επιπλέον ποσοτική ενίσχυση στα κατώτερα μεροκάματα και τους κατώτερους μισθούς.

Ερμηνεύοντας την πρόταση των εργοδοτών διαπιστώνεται ότι δίνουν αύξηση 3-3,5% από 1.1.2004 και 2-2,5% από 1.7.2004 και εξαντλούν την καλοπιστία τους με την καταβολή στους κατώτερους μισθούς 8 ευρώ το μήνα και μάλιστα από την 1 Ιούλη και όχι από την αρχή της χρονιάς. Το νέο σενάριο για τη σύμβαση, δεν διαφέρει ιδιαίτερα από το αρχικό, αφού και με αυτή την εκδοχή, η επιβάρυνση των επιχειρήσεων από τις αυξήσεις θα κυμανθεί από 4,5% έως 4,9%.

> Το μεγάλο στοίχημα για το εργατικό κίνημα θα παιχτεί το επόμενο διάστημα και θα αφορά στην ικανότητά του να αποτρέψει την υλοποίηση του στόχου των αφεντικών για αποδυνάμωση των συλλογικών διαπραγματεύσεων, δηλαδή την ίδια την ακύρωση της συνδικαλιστικής δράσης.

Αξιοσημείωτο είναι ότι οι εργοδότες, επιμένουν στην αποσύνδεση της γενικής από τις άλλες συμβάσεις και επιπλέον απαιτούν κατάργηση της ρύθμισης για τις υπερωρίες (μείωση της υπερωριακής αποζημίωσης), ελαστικοποίηση των ωραρίων και των σχέσεων εργασίας.

Παράλληλα, για να εφαρμόσουν το 39ωρο (να μειωθεί ο εργάσιμος χρόνος κατά 1 ώρα την εβδομάδα), ζητούν ισχυρά κίνητρα για τις επιχειρήσεις και άρση των αντικινήτρων (εννοούν των προστατευτικών για τους εργαζόμενους διατάξεων).

Η ΓΣΕΕ προς το παρόν, επιμένει σε αυξήσεις 8% στους κατώτερους μισθούς και τα κατώτερα μεροκάματα και 6% στα υψηλότερα μισθολογικά κλιμάκια. Η συνομοσπονδία συζητά την προοπτική υπογραφής διετούς σύμβασης και αλλαγής του καθεστώτος για τις υπερωρίες, με την προϋπόθεση ότι θα συμφωνηθεί η εφαρμογή του 39ωρου.

Το πρόσχημα της ευαισθησίας για τους χαμηλόμισθους

Η ευαισθησία που δείχνουν οι εργοδότες απέναντι στους χαμηλόμισθους αποτελεί στην πραγματικότητα πρόσχημα καθώς σύμφωνα με τα στοιχεία του ΙΚΑ, με τα κατώτερα μεροκάματα και τους κατώτερους μισθούς (δηλαδή τις αποδοχές ενός άγαμου νεοεισερχόμενου στην αγορά εργασίας) αμείβεται μόλις το 17% του συνόλου των εργαζομένων. Με τους δήθεν υψηλότερους μισθούς (π.χ. βασικός μισθός + επίδομα γάμου/παιδιού και τριετίες), αμείβεται το 83% των εργαζομένων.

Έτσι, αν υλοποιηθεί η πρόταση της εργοδοτικής πλευράς, η πλειονότητα των μισθωτών θα πάρει πολύ χαμηλές αυξήσεις και με την περικοπή της ωρίμανσης, ουσιαστικά θα πληρώσει την μικρή ενίσχυση στους χαμηλόμισθους (π.χ.ένας ημερομίσθιος εργατοτεχνίτης που αμείβεται με το βασικό ημερομίσθιο, αλλά έχει δεκαπέντε χρόνια προϋπηρεσία θα πάρει αύξηση περί το 4%).

Για παράδειγμα, το μέσο μεροκάματο που σύμφωνα με τα διαθέσιμα στοιχεία είναι 40,84 ευρώ, θα αυξηθεί μόλις κατά 2,8%. Ο μέσος μισθός εξάλλου των εργαζόμενων με πλήρη απασχόληση που κυμαίνεται περί τα 1000 ευρώ, θα αυξηθεί μόνο κατά 2,6%.

Φτηνά εργατικά χέρια - λάστιχο οι εργασιακές σχέσεις

Οι αιτιάσεις των (συνήθως κρατικοδίαιτων) αφεντικών περί αυξημένου εργατικού κόστους και ελλείμματος ευελιξίας στην αγορά εργασίας, διαψεύδονται παταγωδώς από την ψυχρή πραγματικότητα των στατιστικών μετρήσεων. Σύμφωνα με τη Eurostat, το εργατικό κόστος στην Ελλάδα είναι το δεύτερο χαμηλότερο στην Ευρωπαϊκή Ένωση μετά την Πορτογαλία, αντίθετα η κερδοφορία των επιχειρήσεων εμφανίζει συνεχώς αυξητικές τάσεις.

Η αγορά εργασίας παράλληλα, αρχίζει όλο και περισσότερο να μοιάζει με λάστιχο, αφού οι απασχολούμενοι με μερική απασχόληση αριθμούν 230.000 άτομα και αντιστοιχούν στο 13,8% του συνόλου των εργαζομένων (στοιχεία της Διεύθυνσης Απασχόλησης του ΙΚΑ).

Οι εργαζόμενοι με μερική απασχόληση παίρνουν κατά μέσο όρο 22,85 ευρώ την ημέρα (μεικτά) και αν συνυπολογιστεί ότι δεν εργάζονται όλες τις ημέρες της εβδομάδας, εκτιμάται ότι οι αποδοχές τους αντιστοιχούν στο 60% των αποδοχών των πλήρως απασχολούμενων.

Η υποκρισία των αφεντικών -κυρίως αυτών που διατηρούν μικρομεσαίες επιχειρήσεις- για την δήθεν επιβάρυνσή τους από τις αυξήσεις των μισθών, αποκαλύπτεται από το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι σε καταστήματα ή βιοτεχνίες με προσωπικό λιγότερο από 10 άτομα, παίρνουν μισθούς 25% χαμηλότερους από τους προβλεπόμενους.

Το θρίλερ της γενικής σύμβασης θα συνεχιστεί με την επανάληψη των διαπραγματεύσεων στις 13 Μάη. Το μεγάλο στοίχημα ωστόσο για το εργατικό κίνημα, θα παιχτεί το επόμενο διάστημα και θα αφορά στην ικανότητά του να αποτρέψει την υλοποίηση του στόχου των αφεντικών για αποδυνάμωση των συλλογικών διαπραγματεύσεων, δηλαδή την ίδια την ακύρωση της συνδικαλιστικής δράσης.

Μαρία Γερογιάννη

ΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΣΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΤΗΣ FIAT ΣΤΟ ΜΕΛΦΙ

Κέρδος και καταστολή, καπιταλισμός και κράτος, όπως πάντα χέρι με χέρι

Αν θέλουμε να διασφαλίσουμε ότι η εργασία δεν θα είναι ένα ακόμη εμπόρευμα ή σκλαβιά, ο κόσμος του ριζοσπαστικού συνδικαλισμού και όλοι οι εργαζόμενοι πρέπει να υποστηρίξουν τον αγώνα των εργατών του Μέλφι, καθώς και τη θέλησή τους να αυτό-οργανωθούν.

Μία ακόμη φορά ο καπιταλισμός, με τη μορφή της FIAT, καταφεύγει στη θεσμική βία του Κράτους, προκειμένου να διαφυλάξει τα συμφέροντά του, μόλις απειληθούν έστω και λίγο. Αυτή τη φορά η απειλή προέρχεται από τον αγώνα των εργατών στο εργοστάσιο της FIAT στην πόλη Μέλφι, καθώς και από την αλληλεγγύη χιλιάδων άλλων εργατών στην περιοχή Μπασίλικα της Νότιας Ιταλίας και τον αγώνα των εργατών της FIAT σε άλλα εργοστάσια. Μία ακόμη φορά εξαπολύεται η κρατική καταστολή, προκειμένου να προστατεύσει την κυριαρχία της καπιταλιστικής τάξης έναντι των εργατών, την «περιουσία» της.

Μετά δέκα περίπου χρόνια ολικής υποταγής, επιτέλους αφυπνίστηκε η ταξική συνείδηση και η αγωνιστική θέληση των εργατών στο Μέλφι, με τέσσερα βασικά ζητήματα: τους μισθούς, τις βάρδιες, τον φόρτο εργασίας και την πειθαρχία.

Στο εργοστάσιο του Μέλφι, οι υπερωρίες πληρώνονται με προσαύξηση 45%, ενώ στα υπόλοιπα εργοστάσια της FIAT με 60,4%.

Στο Μέλφι υπάρχουν 18 βάρδιες την εβδομάδα, τρεις βάρδιες των οκτώ ωρών το εικοσιτετράωρο, οι οποίες διανέμονται ως εξής: 7 ώρες και ένα τέταρτο δουλειάς, τριάντα λεπτά διάλειμμα για γεύμα και δεκαπέντε λεπτά για τις αλλαγές της βάρδιας. Οι βάρδιες ξεκινούν στις 6 το πρωί, στις 2 μετά το μεσημέρι και στις 10 το βράδυ. Στο Μέλφι, τις δύο εβδομάδες δουλεύεις έξι μέρες στη σειρά, ενώ την τρίτη εβδομάδα δουλεύεις τρεις μέρες στη σειρά. Για τις επόμενες δύο εβδομάδες δεν αλλάζεις βάρδια, οπότε όποιος κάνει τη βραδινή βάρδια πρέπει να το κάνει για δύο εβδομάδες. Το αποτέλεσμα είναι ότι προκαλούνται εκατοντάδες αυτοκινητιστικά ατυχήματα μεταξύ των εργατών, κατά το δρόμο της επιστροφής τους στο σπίτι.

Στο Μέλφι, λειτουργεί το σύστημα εργασίας «tmc2», ένα σύστημα σχεδιασμένο ώστε να εξασφαλίζεται ένας εξαντλητικός ρυθμός εργασίας.

Στο Μέλφι, οι ιδέες και οι αντιρρήσεις των εργατών δεν εισακούγονται, παρόλο που η εταιρεία κομπάζει ότι τα εργοστάσιά της λειτουργούν χάρη στη συνεργασία όλων.

Στο Μέλφι, κάθε χρόνο εφαρμόζονται χιλιάδες πειθαρχικά μέτρα κατά των εργατών.

Με άλλα λόγια χρησιμοποιούνται τα ίδια όπλα του Κεφαλαίου, όπως 150 χρόνια πριν.

Αυτό είναι που αντιμάχονται οι 5.000 εργαζόμενοι του εργοστασίου, μαζί με ακόμη 3.300 ακόμη εργάτες σε «συνασπισμένα» εργοστάσια. Υποστηρίζονται από ορισμένες ενώσεις, για παράδειγμα την FIOM (συνδεδεμένη με την Cgil) και την SLAI- Cobas. Ο αποφασισμένος αγώνας τους έχει ως στόχο να αναγκάσει την εταιρεία να αναθεωρήσει τους κανόνες που επέβαλε πριν δέκα χρόνια, χρησιμοποιώντας ως απειλή τα υψηλά επίπεδα ανεργίας στην περιοχή της Λουκανία.

Η αίσθηση της ταυτότητας των εργαζομένων αρχίζει να αναδύεται: οι παλαιότεροι εργαζόμενοι στις μεταφορές με πλήρεις συμβάσεις εργασίας, παραστέκονται στους νέους συναδέλφους τους με προσωρινά συμβόλαια, οι 5.000 εργαζόμενοι στο Μέλφι μαζί με ακόμη 750 εξωτερικούς εργαζόμενους, καθώς και οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο της Sata στο Μέλφι, αλλά και σε άλλα εργοστάσια επιδεικνύουν την αλληλεγγύη τους.

Μία ακόμη φορά, η κατασταλτική επέμβαση του κράτους, αποτελεί επιβεβαίωση, λες και χρειαζόταν, της πορείας της κυβέρνησης προς τον ολικό απολυταρχισμό, που έχει οδηγήσει στον περιορισμό του δικαιώματος των εργαζομένων στην απεργία, στην ποινικοποίηση των εργατικών αγώνων, ενώ επίσης εκφοβίζονται οι εργάτες με ποινές, όπως είδαμε με τα μέτρα που λήφθηκαν κατά των εργαζομένων στις τοπικές μεταφορές που παρέβησαν το νόμο κατά των απεργιών.

Μία ακόμη φορά, οι αποφάσεις που λήφθηκαν από ορισμένες ενώσεις επιβεβαιώνουν ότι σκοπός τους είναι να διαιρέσουν τους εργαζόμενους, να διασφαλίσουν ότι δεν θα ενωθούν και ότι δεν θα έχουν τον έλεγχο των αγώνων και των αιτημάτων τους.

Μία ακόμη φορά, γίνονται συμφωνίες που αντιβαίνουν στη θέληση των εργατών, όπως αυτή εκφράζεται στους αγώνες τους.

Ωστόσο, η αίσθηση της ταυτότητας των εργαζομένων αρχίζει να αναδύεται: οι παλαιότεροι εργαζόμενοι στις μεταφορές με πλήρεις συμβάσεις εργασίας, παραστέκονται στους νέους συναδέλφους τους με προσωρινά συμβόλαια, οι 5.000 εργαζόμενοι στο Μέλφι μαζί με ακόμη 750 εξωτερικούς εργαζόμενους, καθώς και οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο της Sata στο Μέλφι, αλλά και σε άλλα εργοστάσια επιδεικνύουν την αλληλεγγύη τους.

Αν θέλουμε να διασφαλίσουμε ότι η εργασία δεν θα είναι ένα ακόμη εμπόρευμα ή σκλαβιά, ο κόσμος του ριζοσπαστικού συνδικαλισμού και όλοι οι εργαζόμενοι πρέπει να υποστηρίξουν τον αγώνα των εργατών του Μέλφι, καθώς και τη θέλησή τους να αυτό-οργανωθούν.

Κόντρα στην εκμετάλλευση!

Κόντρα στην καταστολή!

Υπέρ της αυτό-οργάνωσης και της ενότητας όλων των εργατών!

Βασανιστήρια πολιτικών κρατουμένων στην Ουκρανία

Μετά τις κραυγές του Ρομανόβ στο δικαστήριο: «θα μας σκοτώσουν όλους εδώ μέσα!» και το θάνατο του Μπερντιούγκιν, η παραβίασηστων ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην «υπόθεση της Οδησσού» έλαβε δημοσιότητα, κάτι όμως που δεν έφερε αισθητά αποτελέσματα. Η ζωή και η υγεία των εγκλείστων στις φυλακές της Οδησσού βρίσκεται ακόμα σε κίνδυνο και οι ελπίδες τους για μια δίκαιη δίκη παραμένουν ελάχιστες.

Το Δεκέμβρη του 2002 η Υπηρεσία Ασφαλείας της Ουκρανίας (SBU) συνέλαβε 11 άτομα, πολίτες Ρωσίας, Ουκρανίας και Μολδαβίας, τα οποία ανήκαν στις τάξεις κομμουνιστικών νεολαιίστικων ομάδων. Είναι οι: Ιγκόρ Ντανίλοβ, Ανατόλι Πλέβο, Ιλιά Ρομανόβ, Αλεξάντρ Σμιρνόβ, Εβγκένι Σεμιόνοβ, Αντρέι Γιακοβένκο, Μπογκντάν Ζιντσένκο, Ολέγκ Αλεξέγιεβ, Σεργκέι Μπερντιούγκιν, Νίνα Πόλσκιχ και Αλεξάντρ Γκερασίμοβ. Με βάση τις ομολογίες τους και οι 11 κατηγορούνται για τρομοκρατία, εγκληματικές πράξεις και απόπειρα κατάλυσης πολιτεύματος, κατηγορίες που επιφέρουν μέχρι και την ισόβια κάθειρξη.

Υπάρχουν μαρτυρίες σύμφωνα με τις οποίες οι κατηγορούμενοι βασανίστηκαν κατά τις ανακρίσεις, την εισαγγελική έρευνα και τη δίκη τους. Καμία από τις συλλήψεις δεν ανακοινώθηκε την ώρα της πραγματοποίησής της, αλλά μερικές μέρες αργότερα. Ο Α. Πλέβο και ο Α. Σμιρνόβ είχαν συλληφθεί στην Οδησσό στις 5 Οκτωβρίου του 2002, ενώ το επίσημο πρωτόκολλο συστάθηκε στις 23 Οκτωβρίου. Επί 18 μέρες τους πήγαιναν σε διάφορες πόλεις της Ουκρανίας ξυλοκοπώντας τους και υποβάλλοντάς τους σε βασανιστήρια. Στις 13 Οκτ. είχαν συλληφθεί ο Ι. Ντανίλοβ και ο Ο. Αλεξέγιεβ. Μετά από αυτό στον Πλέβο και Σμιρνόβ επιδεικνύονταν οι φωτογραφίες των παραμορφωμένων από τα βασανιστήρια συντρόφων τους.

Η δεκαεφτάχρονη Νίνα Πόλσκαγια, η οποία έδωσε την συγκατάθεσή της να συνεργαστεί με τις αρχές, απελευθερώθηκε υπό όρους. Όμως η συγκατάθεσή της αποσπάστηκε μετά από ξυλοδαρμούς και απειλές να βιαστεί από όλο το αστυνομικό τμήμα. Όταν την φέρανε σπίτι της βρισκόταν ολόκληρη μέσα στις μελανιές και τα πόδια της είχαν γδαρσίματα από την λεκάνη και κάτω.

Οι υπόλοιποι συλληφθέντες είχαν κατευθυνθεί στα υπόγεια των ανακριτικών κελιών του Νικολάγιεβ, της Χερσόνας και αργότερα της Οδησσού στα οποία λειτουργούν ειδικά κελιά βασανιστηρίων και από τα οποία πέρασαν όλοι τους πάνω από μια φορά.

Στα υπόγεια των ανακριτικών κελιών του Νικολάγιεβ οι διωκόμενοι δέχονταν χτυπήματα στα γεννητικά τους όργανα, μέσα στα οποία τους

μπήγανε σύρματα, τους βάζανε βελόνες κάτω από τα νύχια τους. Στον Ολέγκ Αλεξέγιεβ προσπάθησαν να βγάλουν το μάτι, από το οποίο σχεδόν δεν βλέπει πια.

Ο Μπ. Ζιντσένκο δεχόταν συνεχόμενες εφόδους από δεσμοφύλακες, οι οποίοι τον ξυλοκοπούσαν αδιάκοπα. Τον Φεβ. Του 2003 οι δεσμοφύλακες ρίξανε τον ξυλοκοπημένο και ξεγυμνωμένο Ζιντσένκο στο μπετόν του κελιού του, όπου έμεινε ξαπλωμένος για 14 ώρες, με αποτέλεσμα να πάθει οξεία πνευμονία.

Ιδιαίτερα σκληρά ήταν τα βασανιστήρια που δέχτηκε ο Ι. Ντανίλοβ, ο οποίος είχε αρνηθεί να δώσει κατάθεση εναντίον των υπόλοιπων. Τον κρεμούσαν στο ταβάνι από τις χειροπέδες που φορούσε σε χέρια και πόδια, χτυπούσαν το κεφάλι του στον τοίχο, τον ακινητοποιούσαν στο κρεβάτι του με χειροπέδες και μετά τον ξυλοκοπούσαν και πηδούσαν πάνω στο στήθος του σπάζοντας τον θώρακά του, με τα θραύσματα του οποίου τραυματίστηκαν τα πνευμόνια του. Για αρκετές μέρες ανέπνεε με δυσκολία και έφτυνε αίμα.

Θέλοντας να απαλλαγεί από τα βασανιστήρια ο Ντανίλοβ προσπάθησε να αυτοκτονήσει κόβοντας τις φλέβες του. Κατά τη διάρκεια των ανακρίσεων και της δίκης, απόπειρες αυτοκτονίας έκαναν και ο Πλέβο, ο Αλεξέγιεβ και ο Ρομανόβ. Ο Α. Σμιρνόβ ξυλοκοπήθηκε ακόμα και μέσα στο κτίριο των δικαστηρίων. Στις 1 Νοεμβρίου του 2003, λόγω των επανειλημμένων ξυλοδαρμών, άφησε την τελευταία του πνοή ο εικοσάχρονος Σ. Μπερντιούγκιν. Από την αρχή της δίκης της 24ης Σεπτ. ο Μπερντιούγκιν ενημέρωσε για την κακή κατάσταση της υγείας του και ζήτησε να αποφυλακιστεί με περιοριστικούς όρους, όμως το δικαστήριο απέρριψε το αίτημά του. Στον Μπερντιούγκιν δεν παρασχέθηκε έγκαιρα ιατρική βοήθεια και η κατάστασή του συνέχισε να χειροτερεύει.

Στην επόμενη συνεδρίαση του δικαστηρίου ο Μπερντιούγκιν μεταφέρθηκε στην αίθουσα του δικαστηρίου στα χέρια και, λόγω της αδυναμίας του να συμμετάσχει στην δίκη, η συνεδρίαση αναβλήθηκε.

Μόνο μετά από αυτό μεταφέρθηκε σε ένα από τα νοσοκομεία της Οδησσού. Στο νοσοκομείο ο βαριά άρρωστος, ανήμπορος να μετακινηθεί, κυκλωμένος από άνδρες ειδικών δυνάμεων της αστυνομίας, Μπερντιούγκιν παρέμεινε δεμένος με χειροπέδες στο κρεβάτι του μέχρι την τελευταία του πνοή.

Εκτός από τις παραβιάσεις των αστυνομικών οργάνων έγιναν γνωστές και οι μεθοδεύσεις των δικαστικών αρχών. Σύμφωνα με την δικογραφία, οι συλληφθέντες κατηγορούνται για ληστεία σε κοσμηματοπωλείο κατά την οποία δολοφονήθηκε η πωλήτρια του καταστήματος. Όμως έγινε γνωστό ότι αρχικά για την ίδια υπόθεση είχε κατηγορηθεί άλλο άτομο άσχετο με τους σημερινούς κατηγορούμενους. Η υπόθεση είχε ήδη πάρει τον δρόμο προς τα δικαστήρια, όμως στις 18 Φεβ. έκλεισε ανεπίσημα και ενώθηκε με την υπόθεση των νεαρών αριστερών, ενώ εξαφανίστηκαν όλα τα στοιχεία και το υλικό που οδήγησαν τον αρχικό κατηγορούμενο στα δικαστήρια. Το δικαστήριο έχει απορρίψει σχεδόν όλα τα αιτήματα και τις ενστάσεις των κατηγορούμενων και των δικηγόρων τους.

Υπάρχουν φόβοι για τη ζωή και την υγεία των υπόλοιπων κατηγορουμένων, ειδικά επειδή δεν τους παρέχεται καμιά ουσιαστική ιατρική βοήθεια. Στον Α. Γιακοβένκο, ο οποίος είχε μεταφερθεί πολλές φορές στο νοσοκομείο των φυλακών με καρδιακό επεισόδιο, δεν έγινε ποτέ καρδιογράφημα. Ενώ σε επίσημη ανακοίνωσή τους οι υπεύθυνοι της SBU δηλώνουν ότι ο Γκερασίμοβ είναι απολύτως υγιής, το νοσοκομείο της φυλακής έβγαλε διάγνωση: «Καρδιακή ανεπάρκεια». Το ίδιο και ο Πλέβο που μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο με προβλήματα στο συκώτι.

Το τελευταίο διάστημα υπάρχουν υποψίες ότι στους κατηγορούμενους χορηγούνται ψυχοτρόπες ουσίες. Η συμπεριφορά τους άλλαξε και βρίσκονται σε κατάσταση έντονης αναστάτωσης. Σε μια από τις συνεδριάσεις του δικαστηρίου ο Ι. Ρομανόβ δήλωσε ότι θέλει να διεξαχθούν ιατρικές εξετάσεις που θα αποδείκνυαν την χρησιμοποίηση ψυχοτρόπων ουσιών πάνω του. Το δικαστήριο απέρριψε το αίτημά του, χωρίς να τον αφήσει να τελειώσει. Μετά από αυτό ο Ρομανόβ φώναζε στο δικαστήριο: «Θα μας σκοτώσουν όλους εδώ μέσα!». Όταν οι δικαστές και οι δικηγόροι βγήκαν από την αίθουσα, ο Ρομανόβ προσπάθησε να κόψει τις φλέβες στα χέρια του και στο λαιμό του.

Μετά από το θάνατο του Μπερντιούγκιν, βουλευτές του Ουκρανικού κοινοβουλίου έκαναν επερώτηση στη Βουλή για την υπόθεση της παραβίασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην «υπόθεση της Οδησσού», όμως αυτό δεν έφερε αισθητά αποτελέσματα. Η ζωή και η υγεία των εγκλείστων στις φυλακές της Οδησσού βρίσκεται ακόμα σε κίνδυνο, και οι ελπίδες τους για μια δίκαιη δίκη παραμένουν ελάχιστες.

Ζ. Π.

ΒΑΛΕΝΘΙΑ- ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ

Νέος ισπανικός ιμπεριαλισμός

Η αλλαγή εξουσίας στην Ισπανία, μετά τις εκλογές της ογδόης Μαρτίου, γέννησε σε ορισμένους την ελπίδα πως θα μπορούσε να επέλθει σημαντική στροφή στην ισπανική πολιτική σε διαφόρους τομείς. Η τήρηση από πλευράς PSOE της σχετικής με την απόσυρση των ισπανικών στρατευμάτων υπόσχεσης και η τεράστια προβολή της παγκοσμίως, ίσως έδωσε εντύπωση δυσανάλογη για τις πιθανές μεταβολές στην πορεία πλεύσεως της χώρας.

Η νέα ηγεσία φρόντισε με δήλωση της, αμέσως μετά την ανάληψη της εξουσίας, να διασφαλίσει την σταθερότητα των οικονομικών δομών, να συνεχίσει με εντεινόμενο ρυθμό την συμβολή της στον διεξαγόμενο από τα δυτικά κράτη αντιτρομοκρατικό αγώνα και να θωρακίσει ακόμη περισσότερο την χώρα απο την παράνομη μετανάστευση.

Συνεπώς, ενώ ορισμένες θέσεις της προηγούμενης κυβέρνησης μπορει να αποφεύγονται ή ακόμη και να αναθεωρούνται, οι κύριοι μοχλοί της καπιταλιστικής διάρθρωσης παραμένουν άθικτοι. Η Ισπανία, συνεχίζοντας την ανέλιξη της προς την κορυφή του οικονομικού ιμπεριαλισμού, οδηγείται απο ένα κατ' όνομα σοσιαλιστικό κόμμα, στην ατραπό που και άλλες χώρες πριν από αυτήν ακολούθησαν. Την δημιουργία μιας εκτεταμένης περιφέρειας και των δικτύων που την ελέγχουν, μέσω των οποίων η κίνηση είναι επιλεκτική: τα κεφάλαια περνούν εύκολα, τα προιόντα αναλόγως προς το οφελος, οι άνθρωποι δύσκολα.

Το Μαρόκο φθηνό και κοντινό

Στην περιφέρεια αυτή εντάσσεται και το Μαρόκο. Οι ισπανικές εταιρείες στους κλάδους του τουρισμού (περιοχή Αγκαντίρ), των επικοινωνιών (Τελεφόνικα-Μόβιστάρ) και των κατασκευών, εχουν εντείνει τα τελευταία χρόνια την δραστηριότητα τους στην χώρα καθιστώντας την Ισπανία δεύτερη επενδύτρια στην περιοχή, μετά την Γαλλία. Οι μαροκινοί είναι οι πρώτοι σε αριθμό μετανάστες στην Ισπανία, οι περισσότεροι σε καθεστώς παρανομίας και με τους πιό παρακινδυνευμένους τρόπους έλευσης. Ο νυκτερινός διάπλους του στενού του Γιβραλτάρ με σχεδίες (pateras), γίνεται ολοένα δυσκολότερος και πιο επικίνδυνος, όσο αυξάνεται η επιτήρηση των ακτών.

Μια σημαντική συνάντηση

Στις 24 Απριλίου, το πρωτοσέλιδο πολλών ισπανικών εφημερίδων αναφερόταν στην συνάντηση του πρωθυπουργού της Ισπανίας Ροντρίγκεθ Θαπατέρο, με τον βασιλιά του Μαρόκου, Μωχάμεντ ΣΤ'. Η συνάντηση δεν είχε καμμιά ιδιαίτερη πρωτοτυπία. Η εξαρτώμενη οικονομικά χώρα δια του Μωχάμεντ, συμφώνησε σε όλους τους βασικούς άξονες, όπως τον έλεγχο της παράνομης μετανάστευσης, την ενίσχυση των εμπορικών και οικονομικών σχέσεων και την καταπολέμηση της τρομοκρατίας. Τα τελικά ανακοινωθέντα δεν εμπεριείχαν αναφορές, ούτε στην κατάσταση των μεταναστών στην Ισπανία, ούτε στην προστασία της τοπικής αυτόνομης παραγωγής. Η αύξηση των επενδυσεων που οι ισπανοί επιχειρηματίες υπόσχονται στην χώρα, παρουσιάζεται με την ευφημιστική εικόνα, του ευγενούς ανθρωπιστικού βολονταρισμού.

Δημήτρης Χαριτάτος

Αλήθειες και ψέματα για την 11η Σεπτεμβρίου

Ποιοί ήταν οι δράστες; Ένα θρίλερ χωρίς τέλος…

Όλα όσα γνωρίζουμε για την 11η Σεπτεμβρίου του 2001 κινούνται ανάμεσα στο χώρο της συνομωσιολογίας και της πρακτορολογίας. Διάφορα σενάρια έχουν δει κατά καιρούς το φως της δημοσιότητας γύρω από τον τρόπο των επιθέσεων και την ταυτότητα όσων κρύβονται πίσω από αυτές. Η «Βαβυλωνία» επιχειρεί να δώσει την πραγματική διάσταση όσων συνέβησαν εκείνη την ημέρα στις ΗΠΑ, καταγράφοντας τα γεγονότα και τα αναπάντητα ερωτηματικά ως έχουν.

Σύμφωνα με την επίσημη εκδοχή, 19 αραβικής καταγωγής αεροπειρατές οδήγησαν δύο αεροπλάνα στους Πύργους του Παγκοσμίου Κέντρου Εμπορίου στη Νέα Υόρκη, ένα στο Πεντάγωνο και άλλο ένα που συνετρίβη σε υπαίθριο χώρο στην Πενσιλβανία. Η ανακοίνωση των ταυτοτήτων των δραστών από το FBI δόθηκε λίγες ώρες μετά τις επιθέσεις! Απορίας άξιον πώς τα κατάφερε τόσο σύντομα.

Έγινε λόγος για υποκλοπή στοιχείων μέσω των πιστωτικών καρτών, καθώς τα στοιχεία που οι δράστες έδωσαν στη λίστα επιβατών ήταν πλαστά. Ωστόσο, παρά τον πανικό των ερευνών και των συλλήψεων υπόπτων, ακόμη και την ανακάλυψη πολλών λεπτομερειών της καθημερινής ζωής εκείνων που κατονομάστηκαν ως υπεύθυνοι του εγχειρήματος, οι «19» τρομοκράτες, αεροπειρατές, φονιάδες, καμικάζι (κι ό,τι άλλο θέλετε προσθέστε) εξακολουθούν να αποτελούν ένα αίνιγμα.

Εκείνο που υποτίθεται ότι τους όπλισε ήταν το μίσος τους για το μεγάλο εχθρό, την Αμερική, αλλά δεν υπάρχουν στοιχεία που να σκιαγραφούν με αποδείξεις τη λογική και τα πιστεύω τους, τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν για τη στρατολόγησή τους και τον τρόπο με τον οποίο τους ανατέθηκε και προετοιμάστηκε στις λεπτομέρειές της μια τέτοια αποστολή.

Τα μοναδικά γνωστά στοιχεία για τη δράση τους είναι τα εξής: Οι περισσότεροι μπήκαν στις ΗΠΑ με νόμιμο τρόπο, αλλά κινούσαν υποψίες όπου κι αν πήγαιναν. Ο Ατά εγκατέλειψε ένα αεροπλάνο σε δρόμο του Μαϊάμι αντί να το προσγειώσει κανονικά. Ο Χανί Χαντζούρ είχε 600 ώρες πτήσης και άδεια πιλότου, αλλά οι εκπαιδευτές του στη Σχολή του Μέριλαντ, δεν του επέτρεπαν να πετάει μόνος.

Ένα μήνα αργότερα, ο Χαντζούρ θα βρισκόταν μαζί με άλλους τέσσερις αεροπειρατές στην πτήση 77 της Αμέρικαν Ερλάινς που έπεσε πάνω στο Πεντάγωνο. Αφού τα βρήκαν σκούρα στην πλοήγηση, οι αεροπειρατές δωροδόκησαν υπαλλήλους για να εξασφαλίσουν κρατικές άδειες οδήγησης.

Κι όμως, υπάρχει μια αντίφαση σε όλη αυτή την ιστορία.

Το BBC και άλλα διεθνή καθιερωμένα ΜΜΕ (όχι τα αμερικάνικα) δημοσίευσαν ότι τέσσερις από τους δράστες ζούσαν. Επίσης, ο Ρόμπερτ Φισκ της Ιντιπέντεντ ξετρύπωσε έναν από τους δράστες των επιθέσεων στη Τζέντα της Σαουδικής Αραβίας. Μέσα σε όλα, ένα έγγραφο του FBI με ημερομηνία 27 Σεπτεμβρίου 2001, περιείχε πληροφορίες για το ότι 7 από τους 19 αεροπειρατές ήταν ζωντανοί και πιθανότατα δεν βρέθηκαν ποτέ στις μοιραίες πτήσεις.

Ο συνδυασμός αυτών των δύο αντιφάσεων οδηγεί στο συμπέρασμα ότι μια λίστα με 19 αραβικά ονόματα (κάποιες διαπιστωμένες συγγενικές σχέσεις αλλά και αρκετές συνωνυμίες) ήταν η αρχή για τις έρευνες που βρίσκονται ακόμη σε εξέλιξη και μαζί με άλλα στοιχεία έγιναν ο μπούσουλας, με βάση τον οποίο... φυτιαριές υπόπτων φυλακίζονται στο Γκουαντανάμο.

Ο σεΐχης

Μια αναδρομή στο παρελθόν αποδεικνύει ότι ο άνθρωπος που πρωταγωνιστεί στο σκηνικό αυτού του αποκαλούμενου πολέμου δεν είναι τυχαίος. Επί 15 χρόνια ο Οσάμα Μπιν Λάντεν ήταν πράκτορας της CIA. Λάμβανε χρήμα και όπλα για να εκπαιδεύσει ενόπλους μουτζαχεντίν κατά των σοβιετικών εισβολέων. Ωστόσο, άλλαξε τακτική και, σύμφωνα με τις ΗΠΑ, οργάνωσε επιθέσεις στο Ναϊρόμπι και σε αμερικανικό αεροπλανοφόρο που έπλεε στα ανοιχτά της Υεμένης. Ακολούθησε ανθρωποκυνηγητό εναντίον του, το οποίο συμπεριέλαβε μέχρι και βομβαρδισμούς στο Σουδάν και το Αφγανιστάν τον Μάρτη του 1998.

Όμως, μόλις ένα μήνα πριν από τις επιθέσεις της 11/9, ο Μπιν Λάντεν νοσηλεύτηκε σε στρατιωτικό νοσοκομείο των ΗΠΑ στο Ντουμπάι, σύμφωνα με εναλλακτικά ΜΜΕ!

Ανεξάρτητα αν ο τελευταίος ισχυρισμός είναι αλήθεια ή ψέμα, πέρα από όλη αυτή τη «φιλολογία», ένα βιντεοσκοπημένο μήνυμα που δείχνει τον Μπιν Λάντεν (ή ένα σωσία του), είναι το μοναδικό τεκμήριο που συνδέει τους 19 αποκαλούμενους δράστες με τον αρχηγό της Αλ Κάιντα και με τα γεγονότα της 11ηςΣεπτεμβρίου.

Μοσάντ, όπως πανταχού παρούσα

Τρεις μήνες πριν από τις επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου, οι αμερικανικές αρχές συνέλαβαν, ανέκριναν και απέλασαν πάνω από 120 Ισραηλινούς πολίτες, ύποπτους για κατασκοπία. Οι ύποπτοι ανήκαν στην περιβόητη μυστική υπηρεσία του Ισραήλ, Μοσάντ, και προσπαθούσαν να μπουν στα σπίτια των Αμερικανών με την ιδιότητα των δήθεν φοιτητών της Σχολής Καλών Τεχνών που πωλούσαν τα έργα τους. Οι ίδιοι κατασκόπευσαν πράκτορες του FBI, δήθεν προσπαθώντας να τους πουλήσουν πίνακες. Αμέσως μετά τις απελάσεις, η Μοσάντ ενημέρωσε τη CIA ότι επίκειται τρομοκρατικό πλήγμα ισλαμιστών σε αμερικανικό έδαφος. Άραγε ήταν τυχαίο ότι ένας αριθμός Ισραηλινών νεαρών πρακτόρων και 10 από τους 19 φερόμενους ως αεροπειρατές ζούσαν στη Φλόριντα το ίδιο χρονικό διάστημα; Άραγε η προειδοποίηση της Μοσάντ προς τη CIA ήταν καλόβουλη ή αποσκοπούσε στην απόκρυψη άλλων γεγονότων;

Με το πέρασμα του χρόνου, όση αλήθεια καταφέρει να βρει το δρόμο προς το φως, ίσως μας δώσει ικανοποιητικότερες απαντήσεις. Η υπόλοιπη θα μείνει οριστικά θαμμένη στα ερείπια του Παγκόσμιου Κέντρου Εμπορίου, της κατεστραμμένης πτέρυγας του Πενταγώνου και στα συντρίμμια του αεροπλάνου που έπεσε στην Πενσιλβανία. Παρεμπιπτόντως, το συγκεκριμένο αεροσκάφος φέρεται να καθοδηγούνταν προς το Καπιτώλιο. Ωστόσο, σύμφωνα με εναλλακτικά μέσα πληροφόρησης, καταρρίφθηκε από καταδιωκτικό των ΗΠΑ. Και κάτι για την ιστορία_ η CIA φέρεται να είχε προτείνει τη διεξαγωγή επιθέσεων στο εσωτερικό της χώρας το 1962 με πολλά θύματα με σκοπό να κατηγορήσει την Κούβα σαν πρόσχημα για επέμβαση. Ωστόσο, η πρόταση απορρίφθηκε τότε. Τώρα, τα χοντρά ψέματα των Αμερικανών, όπως διατυπώθηκαν από την επομένη κιόλας της 11ης Σεπτεμβρίου, πολλοί τα αντιλήφθηκαν από την αρχή, όχι όμως και κάποιοι Αμερικάνοι, οι οποίοι αβίαστα ψήφισαν «δαγκωτό» Μπους και πόλεμο στο Ιράκ, πειθόμενοι από τα επιχειρήματα του Λευκού Οίκου ότι το Ιράκ έχει όπλα μαζικής καταστροφής και υποθάλπει την τρομοκρατία.

Δημήτρης Ουζουνίδης

ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ - ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ

Η πλάνη του εθνικισμού

Η βαλκανική συνομοσπονδία -από τα δημοτικά διαμερίσματα μέχρι ευρύτερες περιοχές της βαλκανικής- προβάλει ως η καλύτερη απάντηση στην αιματοβαμμένη βαλκανική ιστορία. Η άμεση δημοκρατία ως η καλύτερη εγγύηση για την βαλκανική εργατική τάξη.

Τα γεγονότα στα οποία γίναμε μάρτυρες το τελευταίο διάστημα στο Κοσσυφοπέδιο και τη Σερβία έδειξαν ολοφάνερα την έλλειψη εξουσίας του κράτους, αλλά και της «θρησκείας» του - του εθνικισμού.

Το επιχείρημα που χρησιμοποιήθηκε ως δικαιολογία για τους πολέμους στην περιοχή των Βαλκανίων από την αστική τάξη, παλιό φάρμακο σε άδειο στομάχι, ο εθνικισμός, έχει εξανεμιστεί και δεν είναι δυνατόν πλέον να κινητοποιήσει τον κόσμο. Αυτός είναι και ο λόγος που στους δρόμους στην επικράτεια της παλιάς Γιουγκοσλαβίας είδαμε μόνο μερικές εκατοντάδες κυρίως θεοφοβούμενους αποτυχημένους, μπερδεμένους νεολαίους, αντιδραστικούς φοιτητές και μεθυσμένους χούλιγκανς.

Οι πρόσφατες συγκρούσεις που έγιναν στο Κοσσυφοπέδιο στόχο είχαν να μετακυλήσουν την προσοχή της κοινής γνώμης από τα κοινωνικά προβλήματα, που κυρίως αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι και οι αγρότες. Η σερβική αστική τάξη όχι μόνο δεν ενοχλήθηκε από αυτές τις εξελίξεις, αντιθέτως μάλιστα. Αυτό ακριβώς φαίνεται ότι επιδίωκαν και οι δύο κλίκες εξουσίας, η σερβική και η αλβανοκοσοβαρική, που όπως φαίνεται συνεργάστηκαν αρμονικά.

Το λεγόμενο «εθνικό ζήτημα», μία έκφραση ασαφής και εξίσου ξεθωριασμένη, αποτυπώνει μία κατάσταση που τείνει να περάσει στην ιστορία.

Έχει συνοδευτεί από εικόνες καταστροφής και βίας και εξυπηρετεί και τις δύο επιφανειακά μόνο, αντιτιθέμενες πλευρές. Επίσης, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι πίσω από τα πρόσφατα γεγονότα βρίσκονταν μυστικές υπηρεσίες ακόμη και φαινομενικά αντικρουόμενων συμφερόντων, καθώς οι εθνικές εντάσεις σε τοπικό επίπεδο ουσιαστικά επικυρώνουν τον ρόλο της παγκόσμιας καπιταλιστικής δικτατορίας.

Τα γεγονότα άλλωστε στο Κοσσυφοπέδιο ήρθαν τη στιγμή που η αστική τάξη βρισκόταν υπό την απειλή μιας όλο και αυξανόμενης έντασης στο εσωτερικό της κοινωνίας και των δύο πλευρών και υπό την πίεση της κινητοποίησης από την αδικία του πεινασμένου και εξαγριωμένου λαού. Η κοινωνική έκρηξη θα ήταν το φυσικό επακόλουθο της ζοφερής αυτής κατάστασης και στις δύο, φαινομενικά αντιπαρατιθέμενες πλευρές και θα άνοιγε το πραγματικό μέτωπο αντιπαράθεσης απέναντι στους πραγματικούς εχθρούς αυτή τη φορά -τα αφεντικά και τους πολιτικούς- με απαίτηση ένα διαφορετικό κοινωνικό σύστημα: τη κοινωνία του ελευθεριακού κομμουνισμού, τη κοινωνία της αλληλεγγύης, της ισότητας -της Αναρχίας. Γιατί η ουτοπία δεν είναι κάτι που δεν επιτυγχάνεται, είναι κάτι που ακόμη δεν έχουμε επιτύχει.

Αδιάφοροι απέναντι σε όλες αυτές τις μεθοδεύσεις των κυρίαρχων τάξεων στην περιοχή -των οποίων ένα σημαντικό τμήμα συνδέεται με τη σερβική ολιγαρχία και τους σωβινιστές πολιτικούς, που μεθόδευσαν και αποδοκίμασαν, ταυτόχρονα, τις επιθέσεις στα μουσουλμανικά τζαμιά-, οι εργαζόμενοι κατάλαβαν τι πραγματικά κρυβόταν πίσω από τα τελευταία γεγονότα και δεν ανταποκρίθηκαν στα κελεύσματα πολέμου που τους απηύθυναν. Γιατί τα παιδιά των εργατών, μόνο να ονειρευτούν μπορούν ένα καινούργιο ζευγάρι παπούτσια ή τρία ημερήσια γεύματα και αυτά είναι πιο σημαντικά για αυτούς, από τους θρήνους για τα καιγόμενα σύμβολα του μεσαιωνικού σκοταδισμού. Μετά τον καφέ χωρίς καφεΐνη και τα γλυκά χωρίς ζάχαρη, στα σπίτια μας πραγματοποιείται η παραγωγή αυτής της αξιοθρήνητης κωμωδίας της καπιταλιστικής κοινωνίας που συνεχίζεται...

Η πρωτόγονη σερβική μπουρζουαζία επιχειρεί να μας πλασάρει τη σύλληψη του εθνικισμού χωρίς βία. Αυτή τη φάρσα θα ήθελαν να περάσουν και σε εμάς...

Ομάδες του οργανωμένου εγκλήματος, παράγοντες της σερβικής ορθόδοξης εκκλησίας, οργανώσεις που οι ηγεσίες τους ευλογούνται από τη σερβική εξουσία ή τη μαφία και λογοδοτούν μόνο σε αυτές, ομάδες που υπάρχουν μόνο για να νομιμοποιούν την κυβερνητική εξουσία, ακόμη και αυτοί που στους σύγχρονους σημερινούς καιρούς καταφεύγουν στις μαγγανείες, σαμάνοι και άλλοι τσαρλατάνοι που δήθεν διαβάζουν το μέλλον στα κόκαλα ζώων, βρίσκονται πίσω από τα τελευταία επεισόδια, προσδοκώντας σε οφέλη. Αντλούν κυβερνητικά κονδύλια δήθεν για την προστασία των ανθρώπων που βρίσκονται στο Κοσσυφοπέδιο, αυτών που βρέθηκαν στο επίκεντρο των συμφερόντων και της εκμετάλλευσης της σερβικής και κοσοβάρικης αστικής τάξης.

Ακόμη και αυτοί που μέχρι πρόσφατα βρίσκονταν στην κυβέρνηση -οι φιλελεύθεροι έως φασίστες από διαφορετικές πολιτικές παρατάξεις, του δολοφονημένου εγκληματία Ζόραν Τζίντζιτς- επιχείρησαν να κερδίσουν την υποστήριξη του κόσμου και χρησιμοποίησαν ως μέσο τον εθνικισμό. Παράδοξος τρόπος οφείλουμε να ομολογήσουμε, καθώς προωθούσαν τα «εθνικά συμφέροντα» αποδεχόμενοι παράλληλα την παρουσία ολοκληρωτικών θεσμών της καπιταλιστικής δικτατορίας, όπως το ΝΑΤΟ και άλλες στρατιωτικές υπερδομές. Η ίδια πολεμική μηχανή που πριν λίγα χρόνια βομβάρδιζε εργαζόμενους και αγρότες στη χώρα μας, από τις ίδιες χώρες που συνηγορούσαν υπέρ των βομβαρδισμών και με στόχο τον άνθρωπο των Αμερικανών και τον πολέμιο της εργατικής τάξης Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς. Η κυβέρνηση της Σερβίας αντιλαμβανόμενη ότι η πολιτική της συγκεντρωποίησης δεν προσέφερε διέξοδο στο θέμα του Κοσσυφοπεδίου, προώθησε στη συνέχεια την ιδέα της αποκέντρωσης για το Κοσσυφοπέδιο. Στοχεύοντας στην ουσία στη δημιουργία μικρών σερβικών θυλάκων ξανά στη βάση των ιεραρχικών παρά-σερβικών δομών. Αυτή η μορφή αποκέντρωσης βεβαίως δεν καθιστά δυνατή για τον πληθυσμό του Κοσσυφοπεδίου την ελευθερία. Θα πρέπει να τελειώνουμε με τέτοια ιδεολογήματα αποκέντρωσης αν θέλουμε να ανοίξουν οι πόρτες της ελευθερίας. Η βαλκανική συνομοσπονδία -από τα δημοτικά διαμερίσματα μέχρι ευρύτερες περιοχές της βαλκανικής- προβάλει ως η καλύτερη απάντηση στην αιματοβαμμένη βαλκανική ιστορία. Η άμεση δημοκρατία ως η καλύτερη εγγύηση για την βαλκανική εργατική τάξη.

Πίσω από τις πρόσφατες συγκρούσεις βρίσκονται ακόμη και φαινομενικά αντικρουόμενα εθνικά και διεθνή συμφέροντα. Στην ουσία αυτές οι εθνικιστικές συγκρούσεις εξυπηρετούν την εκτόνωση κοινωνικών εντάσεων σε τοπικό επίπεδο και ουσιαστικά επικυρώνουν τον ρόλο της παγκόσμιας καπιταλιστικής δικτατορίας.

Ριζοσπάστες φιλελεύθεροι, μη κυβερνητικές οργανώσεις και οργανισμοί, άρχισαν την ειρηνιστική καμπάνια τους και δεν κάνουν άλλο από το να μιλούν για την ειρήνη της αστική τάξης. «Ειρήνη, ειρήνη, ειρήνη», φωνάζουν. Μιλούν για ειρήνη κι ας γνωρίζουν ότι η επίτευξη της περνά μέσα από τον πόλεμο. Τον ταξικό πόλεμο που θα καταστρέψει την εκμετάλλευση, την τρομοκράτηση και τον απανθρωπισμό όλων των λαών από τους δυνάστες της εργατικής τάξης παντού, στη Σερβία και στο Κοσσυφοπέδιο, στην Αλβανία, στις ΗΠΑ, στη Βρετανία, στη Γαλλία, στην Ισπανία, στη Κίνα, στην Κούβα, στη Γερμανία, στην Αυστραλία, στη Νιγηρία, στη Βραζιλία στο Μεξικό και σε κάθε χώρα σε όλο τον κόσμο.

Υπάρχει ανάγκη για ένα πόλεμο που θα σταματήσει όλους τους πολέμους.

Υπάρχει ανάγκη για μια παγκόσμια ελευθεριακή επανάσταση.

ΖΗΤΩ Η ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ! ΖΗΤΩ Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ!

Νόβι Σαντ/Βελιγράδι

1η Απριλίου 2004-04-28

Αναρχοσυνδικαλιστική Πρωτοβουλία Σερβίας
e-mail: is@inicijativa.org

ΤΑ ΚΡΥΦΑ ΥΠΟΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Ολυμπιακές «Ασύμμετρες Απειλές»

Τόσο μεγάλη είναι η απόκλιση μεταξύ της ρητορικής και της πραγματικότητας, που δεν έχει νόημα να εξετάσει κανείς τις προϋποθέσεις για τον πραγματικό σκοπό των Αγώνων. Η εξήγηση της ολυμπιακής πραγματικότητας μπορεί να βρεθεί διαμέσου των παρελκόμενων ασύμμετρων απειλών για την κοινωνία, δηλαδή τις προβληματικές ζώνες που είναι έμφυτες στη σύλληψη των αγώνων. Ένας περιστασιακός παρατηρητής μπορεί αρχικά να συμφωνήσει με τη σκέψη ότι τα προβλήματα με τους Ολυμπιακούς Αγώνες είναι σχετικά δευτερεύοντα. Υπάρχουν βέβαια σκάνδαλα που περιλαμβάνουν αναβολικά και δωροδοκίες, αλλά αυτό είναι λίγο για ν' αμαυρώσει τους αγώνες στους οποίους συμμετέχουν χιλιάδες αφοσιωμένοι αθλητές απ' όλο τον κόσμο. Μια πιο προσεκτική ματιά όμως αποκαλύπτει τη στυγνή πραγματικότητα ακόμα και στον πιο αδαή.

Τα παιχνίδια είναι από καιρό εργαλείο των κυβερνήσεων, απεικονίζοντας και ενθαρρύνοντας τον εθνικισμό. Οι αθλητές θεωρούνται αντιπρόσωποι των κρατών. Εάν μια χώρα δε συμμετέχει στους αγώνες, οι αθλητές της δεν μπορούν να συμμετέχουν αυτόνομα. Οι νίκες αντιμετωπίζονται ως αιτία για εθνική έπαρση, με την ανάκρουση των εθνικών ύμνων. Επειδή οι Ολυμπιακοί Αγώνες θεωρούνται ως θύλακας υψηλών ηθικών αξιών, οποιαδήποτε σχέση με τους Ολυμπιακούς Αγώνες τείνει να έχει «θετικά υποπροϊόντα». Ως εκ τούτου, το προνόμιο της ανάληψης των αγώνων διαχρονικά αποτελεί πηγή εθνικής και πολιτικής υπερηφάνειας με απώτερο στόχο να επιδειχθεί μια χώρα και ειδικά η οικοδεσπότρια πόλη. Η πιο τρανταχτή απόδειξη ήταν οι Ολυμπιακοί Αγώνες του Βερολίνου το 1936, που χρησιμοποιήθηκαν από τον Hitler για να «διαφημίσουν» τα επιτεύγματα της ναζιστικής Γερμανίας.

Οι σύγχρονοι Ολυμπιακοί Αγώνες υποτίθεται ότι καθιερώθηκαν με τα υψηλότερα ιδανικά, συμπεριλαμβανομένης της ενθάρρυνσης της διεθνούς συμφιλίωσης. Στην πράξη όμως οι Ολυμπιακοί Αγώνες έχουν γίνει πεδίο δράσης και πολιτικής ισχυρών ομάδων ενδιαφέροντος, όπως οι κυβερνήσεις και οι εταιρίες, αποτελώντας μόνο τον ορισμό της εμπορευματοποίησης και του εθνικού μεγαλοϊδεατισμού.

Για τον ίδιο λόγο, οι κυβερνήσεις μπορούν να χρησιμοποιήσουν τους Ολυμπιακούς Αγώνες σε διπλωματικό επίπεδο ενάντια σε άλλες κυβερνήσεις, για παράδειγμα με μποϊκοτάζ. Η απόσυρση της συμμετοχής από ένα τόσο «μεγάλης αξίας» γεγονός όπως οι Ολυμπιακοί Αγώνες συμβολίζει ένα αντίστοιχα υψηλό επίπεδο ηθικής προσβολής. Το καθοδηγημένο από τις ΗΠΑ μποϊκοτάρισμα των Ολυμπιακών Αγώνων της Μόσχας του 1980 ως αντίποινα στη σοβιετική εισβολή του Αφγανιστάν και αντίστοιχα το μποϊκοτάρισμα των Ολυμπιακών Αγώνων του Λος Άντζελες του 1984 από τους Σοβιετικούς είναι πασιφανή παραδείγματα.

Η ολυμπιακή κίνηση έχει κεφαλαιοποιήσει στην κοινή γνώμη ότι οι διεθνείς αθλητικοί ανταγωνισμοί ενθαρρύνουν την καλή θέληση μεταξύ των χωρών. Στην προσπάθειά τους να ενθαρρύνουν τη συμμετοχή με οποιοδήποτε κόστος, συστηματικά αποφεύγουν οποιαδήποτε ηθική κρίση αναφορικά με τις κυβερνήσεις. Ως εκ τούτου, ακόμη και τα πιο κατασταλτικά καθεστώτα επιλέγονται ως ολυμπιακοί οικοδεσπότες και οι κυβερνητικές πολιτικές σχετικά την επιλογή των αθλητών δεν διερευνώνται, όπως για παράδειγμα ο αποκλεισμός των μαύρων αθλητών από την αποστολή της Ν. Αφρικής. Μετά από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή (ΔΟΕ) παρέκαμψε τους κανόνες της με στόχο να ενθαρρύνει τη συμμετοχή από κομμουνιστικά κράτη. Στις προσπάθειές της να προωθήσει την καθολική συμμετοχή, η ολυμπιακή κίνηση έχει θυσιάσει ακόμα και τα δήθεν ηθικά πρότυπά της. Η έλλειψη από την πλευρά της ΔΟΕ μιας ηθικής στάσης υποδεικνύεται περίτρανα από την προθυμία με την οποία και οι φασίστες και οι κομμουνιστές είχαν αγκαλιάσει τους ολυμπιακούς αγώνες.

Οι κομμουνιστικές κυβερνήσεις βρήκαν το διεθνή αθλητισμό σαν την πιο κατάλληλη οδό για την προώθηση της εικόνας τους, δεδομένου ότι η απόδοση είναι σχετικά προβλέψιμη και ελέγξιμη μέσω της φυσικής και διανοητικής κατάρτισης, της διατροφής, και των φαρμάκων. Οι περισσότερες κυβερνήσεις έχουν υιοθετήσει το κομμουνιστικό πρότυπο της κεντρικής χρηματοδότησης και προπόνησης.

Το μποϊκοτάζ είναι καταφανές σύμπτωμα του γεγονότος ότι οι Ολυμπιακοί Αγώνες είναι από καιρό εργαλεία των κυβερνήσεων. Η πολιτική αξία των Ολυμπιακών Αγώνων στις κυβερνήσεις είναι υπεράνω του διεθνή αθλητικού ιδεώδους και ας θεωρείται ανεξάρτητος από την πολιτική.

Επιπλέον οι Ολυμπιακοί Αγώνες έχουν γίνει ένα άριστο εργαλείο εμπορευματοποίησης, μια τάση που έχει επιταχυνθεί στις τελευταίες δεκαετίες. Οι επιχειρήσεις και τα προϊόντα ωφελούνται από την σύνδεσή τους με τους Ολυμπιακούς Αγώνες, οι οποίοι έχουν μια αύρα «αρετής και τελειότητας». Οι αγώνες είναι ένα από τα μεγαλύτερα γεγονότα στη γη που προβάλλεται από τα ΜΜΕ, που με την τηλεοπτική μετάδοση στα δισεκατομμύρια των ανθρώπων, εκπληρώνεται το διαφημιστικό όνειρο κάθε marketer. Κατά συνέπεια, οι επιχειρήσεις επιζητούν την ολυμπιακή χορηγία.

Στα πρώτα χρόνια των Ολυμπιακών Αγώνων, το ιδανικό του ερασιτεχνισμού επιβλήθηκε, αν και αυτό χρησίμευσε πρώτιστα για να κρατήσει έξω τους αθλητές τους προερχόμενους από την εργατική τάξη. Σαν εμπορική και εθνική εκμετάλλευση του αθλητισμού που επεκτάθηκε μέσω του εικοστού αιώνα, ο ερασιτεχνισμός υπονομεύθηκε όλο και περισσότερο από «εικονικές» εργασίες (ειδικά στις σοβιετικές χώρες), υποτροφίες και κάτω από το τραπέζι πληρωμές, παραδείγματος χάριν από τους κατασκευαστές παπουτσιών. Τελικά οι πιέσεις για επαγγελματισμό έγιναν πάρα πολύ μεγάλες, και σήμερα ο αληθινά ερασιτέχνης αθλητής αποτελεί εξαίρεση.

Οι επιτυχημένοι αθλητές στα πιο εξέχοντα αθλήματα (όσα είναι θεαματικά, π.χ. αγώνες ταχύτητας) μπορούν τώρα να γίνουν πλούσιοι μέσω των χορηγιών. Οι αθλητές ωφελούνται από την σύνδεσή τους με τους Ολυμπιακούς Αγώνες, η οποία αντικατοπτρίζεται στη συνέχεια στους χορηγούς τους. Με την εμφάνιση της παγκόσμιας τηλεοπτικής κάλυψης, η ΔΟΕ έχει γίνει η ίδια μια σημαντική υπερεθνική εταιρική επιχείρηση, με τις εκατοντάδες των εκατομμυρίων των δολαρίων που αποκομίζει από τα τηλεοπτικά δικαιώματα. Η ΔΟΕ έχει χτίσει την εικόνα της αλτρουιστικής αθλητικής «ευγενούς άμιλλας», μεταβάλλοντάς την έτσι σε όχημα για την εισροή τεράστιων χρηματικών ποσών. Όπως οποιαδήποτε εταιρία έχει τα εμπορικά σήματά της, έτσι και οι Αθάνατοι της ΔΟΕ επιλέγουν ποιες επιχειρήσεις έχουν την άδεια να χρησιμοποιούν τους πέντε ολυμπιακούς κύκλους έναντι αδράς αμοιβής. Ακριβώς όπως η ΔΟΕ έχει αποφύγει οποιαδήποτε ηθική κρίση των κυβερνήσεων, έτσι έχει παραιτηθεί από οποιοδήποτε ηθικό ρόλο σε σχέση με την εταιρική χορηγία. Εάν τα παπούτσια της Nike γίνονται από εργαζομένους του τρίτου κόσμου με φρικτές εργασιακές συνθήκες και χαμηλή αμοιβή, ή εάν ένα αναψυκτικό είναι θρεπτικής αξίας, είναι λίγης σημασία για την ΔΟΕ.

Εν κατακλείδι, αν υποτεθεί ότι αρχικά οι Ολυμπιακοί Αγώνες ιδρύθηκαν για την προαγωγή του ερασιτεχνικού αθλητισμού, σήμερα απλά αποτελούν μόνο τον ορισμό της εμπορευματοποίησης και του εθνικού μεγαλοϊδεατισμού.

Αργύρης Αργυριάδης

μεταλλαγμένα

ούτε στο ράφι ούτε στο χωράφι

Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να αντιδράσουμε, όπως να οργανώσουμε διαδηλώσεις κατά των εταιριών των μεταλλαγμένων -της MONSANTO, της ΣΟΓΙΑ ΕΛΛΑΣ κ.α. Ας το πράξουμε τώρα! Η φύση και ο άνθρωπος είναι πάνω από τα κέρδη.

Η απειλή των μεταλλαγμένων βρίσκεται πλέον προ των πυλών. Η ΕΕ κινείται στην κατεύθυνση να δώσει τελικά άδεια στην πολυεθνική εταιρεία SYNGENTA για πανευρωπαϊκή καλλιέργεια γενετικά μεταλλαγμένου καλαμποκιού. Επιπλέον από τις 18/4 επιτρέπεται η διακίνηση μεταλλαγμένων σε όλα τα κράτη μέλη - βάσει της κοινοτικής οδηγίας 18/2001 - αρκεί να έχουν κάποια σήμανση. Έτσι οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις συμμορφώνονται με τις αξιώσεις του ΠΟΕ και των πολυεθνικών και σπάνε το μορατόριουμ που ίσχυε στην Ευρώπη από το '98 και απαγόρευε τα μεταλλαγμένα.

Όπως είναι γνωστό τα μεταλλαγμένα είναι προϊόντα γενετικής τροποποίησης. Είναι αποτέλεσμα της βιοτεχνολογίας, μιας νέας τεχνολογίας στην οποία έχουν επενδύσει υπερεθνικές επιχειρήσεις με στόχο τον έλεγχο του γενετικού υλικού των ζωντανών οργανισμών. Η γενετική μηχανική επεμβαίνει και τροποποιεί τα γονίδια και το DNA, την βάση στην οποία στηρίζεται η διαιώνιση των χαρακτηριστικών του κάθε οργανισμού, την βάση της ίδιας της ζωής. Δηλαδή ο γενετικά μεταλλαγμένος οργανισμός είναι ένας ζωντανός οργανισμός, ο οποίος δεν υπάρχει στην φύση, αλλά δημιουργήθηκε τεχνητά στα εργαστήρια των εταιρειών αλλοιώνοντας τη γενετική ταυτότητα ενός είδους με την προσθήκη ή την αφαίρεση γονιδίων που προέρχονται από άλλους εντελώς διαφορετικούς οργανισμούς (π.χ. σε ένα φυτό εισάγονται γονίδια από ιούς, παθογόνα βακτήρια, άλλα φυτά, ζώα έτσι ώστε – έτσι ισχυρίζονται – να γίνει ανθεκτικό απέναντι σε έντομα ή σε ζιζανιοκτόνα, όπως η περίπτωση της μεταλλαγμένης πατάτας με γονίδια σκορπιού).

Οι επιστήμονες της γενετικής μηχανικής κόβουν, ράβουν το DNA διαφορετικών οργανισμών, παράγοντας νέους, οι οποίοι δεν θα εμφανίζονταν ποτέ στην φύση αφού κάθε οργανισμός και κάθε είδος έχει ιδιαίτερα χαρακτηριστικά χρωματοσωμάτων και ποικιλία γονιδίων.

Σε παγκόσμιο επίπεδο, οι κυριότερες χώρες στις οποίες καλλιεργούνται μεταλλαγμένα είναι οι ΗΠΑ, η Αργεντινή, ο Καναδάς και η Κίνα. Τα κυριότερα μεταλλαγμένα είδη που καλλιεργήθηκαν είναι η σόγια (51% της παγκόσμιας παραγωγής), το βαμβάκι (20%), η ελαιοκράμβη (12%) και το καλαμπόκι (9% παγκόσμια, αλλά περίπου το 80% της Αμερικάνικης παραγωγής).

Ωστόσο έχουν τροποποιηθεί γενετικά το ρύζι, τα κηπευτικά, οι σολομοί, οι αγελάδες, τα γουρούνια, ενώ κυκλοφορούν πολλά παράγωγα όλων των παραπάνω προϊόντων, τα οποία με την σειρά τους χρησιμοποιούνται σε εκατοντάδες επεξεργασμένες τροφές. Να σημειώσουμε εδώ ότι από τον κανονισμό για την σήμανση των μεταλλαγμένων εξαιρούνται τα κτηνοτροφικά προϊόντα, το κρέας, το γάλα, το τυρί, τα αυγά και όσες τροφές περιέχουν ένζυμα και παράγωγα μεταλλαγμένων. Επίσης ο κανονισμός αυτός παρουσιάζει πολλά προβλήματα σχετικά με τα ποσοστά επιμόλυνσης που πρέπει να ισχύουν για να φέρει σήμανση ένα προϊόν, τους μηχανισμούς ελέγχου και άλλα εξ' ίσου σοβαρά, τα οποία μας πείθουν ότι σύντομα θα έχουμε στο πιάτο μας αυτά που θα μας σερβίρουν οι πολυεθνικές. Εξ' άλλου ένα άλλο ζήτημα που οδηγεί σε αυτή την βεβαιότητα είναι κι εκείνο «της ασφαλούς συνύπαρξης γενετικά τροποποιημένων οργανισμών με μη τροποποιημένους». Είναι σίγουρο ότι τέτοια περίπτωση δεν ισχύει, αφού η γύρη των τροποποιημένων μεταφέρεται με τα έντομα ή με τον αέρα και επιμολύνει και τα άλλα φυτά. Η επιμόλυνση του φυσικού περιβάλλοντος έχει αποδειχθεί σε περιοχές όπου έγινε καλλιέργεια μεταλλαγμένων. Επομένως οι κίνδυνοι για το περιβάλλον και για τον άνθρωπο είναι τεράστιοι. Οι πολυεθνικές εταιρείες δρουν σαν μαθητευόμενοι μάγοι αποσκοπώντας στα κέρδη και αδιαφορούν για τις επιπτώσεις των προϊόντων τους. Δημιουργούν «προϊόντα Φρανκενσταΐν» με καταστροφικές συνέπειες, καθώς τα γονίδια μεταφέρονται ανεξέλεγκτα σε άλλους οργανισμούς. Οι επιπτώσεις στην δημόσια υγεία και στο περιβάλλον είναι ανυπολόγιστες και μη αναστρέψιμες. Το πρόσφατο παράδειγμα της Αργεντινής – όπου καλλιεργήθηκε ευρέως μεταλλαγμένη σόγια ως διέξοδος στη μεγάλη οικονομική κρίση των αγροτών – αλλά και επίσημα στοιχεία από την Βρετανία και αλλού όπου έγιναν διατροφικές μελέτες και πειράματα με την χρήση ή την καλλιέργεια μεταλλαγμένων αποδεικνύουν ότι

- Εμφανίζονται: αλλεργίες, εξανθήματα, τοξικότητα, δηλητηριάσεις, προβλήματα αναπαραγωγής, τερατογενέσεις, καρκίνοι, τόσο στους καλλιεργητές, όσο και στους καταναλωτές μεταλλαγμένων προϊόντων.

Να σημειωθεί ότι ομάδα υψηλού κινδύνου είναι τα βρέφη και τα παιδιά.

- Εισάγονται νέες τοξίνες και νέα αλλεργιογόνα στα τρόφιμα.
- Εμφανίζονται νέες ασθένειες στα φυτά, νέα παράσιτα και ζιζάνια ανθεκτικότερα.
- Αυξάνεται η χρήση χημικών στις συμβατικές καλλιέργειες, η ρύπανση των νερών, των τροφίμων και εν γένει του περιβάλλοντος.
- Ισοπεδώνονται οι τοπικοί διατροφικοί πολιτισμοί, χειραγωγούνται οι κοινωνίες και περνάει ο έλεγχος του παγκόσμιου διατροφικού ζητήματος σε μια χούφτα πολυεθνικές.
- Μειώνεται η γονιμότητα του εδάφους, διαταράσσεται η οικολογική ισορροπία και η φυσική βιοποικιλότητα.
- Με την καλλιέργεια των μεταλλαγμένων και οι αγρότες που δεν επιθυμούν να καλλιεργήσουν τέτοια δεν θα ξέρουν – εξ αιτίας της επιμόλυνσης – εάν τα προϊόντα τους είναι μεταλλαγμένα ή όχι.
- Οι αγρότες θα είναι άμεσα εξαρτώμενοι από τις πολυεθνικές εταιρείες για την επιβίωσή τους. Οι μικρομεσαίοι παραγωγοί κινδυνεύουν με αφανισμό.
- Απειλείται η βιοκαλλιέργεια και η παραγωγή παραδοσιακών προϊόντων.
- Χάνονται οι ντόπιοι σπόροι και τα ντόπια είδη φυτών και ζώων.

Τι μπορούμε να κάνουμε;

Να τους εμποδίσουμε με όλους τους τρόπους! Να συνειδητοποιήσουμε ότι το ζήτημα των μεταλλαγμένων αφορά στη συνέχιση της ζωής στον πλανήτη και στον ολοκληρωτικό έλεγχο των κοινωνιών από τις πολυεθνικές και το κεφάλαιο. Ως τέτοιο, είναι ζήτημα αιχμής για τους αντιεξουσιαστές, τους αναρχικούς και όσους άλλους πραγματικά αντιστέκονται. Αρκετοί κοινωνικοί φορείς, οικολογικές οργανώσεις, βιοκαλλιεργητές, αγροτικές οργανώσεις και πολλοί άλλοι πιέζουν την κυβέρνηση και τη Βουλή για να επικυρώσουν το Πρωτόκολλο Βιοασφάλειας της Καρθαγένης και να κηρύξουν την χώρα ελεύθερη από μεταλλαγμένα. Το Πρωτόκολλο αυτό έχει ισχύ ανώτερη από τις αποφάσεις της Ε.Ε. και παρέχει την δυνατότητα σε κάθε χώρα να χρησιμοποιήσει την Αρχή της Προφύλαξης των πολιτών – εν προκειμένω από τις επικίνδυνες συνέπειες των μεταλλαγμένων για την δημόσια υγεία – και να κηρύξει το έδαφός της ελεύθερη ζώνη από τη χρήση και την καλλιέργεια των γενετικά τροποποιημένων οργανισμών. Εν τω μεταξύ σαράντα Νομαρχίες έχουν αποφασίσει ότι οι περιοχές τους είναι ελεύθερες ζώνες από τα μεταλλαγμένα. Εξ άλλου σε έρευνα του Ευρωβαρόμετρου το 93,5% των Ελλήνων δεν θέλουν τα μεταλλαγμένα. Τη στάση αυτή των πολιτών μπορούμε να τη στηρίξουμε σε τοπικό επίπεδο – με ενημέρωση και παρεμβάσεις στις περιοχές μας – και κυρίως μπορούμε να την ριζοσπαστικοποιήσουμε. Με θέση ΟΧΙ ΣΤΑ ΜΕΤΑΛΛΑΓΜΕΝΑ και ενάντια στον κανονισμό της Ε.Ε. - στην ουσία εξυπηρετεί τον ΠΟΕ και τις πολυεθνικές – ας οργανώσουμε διαδηλώσεις, π.χ. έξω από τα γραφεία της MOSANTO, της ΣΟΓΙΑ ΕΛΛΑΣ και αλλού. Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να αντιδράσουμε. Ας το πράξουμε τώρα! Η φύση και ο άνθρωπος είναι πάνω από τα κέρδη.

Ρίκα Ροδάκη

Οι Γερμανοί ξανάρχονται...

Η σύγχρονη αστικού τύπου δημοκρατία επιτρέπει στους κυβερνώμενους μέσω των εκλογών να επιλέγουν διαφορετικό πιάτο για ένα φαγητό που είναι (φυσικά) πάντα το ίδιο. Προκειμένου δηλαδή να καλλιεργείται και να συντηρείται η ψευδαίσθηση της συμμετοχής στους φοιτητές, τα αντιπροσωπευτικά όργανα των φοιτητών έχουν τη δυνατότητα να παίξουν ένα ρόλο, μόνο που είναι καθαρά διακοσμητικός, μιας και το σκληρό πυρήνα του εκπαιδευτικού συστήματος ποτέ καμιά κυβέρνηση δεν διαπραγματεύθηκε. Γι' αυτό και οι εκλογές έχουν τη δυνατότητα να αλλάξουν ορισμένα (και μόνο αυτά) πράγματα ήσσονος αν όχι άνευ σημασίας. Επί του πρακτέου αυτό σημαίνει ότι κανένα αντιπροσωπευτικό όργανο φοιτητών δεν μπορεί να εμποδίσει επερχόμενα νομοσχέδια (π.χ. το πρόσφατο τερατούργημα της αξιολόγησης των πανεπιστημίων), εσωτερικούς κανονισμούς που αναθέτουν την «φύλαξη» των πανεπιστημίων σε ιδιωτικές εταιρίες security, όργια διασπάθισης χρηματικών πόρων μέσω ερευνητικών προγραμμάτων, ιδιωτικά πανεπιστήμια, καθηγητική αυθαιρεσία και τελειωμό δεν έχει ο κατάλογος. Όλα αυτά βρίσκονται στο απυρόβλητο, για τον απλούστατο λόγο ότι το βεληνεκές της αντιπροσώπευσης είναι μηδαμινό. Συνεπώς, μέσω εκλογών όχι μόνο δεν υπάρχει περίπτωση να ευνοηθεί το ριζοσπαστικό φοιτητικό κίνημα, αλλά ζημιώνεται κι από πάνω.

Όλες οι (δυναμικές και μη) ενέργειες που χαρακτηρίζονται ως νίκες του φοιτητικού κινήματος όχι μόνο βρίσκονται εκτός του υπάρχοντος νομικού πλαισίου, αλλά είναι και ενάντιες σε αυτό: καταλήψεις, πορείες, διαμαρτυρίες, φθορές σε εταιρίες που εισβάλλουν στα πανεπιστήμια, κλπ. Εδώ μάλιστα να σημειωθεί ότι εξ αιτίας των εκλογών, όταν οι φοιτητές διαμαρτύρονται με άλλες μεθόδους, η απάντηση από πλευράς εξουσίας είναι «αν δεν σας αρέσει, ψηφίστε κάτι άλλο σύμφωνα με τα δικαιώματά σας, διότι οι άλλες μορφές διαμαρτυρίας δεν αναγνωρίζονται». Το συμπέρασμα για κάθε σοβαρό κι ευαισθητοποιημένο φοιτητή είναι πολύ απλό: «ό,τι είναι να πετύχουμε ως φοιτητές, θα το πετύχουμε με αγωνιζόμενοι πολλούς τρόπους, πάντως όχι με εκλογές».

Οι φοιτητικές εκλογές όχι μόνο αδυνατούν να δημιουργήσουν ριζοσπαστικό φοιτητικό κίνημα, αλλά και θάβουν οποιαδήποτε δραστηριοποίηση στην παθητικότητα της αντιπροσώπευσης

Για τις εκλογές ως διαδικασία αυτή καθαυτή δεν υπάρχει περιθώριο να ειπωθεί κάτι παραπάνω. Η ψήφος είναι εμπόρευμα, και πωλείται έναντι γνωριμιών και δημοσίων σχέσεων, κατά τέτοιον τρόπο, ώστε η επιλογή ενός ψηφοδελτίου να γίνεται με βάση χίλια-δυο κριτήρια πλην του ιδεολογικού. Ακόμα όμως και για μια μειοψηφία που επιλέγει να ψηφίσει με βάση ιδεολογικά χαρακτηριστικά, θα ήταν πολύ προτιμότερο για μια ριζοσπαστική παράταξη αντί να κινητοποιεί τους προσκείμενους σε αυτήν φοιτητές για να ψηφίζουν και μετά να επαναπαύονται ότι έκαναν το επαναστατικό του καθήκον, να μπαίνει στον κόπο να κινητοποιεί τον ίδιο κόσμο για κάτι πολύ πιο ουσιώδες. Διότι είναι άχρηστο να ψηφίζουν 50 άτομα «επανάσταση» και στην επόμενη πορεία να κατεβαίνουν 5. Συν τοις άλλοις, αυτοί οι 50 αποκτούν έτσι την νοοτροπία της αντιπροσώπευσης, δηλαδή το «ας ψηφίσω εγώ τον Νο1 επαναστάτη και αυτός θα κάνει την επανάσταση για εμένα». Όπως και να το κάνουμε όμως, ένα κίνημα δεν μπορεί να στηρίζεται στις πλάτες μιας πρωτοπορίας (κι αυτή είναι μια διαφορά ενός κόμματος με ένα κίνημα).

Και όσον αφορά το ρόλο των μεγάλων κομματοσκυλο- παρατάξεων (ΠΑΣΠ, ΔΑΠ, ΠΚΣ) είναι κατανοητός ο ρόλος τους. Τι να πει όμως κανείς για τις αυταπάτες της αριστεράς; Καναλιζάρει το φοιτητικό κίνημα σε ακίνδυνους, συντηρώντας το εκλογικό τσίρκο και λειτουργεί ευνοϊκά για το σύστημα. Μια αριστερά που σφυγμομετρεί τη ριζοσπαστικότητα με βάση τις ψήφους που έλαβαν τα διάφορα γκρουπούσκουλα στις εκλογές (καταλήγοντας στο να κοντράρει μια γκρούπα την άλλη για το αν πήρε 30 ή 31 ψήφους). Διοχετεύοντας την αντίδραση και τη δυναμικότητα των φοιτητών σε ανούσιες συζητήσεις στα αμφιθέατρα (πού ήσουν σύντροφε το 1917;) υποδεικνύει στους φοιτητές ως μοναδικό τρόπο αγώνα τις φοιτητικές εκλογές ή την αποστειρωμένη μονοήμερη κατάληψη.

Στις 12 Μαΐου οι λογής- λογής Γερμανοί ξανάρχονται, με τις ίδιες διαθέσεις που εδώ και χρόνια είχαν, έχουν και θα έχουν. Το ζητούμενο για τη φοιτητική κοινότητα είναι το να οικοδομήσει ένα φοιτητικό κίνημα, χωρίς να είναι βέβαιο αν κάποιος γνωρίζει με απόλυτη σιγουριά την οδό που οδηγεί στην γέννησή του. Ένα όμως είναι το σίγουρο: αυτή η οδός δεν είναι οι εκλογές.

Άγγελος Φελεσάκης

Περιεκτική Δημοκρατία το νέο τεύχος

Το τριμηνιαίο περιοδικό «Περιεκτική Δημοκρατία» αισίως φτάνει στο 7ο τεύχος του που θα κυκλοφορήσει μέσα στον Μάη. Ως γνωστόν, η περιεκτική δημοκρατία είναι ένα νέο πολιτικό πρόταγμα για μια νέα κοινωνική οργάνωση στην οποία την πρωτοκαθεδρία, σε όλα τα επίπεδα της ζωής, θα έχει η άμεση δημοκρατία που θα στηρίζεται στην ισοκατανομή της πολιτικής δύναμης, αλλα και της οικονομικής (που προυποθετει συλλογική ιδιοκτησία και έλεγχο των μέσων παραγωγής) και της γενικότερα κοινωνικής δύναμης (που προϋποθέτει αυτοδιεύθυνση στους τόπους δουλειάς, εκπαίδευσης κλπ).

Τις θεωρητικές της βάσεις τις αναζητεί στη σύνθεση των δύο μεγάλων επαναστατικών παραδόσεων: της κλασσικής δημοκρατικής (στην οποία συμπεριλαμβάνονται οι ελευθεριακές και αναρχικές ιδέες) και της σοσιαλιστικής. Επίσης, προσπαθεί να ενσωματώσει τα νέα ρεύματα που προκύψαν από τα οικολογικά και φεμινιστικά κινήματα αλλά και τα απελευθερωτικά κινήματα του Νότου, καθώς στόχος της είναι η κατάργηση κάθε είδους ιεραρχίας και όχι μόνο της ταξικής ή άλλης.

Σύμφωνη με την παραπάνω προβληματική, η ύλη του 6ου τεύχους (το οποίο κυκλοφορεί από τον Φεβρουάριο) ήταν εξαιρετικά πλούσια. Μένοντας πιστό στη διάταξη των θεμάτων του, στη στήλη επικαιρότητας υπήρχαν άρθρα για τις εκλογές και την ανεργία, στη στήλη με τις θεωρητικές θέσεις υπήρξε μια παρουσίαση των στρατηγικών μετάβασης σε μια περιεκτική δημοκρατία (με παράλληλη πραγμάτευση θεμάτων όπως ο προσδιορισμός του σημερινού απελευθερωτικού υποκειμένου κ.α.) ενώ, τέλος, στη στήλη διαλόγου υπήρχαν δύο επικριτικά και αναλυτικά άρθρα για τον πασιφανή πλέον ρεφορμισμό του Νόαμ Τσόμσκι.

Στο 7ο τεύχος η ύλη αναμένεται να είναι το ίδιο ενδιαφέρουσα. Η στήλη επικαιρότητας θα περιέχει άρθρα για το λαϊκό ΟΧΙ στις διεθνείς και ντόπιες ελίτ στη Κύπρο, αλλά και για τους Ολυμπιακούς και για το πώς διαπλέκεται η ιδέα του εθελοντισμού με τις κομφορμιστικές ανοησίες της «Κοινωνίας των Πολιτών» και των ΜΚΟ. Στα θεωρητικά θέματα αυτή τη φορά θα υπάρχει κριτική των στρατηγικών μετάβασης σε μια ελεύθερη κοινωνία, όπως τις παρουσιάζουν άλλα ρεύματα και κινήματα (σ' αυτά περιλαμβάνονται ρεφορμιστικές και αντισυστημικές στρατηγικές- μαρξιστικές αλλα και ελευθεριακές-, καθώς και στρατηγικές «άμεσης δράσης» και «λάιφ-στάιλ αναρχισμού». Τέλος, στη στήλη διάλογου παρουσιάζεται κριτικό άρθρο για την -πολύ της μόδας- «Αυτοκρατορία» των Νέγκρι και Χαρντ, όπου καταδεικνύονται οι συμβολές αλλά και τα ανυπέρβλητα όριά της, δεδομένου ότι, όπως συμπεραίνουν οι συγγραφείς, το βιβλίο ουσιαστικά καταλήγει σε ένα «αντικειμενικό» καλωσόρισμα της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης και των συναφών δραστηριοτήτων εναντίον της (Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ).

Μία γενική αποτίμηση για το περιοδικό είναι πως παραμένει πάντα συμβατό με τους στόχους του και συνεπές με τις ελευθεριακές ιδέες του.

Για περισσότερα, υπάρχει το site του περιοδικού: **www.inclusivedemocracy.org/pd/**

Θοδωρής Βελισσάρης

ΕΚΔΗΛΩΣΗ

Το περιοδικό «ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» οργανώνει εκδηλώσεις-συζητήσεις με ομιλητή τον κύριο θεωρητικό του προτάγματος της Περιεκτικής Δημοκρατίας ΤΑΚΗ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟ, στο Εργατικό Κέντρο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ την Παρασκευή 28 Μαΐου, ώρα 19.00 και στα ΙΩΑΝΝΙΝΑ στη Στοά Λούλη την Κυριακή 30 Μαΐου, ώρα 20.00, με θέμα: «Η ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΡΟΤΑΓΜΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ».

Στη Λάρισα χτίζεται η σύγχρονη Γυάρος

Η Αντιεξουσιαστική Κίνηση διοργανώνει πανελλαδική πορεία το Σάββατο 8 Μάη, στις 6 μμ, από την κεντρική πλατεία Λάρισας προς τις φυλακές της πόλης, όπου θα μεταφερθούν οι κρατούμενοι της υπόθεσης για την 17Ν. Στην πανελλαδική συγκέντρωση καλούν επίσης η Συσπείρωση Ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία, ο Κομμουνιστικός Σύνδεσμος Εργατική Εξουσία και η Επιτροπή Αγώνα για την αποκάλυψη και καταγγελία των παραβιάσεων και των ξένων παρεμβάσεων στις πολιτικές δίκες

Με κεντρικό σύνθημα «ΣΤΗ ΛΑΡΙΣΑ ΧΤΙΖΕΤΑΙ Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΓΥΑΡΟΣ» η Αντιεξουσιαστική Κίνηση διοργανώνει πανελλαδική πορεία το Σάββατο 8 Μάη, στις 6 μμ, από την κεντρική πλατεία Λάρισας, προς τις φυλακές της πόλης όπου θα μεταφερθούν οι κρατούμενοι της υπόθεσης για την 17Ν. Σκοπός είναι να μην επιτραπεί η φυσική εξόντωση των πολιτικών κρατουμένων (σήμερα όσων φυλακίστηκαν για την υπόθεση της 17Ν, αργότερα όσων φυλακιστούν για τον ΕΛΑ), καθώς και το κλείσιμο των λευκών κελιών (των επονομαζόμενων «ειδικών συνθηκών κράτησης»). Πρόκειται για μείζον κοινωνικό θέμα, διότι αποδέκτης αυτού του καθεστώτος εξόντωσης είναι εν τέλει τα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας και πρέπει να απασχολήσει την κοινωνία της Λάρισας. Στην πανελλαδική συγκέντρωση και πορεία στη Λάρισα καλούν επίσης η Συσπείρωση Ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία, ο Κομμουνιστικός Σύνδεσμος Εργατική Εξουσία και η Επιτροπή Αγώνα για την αποκάλυψη και καταγγελία των παραβιάσεων και των ξένων παρεμβάσεων στις πολιτικές δίκες. Σε ανακοίνωση-κάλεσμά της η Συσπείρωση Ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία μεταξύ άλλων τονίζει: ...Μια φυλακή μέσα στη φυλακή, με κάγκελα, συρματοπλέγματα, κάμερες και κοριούς παντού... Τριάντα χρόνια μετά την (τυπική) πτώση της χούντας, το καθεστώς ανασύρει από το μαύρο παρελθόν το δόγμα της παραδειγματικής τιμωρίας με στόχο την αναμόρφωση του αντιπάλου που έτυχε να πέσει στα χέρια του, δηλαδή την ολοκληρωτική ισοπέδωσή του...

Η αναχώρηση από τη Θεσσαλονίκη θα γίνει το Σάββατο 8/5 στις 10 πμ από το Συντριβάνι και από την Αθήνα στις 11 πμ από το Μουσείο. Πληροφορίες για τη μεταφορά από Θεσσαλονίκη 2310- 261.290 & 6977508425, από Αθήνα 6973674725, από Ξάνθη 6974143889, από Κομοτηνή 6976022582, από Γιάννενα 6946933277 & 6972123968, από Πάτρα 6938358139, 6946060639 & 6946245711 και από Ρέθυμνο 6974429408 (για περισσότερες πληροφορίες: **www.resistance2003.gr** & **www.syspeirosi.gr**).

Στα πλαίσια αυτής της κίνησης θα γίνουν πανελλαδικά εκδηλώσεις για το θέμα αυτό:

Η Αντιεξουσιαστική Κίνηση Ξάνθης διοργανώνει τη Δευτέρα 3 Μαΐου [8.30μμ] στοπροκάτ αμφιθέατρο εκδήλωση ενάντια στα Λευκά Κελιά. Ομιλητές θα είναι από Τουρκία ο Esber Yagmurdereli (Δικηγόρος, πρώην πολιτικός κρατούμενος), από Γερμανία η Ute Bischoff (πρώην πολιτικός κρατούμενος) και ο δικηγόρος Γ. Ραχιώτης.

Η Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης διοργανώνει την Τετάρτη 5 Μαΐου [8μμ] στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας αντίστοιχη εκδήλωση. Ομιλητές θα είναι από Γερμανία η Ute Bischoff, από Τουρκία ο Esber Yagmurdereli και η δικηγόρος Βάσω Καραΐνδρου (από την Συσπείρωση Ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία).

Στην Αθήνα η Συσπείρωση ενάντια στην κρατική τρομοκρατία και η Επιτροπή Αγώνα για την αποκάλυψη και καταγγελία των παραβιάσεων και των ξένων παρεμβάσεων στις πολιτικές δίκες, διοργανώνει την Πέμπτη 6 Μαΐου [7μμ] στην αίθουσα Γκίνη στο Πολυτεχνείο αντίστοιχη εκδήλωση. Ομιλητές θα είναι από Γερμανία η Ute Bischoff, από Τουρκία ο Esber Yagmurdereli, η δικηγόρος Γ. Κούρτοβικ και ο δικηγόρος Δ. Μπελαντής.

Εν κινήσει

●Πρωτομαγιά στο Δουβλίνο ενάντια στην Ευρώπη του κεφαλαίου με εβδομάδα άμεσων δράσεων, διαδηλώσεων και εκδηλώσεων ενάντια στους ηγέτες της ΕΕ και με αφορμή την ένταξη των 10 νέων χωρών-μελών της ΕΕ (συντονιστική ιστοσελίδα για πληροφορίες: www.dublinmayday.org).

●Η συλλογικότητα TRISTERO (www.tristero.gr) διοργανώνει κύκλο προβολών με θέμα «Στιγμές Ασφάλειας» στο στέκι στην Ιατρική Θεσσαλονίκης (απέναντι απ' το ΑΧΕΠΑ). Οι δυο τελευταίες προβολές του κύκλου είναι την Τετάρτη 5 Μάη στις 9 μμ, ένα ντοκιμαντέρ της ελληνικής τηλεόρασης για το σύγχρονο στρατόπεδο συγκέντρωσης στο ΓΚΟΥΑΝΤΑΝΑΜΟ και την Τετάρτη 12 Μάη, την ίδια ώρα, μια ταινία για την εξέγερση στις φυλακές της Αίγινας, του Τάκη Σπυριδάκη «Ο κήπος του Θεού».

● Άρχισε να λειτουργεί στην Αθήνα- περιοχή Εξαρχείων, Σπυρίδωνος Τρικούπη 19- Στέκι της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Αθήνας.

● Στη Φιλίππου 51 (Θεσσαλονίκη) λειτουργεί Στέκι Μεταναστών/ Κοινωνικό Κέντρο.

● Τέλος, από τις 26/4 ξεκίνησε τη λειτουργία της στη Θεσσαλονίκη, η Κατάληψη στο Στέκι της Θεολογικής όπου προς το παρόν διαμορφώνεται Αυτοδιαχειριζόμενο Αντιεραρχικό Κυλικείο. Σε κείμενο που καλεί σε ανοιχτή συνέλευση για τη συνδιαμόρφωση της λειτουργίας του χώρου αναφέρεται η πρόθεση ελεύθερης δράσης με εκδηλώσεις, συναυλίες και συζητήσεις.

Σάκης Κηπουρός

Οι «χρυσοθήρες» της θράκης περνούν στην επίθεση

Με μηνύσεις και προσφυγές επιδιώκουν πλέον οι δύο εταιρείες χρυσού της Θράκης να κάμψουν την αντίδραση της "απείθαρχης" τοπικής κοινωνίας και να εξασφαλίσουν τις πολυπόθητες εγκρίσεις.

Η "ΜΕΤΑΛΛΕΥΤΙΚΗ ΘΡΑΚΗΣ", προσέφυγε στο Συμβούλιο Επικρατείας κατά των πέντε συναρμόδιων υπουργείων επειδή δεν υπέγραψαν την Έγκριση Περιβαλλοντικών Όρων για το χρυσωρυχείο των Σαπών εντός 90 ημερών, όπως ορίζει ο νόμος και η υπόθεση θα εκδικαστεί στις 5 Μαΐου. Η εταιρεία "ΧΡΥΣΩΡΥΧΕΙΑ ΘΡΑΚΗΣ" από την άλλη, προσέφυγε στα Διοικητικά Δικαστήρια κατά των νομαρχών Έβρου και Ροδόπης επειδή οι δύο νομάρχες αρνούνται να προβούν στη δημοσίευση προκήρυξης Οριστικής Παραχώρησης Μεταλλείου. Οι υποθέσεις αυτές αφορούν δύο νέες εκτάσεις -μία στην παραλιακή ζώνη του Νομού Έβρου και μια στα Πετρωτά του νομού Ροδόπης. Η εταιρεία τις θέλει για μεταλλευτική εκμετάλλευση και οι νομάρχες, σεβόμενοι τις ομόφωνες αποφάσεις των νομαρχιακών συμβουλίων και του συνόλου της κοινωνίας της Θράκης, αρνούνται να τις παραχωρήσουν. Η "Διανομαρχιακή Επιτροπή Αγώνα Ροδόπης-Έβρου κατά των χρυσωρυχείων" επίσης, κάνει λόγο για απόπειρα ποινικοποίησης του αδιαπραγμάτευτου "ΟΧΙ" του λαού στα χρυσωρυχεία του θανάτου. Οι δύο νομάρχες δεν έπραξαν παρά το αυτονόητο - αυτό που επιβάλλει το Σύνταγμα και η εντολή που έλαβαν με την εκλογή τους. Όμως το "αυτονόητο" είναι "παράνομο" σύμφωνα με τον αποικιοκρατικής λογικής Μεταλλευτικό Κώδικα, ο οποίος έχει ένα και μόνο στόχο: να ανοίξει το δρόμο στην εκμετάλλευση των ορυκτών πόρων, εξαλείφοντας όλα τα πιθανά εμπόδια, απαγορεύοντας την ανάπτυξη άλλων δραστηριοτήτων και στερώντας τις τοπικές κοινωνίες από το δικαίωμα να επιλέξουν το μέλλον τους.

Μαρία Καδόγλου

Διαπολιτισμική εκπαίδευση

Η Chiapas είναι δίπλα μας

Στο 6ο Νηπιαγωγείο Φλώρινας, στο β' τμήμα, πραγματοποιήθηκαν διδασκαλίες διαπολιτισμικής εκπαίδευσης, όπως επίσης και έκθεση φωτογραφίας με τη βοήθεια της καμπάνιας «Ένα σχολείο για την Chiapas». Οι βασικοί άξονες κινήθηκαν γύρω από την ιστορία, τις παραδόσεις και το εκπαιδευτικό σύστημα των Ζαπατίστας, που ζουν στο Νότιο Μεξικό .

Η ανταπόκριση από τα παιδιά* ήταν κάτι περισσότερο από ενθουσιώδης και το αποτέλεσμα ξεπέρασε και τις μεγαλύτερες εκπαιδευτικές μας προσδοκίες. Ζητούσαν να μάθουν όλο και περισσότερα πράγματα για τη ζωή των Ζαπατίστας και εκδήλωναν με κάθε τρόπο τη συμπαράστασή τους. Έφτιαξαν πανό, φορεσιές, «υφαντά» και κυρίως τους έφτιαξαν ένα σχολείο σε μακέτα για να έχουν να πηγαίνουν τα «ινδιανάκια»,όπως έλεγαν.

Πολλά από αυτά δήλωσαν ότι θα ήθελαν να ήταν στο πλευρό τους και θα ήθελαν πολύ να βοηθούσαν τον αρχηγό τους(!) . Η κουλτούρα και το λεξιλόγιο των Ζαπατίστας διευκόλυνε πολύ την υλοποίηση των διδασκαλιών και το αποτέλεσμα του διαπολιτιστικού μας ταξιδιού ήταν κάτι παραπάνω από ωφέλιμο. Είμαστε σίγουρες ότι θα μείνει στη μνήμη των παιδιών. Μετά από αυτό, πολλές συνάδελφοι ενδιαφέρονται να κάνουν κάτι ανάλογο και θα το επιχειρήσουν στο κοντινό μέλλον. Τα παιδιά έμαθαν για τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι συνομήλικοί τους σε κάποια άλλη μεριά του πλανήτη και έδειξαν έμπρακτα ότι συμμερίζονται τον αγώνα των άλλων: χαρακτηριστικό ήταν το παράδειγμα της πρότασης από τη μεριά τους, για ανεύρεση μεταφορικού μέσου (συγκεκριμένα, λεωφορείου) για την πραγματοποίηση επίσκεψης στο Μεξικό! Εκτός από διαπολιτισμική διδασκαλία αποτελεί και ένα μάθημα αλληλεγγύης –με το δικό τους τρόπο– που εκτός από τους μικρούς πρέπει να πάρουν και οι ενήλικες.

Πληροφορίες και υλικό είναι διαθέσιμα για όποιον εκπαιδευτικό ενδιαφέρεται. Επικοινωνήστε με το e-mail :**teachinginaction@mail.gr**

Κάτια Κατσάνη

(σε συνεργασία με την Πέπη Τριπολιτσιώτη)

ΥΓ. Ευχαριστούμε πολύ την καμπάνια «Ένα σχολείο για την Chiapas» και όσους μας βοήθησαν για την υλοποίηση του προγράμματος.

*ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΚΑΝΑΝ"
{όπως τα ίδια τις διατύπωσαν}

●Έχετε και μαχαίρια; ●Πλένεστε στο ποτάμι; ●Ζωγραφίζετε όλη μέρα; ●Όταν κάποιος κάνει φασαρία τον βάζετε τιμωρία; ●Σας έφτιαξαν καλό σχολείο οι Έλληνες; ●Έχετε κι εσείς κάθε μέρα σχολείο; ●Πού βρίσκεται ο αρχηγός σας, ο Μάρκος; ●Έχετε τουαλέτες; ●Πολεμάτε όλη τη νύχτα; Γιατί όχι το πρωί; ●Δε φοβάστε μήπως σας αναγνωρίσουν από τα μάτια; ●Γιατί είναι τα παιδιά σας ξυπόλητα; ●Έχετε αρκετό φαγητό; ●Γιατί ανάβετε φωτιές το βράδυ, δε φοβάστε; ●Έχετε πλυντήριο; ●Ποια είναι τα παιχνίδια σας; ●Ακούτε τη δασκάλα σας; ●Έχετε και θάλασσα εκτός από ποτάμι; ●Έχετε αυτοκίνητα; Πώς τα διορθώνετε; ●Ποιοι είναι οι κακοί; ●Θέλουν να σας πάρουν και τα παιδιά σας μήπως;

Δημήτρης Παπάζογλου

Η ατομικότητα ως κουρελού

«...Ο χαρακτήρας της εποχής, τόσο στο επίπεδο της καθημερινής ζωής όσο και στο επίπεδο της κουλτούρας, δεν είναι ο "ατομικισμός" αλλά το αντίθετό του, ο γενικευμένος κομφορμισμός και το κολλάζ. Κομφορμισμός που είναι δυνατός μόνο εφόσον δεν υπάρχει σημαντικός και στέρεος πυρήνας ταυτότητας. Με τη σειρά του ο κομφορμισμός αυτός, ως καλά ριζωμένη κοινωνική διαδικασία, καθιστά αδύνατη τη συγκρότηση ενός τέτοιου πυρήνα ταυτότητας. Όπως έλεγε ένας από τους εξέχοντες εκπροσώπους της σύγχρονης αρχιτεκτονικής σ' ένα συνέδριο στη Ν. Υόρκη το 1986: «Χάρη στον μεταμοντερνισμό, εμείς οι αρχιτέκτονες απαλλαχτήκαμε επιτέλους από την τυραννία του στυλ». Απαλλάχτηκαν, με άλλα λόγια, από την τυραννία του να πρέπει να είναι ο εαυτός τους. Τώρα μπορούν να κάνουν ό,τι να ' ναι, να κολλάνε ένα γοτθικό πύργο πλάι σ' έναν ιωνικό κίονα, κι όλα αυτά μέσα σε μια ταϋλανδέζικη παγόδα, διότι δεν τυραννιούνται πια από το στυλ, αλλά από γνήσιες ατομικιστικές ατομικότητες: η ατομικότητα έγκειται πια στο να τσιμπολογάμε δεξιά κι αριστερά διάφορα στοιχεία ώστε να «παράγουμε» κάτι. Το ίδιο όμως ισχύει πιο συγκεκριμένα για τον καθημερινό άνθρωπο: ζει φτιάχνοντας κολλάζ, η ατομικότητά του είναι μια κουρελού.

Δεν είναι δυνατόν να μην υπάρχει κρίση της διαδικασίας ταύτισης, αφού δεν υπάρχει μια αυτοπαράσταση της κοινωνίας ως εστίας νοήματος και αξίας, ως ενταγμένης μέσα σε μια περασμένη και σε μια μελλοντική ιστορία, που είναι η ίδια προικισμένη με νόημα, όχι "από μόνη της" αλλά από την κοινωνία που συνεχώς τη ζει και την ξαναπλάθει. Αυτοί είναι οι στυλοβάτες μιας τελικής ταύτισης ενός ισχυρά επενδεδυμένου «Εμείς», και αυτό ακριβώς το «Εμείς» εξαρθρώνεται σήμερα, καθώς το κάθε άτομο θέτει την κοινωνία ως απλό επιβεβλημένο εκ των έξω «καταναγκασμό» -τερατώδη πλάνη, που όμως βιώνεται τόσο έντονα ώστε γίνεται υλικό, απτό γεγονός, ένδειξη μιας διαδικασίας αποκοινωνικοποίησης-, κοινωνία προς την οποία απευθύνει, ταυτόχρονα και αντιφατικά, αιτήματα βοήθειας· πλάνη επίσης ως προς την ιστορία, η οποία γίνεται αντιληπτή στην καλύτερη περίπτωση ως τουριστικό τοπίο προς επίσκεψιν την περίοδο των διακοπών...»

Κορνήλιος Καστοριάδης *«Η άνοδος της ασημαντότητας»* / Εκδόσεις «Ύψιλον»